

MIC. # 9727

BIBLE. HAGIOGRAPHIA.
HEBREW.

SONG OF SONGS, RUTH, AND
ECCLESIASTES WITH ARAMAIC
TARGUM AND RASHI'S
COMMENTARY.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

YEMEN: [18--]
YEMENITE SCRIPT

הוצאת ודוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

שיר השירים

דמיתניך רעיות : באו לחייך בתורם
צוארך בחדושים : תורי זהב נעשה
לך עם נדיית הבסקה : עד שהמלך
במסבן נרדי נתן ריחו : צרור
המר דודי לי ביק שדיו ולי : אשכול
הבנר דודי לי בכרמי ענבים :

הנך

דאברהם יצחק ויעקב רחמימי ליי
נאו כד נקו למדברא אמר יימיה
כמא זמי עמא הדין למתנה לארון
פתגמי אוריתא ויהו בנמחן בליסתר
אלא יעדון מן אורחא טפא היכמא דלא
עדי סופיא דנמחן בליסתר וכתב ימי
קדלהו לסופר כר פקודו ויהו עליהו
פניא על קדל תורא דהוא חריע בהלל
ומכרעס יתיה ויתמרהו : תורי כפן
התחמר למיה סק לרקיעא וחתן לך
ית תרין לוחי חביה חציבן מספיר כורסי יקרי בהירן כדהג סב מסודרין בעליו
כתיבין פא צבעיג ליק : עסרת דבליא זקיקי יתור מן פספס ומזקק עבד
זמני שפני דסכס עניני דמתכרעין בהו חרעני ותעבאפין ומתנינן על ידך
לעמא בית ישראל : עד ועד דהוא משה רבון בדיקיעא לקבלא ית תורי לוחי
חביה ואוריתא ותפקידתא קמו רעיוע דמא דהוא ועבדו עיגל דהג וערברבין
דביניהו ואסריה וצפק להו שוס ביש לעלמא דמקדמת דכא הוא נפיק דחורון
נדיף בעלמא ובתרכין סריח כנדרח דריתא ביש לאחא ונחת מכתש סגין על
בסרהו : צדור ביהוא זמנא אמר יי למשה חזיל חות מלוח חביה
עמר פסר מני ואשיצני : בפני תב משה ובעא דחמי מן קוסי יי ודבר יי ללון
עקודת יצחק דכמתיה אבני בטור מורה על מדבחה ותב יי מתקן רגזיה ואשדו
שכינתיה ביעהו כמלקחיה : מעכל הא בכין נחת משה ותלין לוחי חביה
בידיה ונגח חובי ישל אתייה ח ידיו ונכלו ומתברו בכין של משה ושן ית עגל
ובד ית עכריה לטלח ואשדו יתבני יתא וקטל כל מ דאחחייב הטול וסליה ק
זמנא תנייתא לדיקיעא דעלי קדס יי וכבר על בני ישראל בבין חתפקו למעבד
משכנא

השי

זאת ראיתי בספרו חגדה דא דמיתור רעיות שם הראיתו לכל שנעיתו
חת' לסופתו יקביצת סופי דמיתור כמא אותי דמו להרוג בו שם קטנותיך בקשופים נאום
נחו לחייך בתורם שורות נזמי מזן ומצחת זהב : צוארך בחדושים ענקי זהב ומדגלות
חרוזות בפתילי זהב של בזה הים : תורי זהב נעשה לך נמלככו אני ובית דיני לפני בא
כנעה ששויאני ואחזק את לבו לדווקא חניך עם כל ענחאגני אוצרותי כדי שטענה לך
תורי קטופי הזהב : עם נקודות הבסקה שיהיה בידיך כפד שהוצחתם ממעצדים שגד לך
היתה בזה הים מבגת מצרים : נקודותי כלי כסף מנודים ומצויירים בחברבורות
ואוונים : נד שהמלך במסבן משיבה בנסת ישראל ואומרת כל זה חכמת טובה אמלתני לך
אמנתיו רעה כי בעוד שהמלך על השלחן מקיבת חופתו : נרדי חילוק להביאש בעוד
שהשכינה בסיני רלקנתי בעגל ולען חגה כתב הכתוב נתן ריחו ולא כתב ריחיה

עשרה השפירים

הַנֶּכֶד יִכָּה רַעֲיָתִי הַנֶּכֶד יִכָּה עֵינָיו יֹאמְרוּ:
הַנֶּכֶד יִכָּה דוּדִי אֶחָד נָעִים אֶחָד עֲרֻשָׁנוֹ.
עֲנָהוּ קְרוֹת בְּתִינוֹא אֲרָזִים רְהִטָנוּ
בְּרוֹתִים: אֲנִי חֲבַצְלֵת הַשָּׂרֹן שׁוֹשַׁנַּת
הָעֲמָקִים

מִשְׁכַּנְךָ וְיִדְוֹנָא וְיִהְיֶה הוּא דְמִנְהָ חוּחֵי מִשְׁכַּנְךָ
וְעַבְדֶּיךָ מִשְׁכַּנְךָ וְיִתְּ בְּלִי מִנֵּי יִתְּ אֲדוֹנָא
וְיִתְּ בְּאֲדוֹנָא וְיִתְּ תַּלְמִיד לְחוּחֵי אֲדוֹנֵי
יִתְּ בְּכֹל דְּחִתְּךָ כִּי־נָתַתְּ לְקַדְשָׁא קַדְשָׁא עַל
מִדְּבַחָא וְלִנְסַבָּא יִתְּ חֲמִירָא עַל קַדְשָׁא
וְחִיֵּיךָ הוּא לְךָ חֲמִירָא לִנְסַבָּא הֵלֵךְ אֲנִי
בְּמִדְבַרְךָ לֹא אֶתֶד כְּשֶׁר לְבֵית זָרַע וְאֶתֶד
לֹא תִינֵן וְאֶתֶד וְדִמְוֵי אֲנִי הֵן אֲנִי

[illegible]

הסדריה לפי עדבר הכתוב בלעז נק"ה: צדוד המזרח דודי לי: דודי נעשה לי כמו שיש לי צדוד
המזרח בחיקו ואמר לי הרי לך צדוד זה עיתך רוח פזם מן הראשון שאבדת כך הקבה נתדעה
לעצמך על מעשה העגל ומצא להם כפרה על עונם ואמר התנדבו למעבדך ויבא זהב המעשה
ויבמר על עון העגל: בן עדוי ילך: אף לפי שמעלתי בו אמר לעבדך שם: בן עדוי ילך: בן עדוי
בדוי האדון: אשכל הכופר: יש בנשים שממן כופר כמו כפרים עם כרדים ועשו כעל אשכולות:
בברמי על אדוי שם מקום נעם הוא מצוי וראיתי באגדה שאותן כרמים עושין פירות הרבה או
חמשה פעמים בשנה ודוגמא היא לכמה בפרות ומחילות שמחל להן הקבה על כמה נקזנות
שנסוהו במדברו הנך יפה דעית: אף הייתי בנשיה בקלקוט והוא חזקני בדבני דצו"ס לומר
סלחתי בדכדיך והרי את יפה ויפה כי עיניך יונם כלומר בנה שעיניה בעורים כל גופה
צדיק בדירה נעיעה נאים א"ל גופה צדיק בדירה וקדומא זו היא מחלתי לך על עונך והרי
את יפה בענינה והנך יפה בכעמך ופה במעשה אבות יפה במעשיך: כי עיניך יונם צדיקים
יש בך צדיק כי כונה זו שמעמכת את בן זואה אינה מניחתו שיצדוק לאחר כך ויאסנו
ליו כל בני בני ולא טענו בעגל והנך יפה עוד במלואכת המשך שכל ודנה נעמו אותה ואף ויבדך
אותם משה הרי שקלסם על כך: הנך יפה דודי אף נעים לא היופי שכל אתה הוא
היפה: אף נעים שערות על פשעי והשריות שכינתך בתוכי וזהו קילוס שצדיקות האש
וידא כל העם וידונו: אף עדנו רעננה: על ידי נעמיותך יפה רעננה עדנו בבטן
ובבנותינו שהיו בולם נקצצים לך מה שכל ותקחל העדה ואף המשך הקו מטה על בן

העמקים: בשושנה בין החוחים
 רעיתי בין הבנות: בתפוח בעצי היער
 בן דודי בין הבנים בצל חמדתי
 וישבתי ופרין מתוך לחבי הביאני
 אל בית היין ודגלנו עלו אהבה
 סמכוני

ועובדי נתיק כורדא צבמיטא
 כשושנה ובעדן חזמא
 סטיוא מן חורחא דתקנן קדמוי חיהו
 מקלניק ערעלת קודעיה מנחמי חמא
 מתילא לודדא דמלצללמא ביני סלומא
 דנעצ עפיהא ובזיע היכדין חמא
 נעיצא ובזיעא חגדיק ביניק סלומא
 ביני מלכי עמכיוא: שתט חמא

דיומי ומשובח איתרומא ביני חילי סדק וכולי עלמא מודעין יתהבין רבין עליה
 וחי ומעוזי ביני מלתי בעדן דאחגלי על טורא דסיי בגמן דיהב חורדיה
 לעמיה בהיהו שעתא בטלל שכינתיה רגמת למיתב ונתגמני חוריתיה בסימ
 על מורגיו נעב פקודו נתיק לי לעלמא דאחי: הביאני חמרת כנשתא
 דישדל חניל יני לבית מתיבתא מודעא דישדל צמלק חוריתא מכוס משה
 סכמא רבא ופיקר פקודו קבילית עלי בחיבתא וחמרת כל דפקד יני חעבין
 ואשתמע: סמכוני ובעדן דעמעות ית קליה דמתמלל מגן שלומא

חמרתא

דשי

מטתו שלשלמה וכ המקדש קרוי כוכב על פיואש בחדר המטות אשר בביתו על שם
 שה פריץ ודבין של ישל קודות בתינו חרזים: שבה המטות הוא זה: דהיטא בדותים
 לא ידעתי אם לעין קדשים או לשון ברכים אך ידעתי שאם בלען מטנה שנינו דהיטא ביתו
 על אדם הן מעידין בו: חבצלת היא שושנה: שושנת העמקים היא נחה מעושנה ההרים
 לפי שמדטבת תמיד שאין כוח לחמה שולטת עס: בשושנה בין החוחים: שמנדין -
 אותה ותמיד היא עומדת בבניה ובאדמימותה: בין רעיתי בין הבנות: מפתות אותה
 לרדוף אחריהם לזנות כמנותם אחר להם אחרים והיא עומדת באמונתה: בתפוחי היין
 של תפוחים כשהוא בין חילי סדק הוא חביב מכוס שפדיו טוב בטעם ובדיוח: כן דודי בין
 הבנים: בין הבחורים והדוגמא כן הקצה מכל האים בבחר לפיכך בצלו חמדתי וישבתי
 ומרדש אגדה התפוח הזה הכל בודחים ממנו לפי שאין לו צל כך ברחו כל האומות מכל
 הקצה אבל אני בצלו חמדתי וישבתי: אל בית היין: מהל במועד ששם נתנו פרטית וכיחודק
 של תורה: ודגלנו עלי אהבה: וקביצתו שדגלתו אהבה היו עלי עורנן זכר אהבה
 ודגלנו: סמכוני יעתה כמדת החולים באשויש ענבים מן באשוישות סלת בקיה: דכד
 רפדו רפידתי סביבות בתפוחים לכיח טוב כדרך החולים כי חולה אני לאהבתו כי
 צמאתי לו פה באלותי: רפידה לשון מצע הוא כמו וכבר חרוץ עלי טיפתי / שחמ
 תחבצ לראשי במדבר: נומינו תחבצני דרך עלות ימים נוסע לתור להם

חמרתא

שיר השירים

סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים
כיחולת אהבה אני: שמאלו תחת
לראשו וימינו תחבקי: השבעתי
אתכם בנות ירושלם בצבאות או
באילות השדה אסתערוזאם
תעוררו את האהבה עד שתחפץ:

הישתא דעית ורתעית בתרי מן רתית
בכין קרית ללות מלה ומהרן ואמרו
להן קריתו ומהרן קל פתגמיה דין ממן -
הישתא ועלו לבית מדרשא וסעידו ותו
בפתגמי מוריתא ומהרן אתבסם עלמיה
זהבן דיודי על צוורי מפער מלית
קדושין דמתיק על מוריתא כרצונא
גנתא דעלמיה עסיקא בהן מואם
הישתא בהן מרעית חבתא מנא:
שמאן כד הון עמא בית ישראל

האלי במדברא הון ענני יהלם במסחרן להון אחד בעה מאדבע לוחי עלמא בגין דלא
יעלוט בהון עינא בישתאחד מעלניהון בגין דלא יעלוט בהון טרבה ועמא דאחך
מטרא ובראיהוחד מלרע להון דהנה מסובד ותהון היכליה דמסובד תורביתא ית
יבדא בעטפיהוחד הנה דהיט קרמיהוחד מהלך תלתא יומין לבכבא טורא ולמורלי
מיעליו וקטל כל חיוון קלן ועקרבין דבמדברא ומהרן מהלך להון מתד כער למנת
בגך דהון עסיקין בלפך מוריתא דמתיקית להון ביד ימנא דין: העבעתי בחד
כין חתאמר למשה בנבואה מן קדם יי למעלה אמרין לאללא ית מרעא וחד תבא
מאללא הפירו טוס ביש עלמרעא דישלך ומהרעכו מרעין שני במדברא ופתח
משה פומיה וכין אמר מעבעית יתבון כנשתא דיעלך דלא תזידין למסק לארעית
וכנען עד דיהי רעוא מן קדם יי ויסובין כל דלא חנני קרבא לממות מלן מלחיתא
היבמה דלא אחיבון בגי מפרים דנפון תלתין שני ממצרים עד לא חטא קצא
ונכל ביד פלגמיה דיתבין בבת וקטלו יתהו לאהיא מוריתא עד זמן מרעין שני ובחד כין
יעלו

רשי

מנוחה ובמקום המנוחה מוכיד להם מן ועליו וכל זה אני זוכרת עתה בגלותי וחולה לאהבתו:
השבעתי אתכם אתם האומות: בצבאות או באילות השדה: שתהיו הפקר ומאכל בצבאים
ואילות: אם תעבדו ואם תעוררו את האהבה: שבינו לדודי לשנותה ולהחליפה ולבקש
ממנו להתפתות אחריכם: עד שתחפץ: בכל עת שהיא תקועה בלבי והוא חפץ בי: עד
אתחפץ: כמו עד שהמלך במסכן בעוד שהמלך במסכן: אם תעירו: אם תשכחו ויהי
עדיק ופסדיה לעדך: ואם תעוררני: כמו העורר על העדה ויש מדרשי אגדה רבים ואין
בשתישכן על סדר הדברים כי כוונה חזק שנתעבא שלמה וזכר על יצואת מצרים ועל
מתן תורה והמעשן וביאת המדבר ובית הבחירה וגלות בגל ובטן בית שש וחורבנו: קול
דודי חזר המעורר על האשונות כאדם שהיצד דבדן וחזר ואמר לא אמרתי
לפניכם ראשית הדברים הוא התחיל ואמר הביאני המלך חרדיו ולא סיפר היאך -
סקדם במצרים בלשון חבה ועכשיו חזר ואמר מחיבה זו שאמרתי לכם שמשכני דודי
ורצתי

שיר השירים

קול חדי הנה זה בא מדלג על ההרים
מקפץ על הגבעות דומה דודי לצבי
או לעפר האילים הנה זה עומד
אחר בת לינו משגח מן הלונות
מציץ מן הרפים ענה דודי ואמר
לי קומי לך רעיתי יפת ולבי לך

ויעלון בנכון ויחצונו ימיה קול חדי
עלמה מלכא בעד דהו יתבין עמא
יטא במצרים סליקת קבילאנא לשמי
מלומאיהא בכין חתגלי יקרא דיי אלמא
על טורא דחורב ועד יתיה למצרים
למפרק יתהו ונאסקא יתהו כגון חור
פלה מצריא יסב על קצא בגין זכות
דחבה תהו ויחילין לטורא ויעזר על
זמך שעבדא כחא ותשעין טבין ער
צדקתא דחמלה ויחילין לגלותא

ואמר חמלה כנשתא דיטרא בזמן דחמלה
וקטל כל בוכרא דכב על חמלה ודלמא כטביא וכחורזילא דחילא ואגין על
בתיה דחג תמא ויחילין בלח חמלה ויחילין בלח חמלה
וחמלה דכח דכסת חמלה דכסת חמלה ויחילין בלח חמלה
עמי מלומא וחמלה לעמיה דחילין ית נכסת חמלה טווי נור על תמלה ועלמא
וכטורין וחמלה על ולא יהב רעו למלאך מחבל לחבלא בך ענה ובעד צמא
אעב דחמלה וחמלה קומי לך כנשתא דיטרא דחמלה דחמלה עבדין
חילין כפרי מן שעבדא מלומא כד חמלה הוא זמן שעבדא דחמלה לסתא

פסוק

השי

ודעתי אחדין כן היתה נאש הייתי אומרת לאחלה עד תום הדבעות שנה טמאמדו בין
הבתים וקול דודי הנה זה בא לפני הקץ כמזנה על ההרים כמקפץ על הגבעות
דומה דודי לצבי בקלות מרוצתו עמיהר לכוח כצבי וכעופר האילים עופר אייל בחור
הנה זה עומד סבורה הייתי לישב עמונה עוד ימים רבים והנה הוא הודיע שהיה עומד
ומציץ מן הלונות השמים את העשוי לי על ראיה דאיה את עמי עמיאשר במצרים
ענה דודי לעון ענייה ולשון צעקה קול דם וזה בכין חב לכלס וענו הנשים ואמר לוי
על ידי מעשה קומי לך מעלה אתכם מעמי מצרים כי הנה הסתועפרי חן עכשין
טורח בדדך סתו חוקך תמאס סתוא הנצנים נראו באדך יקדכן ימי החמה
שהחילנות מוציאים פרחים והולכי דרכים מתעבבים למאות עת הזמיר הגיע
שהעופות כותגן זמר וקול ערב להולכי דרכים וקול חתור כמשמעו תודים נבג
יונה דק העופות לבנות משורדי ומצפצפן בימי נים התאנה חכמה פגיד במעשה
והקטנים סמורי כענפלי הפרח והענבים מוציאים זה מזה ויכבדן כל ענינה לעצמה
קרויה סמור כל הענין לפי פשוטו לעון חנה ופתו שהבחור מצדה את הדוסתו לילך
אחריו כן עשה לי דודי ענה דודי על ידי מעשה ואמר לוי על ידי אהתי קומי לך
צדדי עצמך וישלח איש מאת דעהו כי הנה הסתו עבד לו הדבעות שנה

כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף הלך
לן: הנצנים נדאו בארץ עת הזמיר
הגיע וקול התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פמיה והגפנים סמדר
נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולבי
לך: יונתי בחגוי הפלע בסתר המדרגה
הראוני

פסק וטעם דהמלות להפדים ביע
ולגיה מתקטנו ומלות מצדג דמתק
למטרה פלדח חלף וחלולא תיספ
למחזיהן עוד עד עלמא: הנצנים
ומטה ומהרן דמתילין ללולבו דתמר
מתחזיון למעבד נסין בהדעא ומצרים
ועד קטוף ביכודיא מטאקל דוחא
דקדמא דכדקמא דמחרית להביתפון
כבר שמתון למא דמחרית להוואק
הת עמא דישתעבדון בהון דמין חמא
ובתדבין יכקן בקנינא סגיוכען -

עצמי למעבד למא דקיימית ליה בתומרו: התאנה כנשתא דישדא דמתילנא
לביכודי תינן בתחת פומה וחמרת שירתא על ימא דקוף וקוף עולמיו וינקיו
עכחו למרו עלמא קומי לך כנשתא דישדא דח ימתי ועפידתיו מיזלי מכלא דמחלע
דקיימית להבתך: יונתי דכד דדך פלעה רשעא בתד עמא בית ישראל
הות מתילנא כנשתא דישדא ליונתא דסגילא בחגוי טנדא וחוא מעיק לה מנחמא
דיכדין הות כנשתא דישדא סגילא מאדבע סטחו דעלמא דמין קלמיהון ימא ומו
בתרוהן דדין סגילא ומו חלון סגילא דמלך חיוון קל דנכתין במחזיהן
וקלני ית בני חנשא ומו יד כתחת פומה בצל קדסין: ופקת בכת קלמא נס שני
מלומא וכו' חמרת חנשא כנשתא דישדא דמתילנא ליונתא דכיתא ומיטמרה בסגור
תגוי טילנא ובחבני דרגיתא מחזיני ית חזויץ וית עזבדיך דתקני משמעניני
ית

דשי

דילגתים למנותם משכונד יצחק: הגשם ישהא טרחתו של סתיו חלף והק לו כלומר
שעה ועמונים טעה של קושי השעבוד גגזרו עליכם והלכו להם משכונדה מרים הקשן
המצריים שעבדו על ישראל וכך נקראת מרים על שמירדוס: הנצנים נדאו בארץ: הרי
משה מאהק מוכנים לכם לכל צרכיכם: עת הזמיר הגיע: שמתם עתידך לומר שירה
על הים: וקול התור קול התיר הגדול: דא קול התור קול שהגיע זמן יצואתכם
ממצרים: התאנה חנטה פמיה הגיע זמן של ביכורים לקרב שתכנס בארץ: והגפנים
סמדר קרב זמן נסכי יין: דא כשרים שבכם חנטו והכזו לפני מעשים טובים והדירחן
ריח טוב: קומי לך בתיב יוד יתירה קומי לבי לקבל עשר הדברות: דא חנטה פמיה
לא מושעי יעל שכל בשלעת ימי מפלה: והגפנים סמדר נתנו ריח: לא הנשאים מהם
עשו תשובה ונתקבלו כך בדשבים קרמא: יונתי בחגוי הפלע: זה נאמר על אותה שעה
שדף פדעה אחריהם והשיגם חונים על הים ואין מקום לנוס לפניהם מפני הים וכל
להפנות מפני חיות רעות למדה היו דומין באותה שעה ליונה שבנדחת מפני הנץ
ונכנסה לבקיה הסלעים והיה הנחש כנשפה תיכנס לפנים הדי הנחש תצא לחץ
הדי הנץ אמר לה הקבה הראוני את מראיך את בשדך פעולתך למי אמר פנה בעת
צרה

ית קלך יהוה קלך עזב בצלמך בבית
 מקדש עזב וחזוץ שפיר בעובדך נבין
 אמת בחד דעבדו ית ימא חתרעמו
 עבמיה ואחא עליהן עמלק רעיע
 ונטר להון דבבו על עיסה בכירותא
 ובדכתא דעקל יעקב אבנא מן עמ
 וחתא לאגחא קרנא ביערעא על דבטול
 פתגמי חוריתא וזהו עמלק רעיע
 גניב מתחות גרדי עבד יקרא כעשתא
 משבטוי דין וקטיל ותחן על דחיה
 בידיהון כסליה דמיכה בדהא שעתא

ראני את מראיך השמיעני את
 קולך ביקולך ערב ומראך נאור
 אחזלנו שעלים שעלים קטנים
 מחבלים ברמים וברמינו סמדר
 דודי לי ואני לו הדעה בשושנים
 עד שילוח היום ונסו הצללים ס
 ומה לך דודי לצבי את לעמר האילים
 על

חתהיבן בית ישרא וחתהיבן לכלמא לאתחבלא חלונא דדודי דכח דמתיב
 לבוסם טוב דודי בהיה שעתא דהלן בתובתא כפן חת עתה משה נביא וכל
 קדם יי ויהוה שעתא משה וכל קדם מתחות גרדי עבד יקרא דין ונעמיה
 גובין דודי דודי בעובדיהון דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא
 וית עמיה בשעתא דין וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא
 עבדו בני ישראל וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא
 מכורסמך וחתהיבן וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא
 שמה ונעמיה וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא
 במחיה לאתחבלא וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא דודי וחסתא

דשי

צדה והשמיעני את קולך ויצעקו בני ישראל ליני ובחגוני בנקיק והוא לשון שבד ודומה
 לו יחוגו ויבועו כשכור והיתה אדמת יהודה למצודים לחגא וכשיהן רבים קורא כלה
 חגויזכ קצוי וכ ויכרות את מדויהם מדרגה כשעושין חרץ סביבות המצודים נשפכין
 העמד למעלה להגביה התל סביב עושין אותו מדרגות מדרגות זו למעלה מזו בקתד
 המדרגה סעמים שיש בהן חורין ונכנסין עס שדצים ועומות אחזן לנו שועלים ישמע
 הקצה את קולם צוה את הים נשטפס זהו אחזן לנו השועלים הללו הקטנים עם הגדולים
 שחק הקטנים היו מחבלים את הכרמים בעוד ברמינו סמדר שהענבים זקנים ויש
 בת ישראל יולדת זכר והיא טומנתו והין המצודים נכנסין לבתיהם ומחטפין את הילדים
 והתינוק טמא והוא כן שנה חוב שנתים ומביאין תינוקות מבית מצודו ותינוק ישר
 עונהו ממקום שטמא עס והין תופעין ומשליכין אותו ביחור וגמה קרא אותו שועלים מזה
 השועל הזה מביט לפנות לאחוריו לבדוח אף מצרים מביטין לאחוריהם שם חנוסה כעכ
 ושרא שועלים קטנים יכתוב חסד וין על עס שהיה כפרע מיהם במים שנתחבצו
 על מקום דודי לי ואני לו הוא כל צרכי חבצו ממני ולא צוה לא לי עשן פסח קדשן בסמית
 השמא

שיר השירים

על הרי צתרי על משכבי בלי לות
בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי
ולא מצאתיו: אקומה נא ואסובבה
בעיר בשוקים וברחבות אבקשה
את שאהבה נפשי בקשתי ולא
מצאתיו: מצאוני השמרים
הסבבים בעיר את שאהבה נפשי
ראיתם

דמילא ותקרבתי דלריב חדרהם ית וצתרי
בליה בטור מוריהומון קדמת דנא קדמי
תלמי ית קרבניה וכליג יתלון בשמי: על
וכד חזן עמא בית ישראל דחסתלקו ענני
יקרא מועלניהו וכלילא דקדשא דחתינהו
להו בסיב חתנטי מנהו וחסתאדו חס
חסיבין כלילא ובעשית כלילא דקדשא
דחסתלק מנהו ולא חסכחניה: חקומה
חסיבין בני ישראל חלין כלילא דקדשא ונזיל
ונקדח למעס זמנא דפדסיה מחד
מכדח למעסיהו ונתבע אפן מן קדש
מי: ועכנת קדשא דחסתלק מנכח חזרו בקדון וכלילא ולא חסכחו: מצאוני חסרת
כמותא דישל חסכחו יתי משה ואהרן ונאמי כטרי כטרת מילאדא דחסיבין זמנא
דחסיבין יתיה חזור חזור ושמילת להו על עיסק עכנת יקרא דיי: דחסיבין חסיב
משה סכחא דכח דישל וכוין חסר חסר לעמי מלומא מלומא יככר על חסיבין וישל
ית עכנתיה דייבין כמלקדמין:

כמעט

כזעיר
ציבוח

לשי

שני משק הקריבו עולות נא תבע מן חומה אחרת: ואני לו: כל צרכי תבעתי ממנו
ונא מזהים אחרים: הרועה בשושנים: הרועה חת צאנו בשושנים במדעה טוב ונור
ויפה: עד סיפוח היום: מוסב למקרא של מעלה הימנו דודי לי ואני לו עד זמן שארם
העון ושזפתני השמש בחום היום וגבר השרב: ונסו הצללים: זכירת המגינות עלינו
פדקתי עולנו: סב דמנה לך דודי לצבי: גרמתי לו להסתלק מעלי על הרים המופלגין ממני
בתרי לשון חלוקה והפלה: על משכבי בלילות בצד לי שושנתי אפלה כל שלשים ושמונה
שנה שהיו ישראל גזופים: בקשתי ולא מצאתיו: כי אינני בקרבכם: חקומה נא ואסובבה
ולמשה חסר עליה ליי: מצאוני השומרים: משה ואהרן: חסכחניה נפשי דחיתם
מה מצאתם בפיו: כמעט שעבדתי מהם: קרוב לפדיעתכם ממני לסוף חרבעים
שנה: עד שמצאתי: שהיה עמי בימי יהושע לכיבוש ערבים ואחר מלכים:
אחזתי ולא אדפנו: לא בתנו לו דפיו: עד שהבואותי: למשה שילה בשביל כל זאת
שעשה לי: השבעתי אתכם: אתם האומות בהיותי גולה ביובם: חס תעידן וחס
תעוררן: אהבת דודי ממני על דודי פתני והסתה לעצבן לשונ מלחדין: עד שתחפץ
בעוז שאהבתו חפץ עלי: מי זאת עולה מן המדבר: כשהייתי מהלכת במדבר והיה
עמוך האש והענן הולכין לפני והורגין נחשים ועקדבים ושורפין הקוצים: והבדקנים
לפחות הדדך ישרה והיה הענן והעש עולי ורוחי חות האומות והן מתמיהות על
גדולתי ואומדות מי זאת כלומר כמה גדולה היא זאת העולה מן המדבר כתימדות
ענין גבוה וזקוף כתמר: מקוטרת מור ולבנה: על שם ענן הקטרת שהיה מתמר
ועולה

שיר השירים

ראיתם: כמעט שתבדתי מהם עד
שמצאתי את שאהבה נפשי אחזתי
ולא ארפנו עד שהבאתי אל בית
אמי ואל חדר הורתי: השבעתי
אתכם בנות ירושלם בצבאות
באילות השדה אם תעית ואתם
תעוררו את האהבה עד שתחפץ:
מי זאת עליה מן המדבר בתימרות
עש

ציבחר הוא וזה יי: מתקוף וגדיר
לפניך למטה נביא למעבד משכ
זמנא וחזנא וחסרי שבעתה בנות
ועמא בית ישראל הוא מקדשן קדשן
ועסקן במגלמי חוריהם בחידון בית
מודעא דמשה רביהן ופריטאנא
דיהושע בר נון מעמטניה
העבעתי כד שרענן שבעה חמא וצני
ישלך עתוין לחסן ית ודעמון קרן
כחזא וקציעו ית וילגא וסתימא ית
מבועי כחא וצרימא ית קדויהם ועד
חמד קדעא פליך הוא למשה נביא חמא קיימית לאבהתהון ויאילך לאחיהם בביהון
לאחיהם חרע עבדא חלע ודבש והיכדון חמא מעיל ית צניהן למדע צדא ודי צדא
בעג חמא מעכב יתהן חרבעין שנין במדברא ותהי חוריתי מתעבדא בגופיהן חמא
כין חמא עממאן רשעין יבגון מא חוציהן בכין חמד משה לצני ישלך השבעתה עליוכן
כנעתא דישלך דלא תציון למסק לארע כנענא עז מענס חרבעין שנין ויהי
רענא מן קדס יי: לממסר יתבי חרעא בידיכון ותעבדון ית ירדנא חמא
ותהי חרעא כבישא קדמוכ: כדי כד פליק בית ישלך מן מדברא ועבדן ית
ירדנא עס יהושע בר נון חמא עמי חרעא מא הויא יא חמא בחוריהם וסלקא
מן מדברא ומתגמלא מן קטולא בסמין וסנעיא בזכותה יא בדלהם דבנא
ועל

רשי

ועולה מעל מזבח הפנימי: רוכל בשם המוכר כל מיט בשמים: חבתי על
שם שכותשין אותו ושחקין הדק כאבק: הנה מטות של שלמה: אהל מועד והחלוקה
בועזין במדבר: ששים אבנים סביב לה: ששים רבוא אבנים סביב לה מבדלי ושת
מיוצאי הצבא לבד כהפחותים מבן עשדים והיתרים על בן ששים: מלומד
מלחמה: מלחמתה על תורה וכן הכהנים הקובצים אותה החונם סביבות
המשכן מלומדי סדר עבודת: איש חרבן: כלי זייכו הן מקודות וסימנים שמעמידין
עליהם את הגדס והמוסקה שלא תישבח: מכחד בלילות פן ישכחוק ויבואו עליהם
צרות וכן הוא אומר בעזובד בן עאכף ותחבדו דרך: חכריו עשה לו זה אהל מועד
שקבע במשכן עולה: עשה לו חכריו חופת סתר לכבוד: קפידתו זהב: משכבו ומשכבו
על הכמורת שהוא זהב: מרכבו חרמין: זה הפרכת שהיה תלוי בה ורוכב על בלעמא
מעמור לעמור: תוכו רצון אהבה: סדור בלצפת אהבה חרין וכפרת וכדובים ולוחות
מבנות ירושלם: לו ישלך יראים ועלמנים לה קבה: בנות ציון יבנים שמאנינים לו

כֶּסֶף דַּמִּידוֹתָ אֶהֱבֶה מִרְכָּבוֹ אֶרְגָּמוֹ
 תֹכֹן לְצִוְיָהּ אֶהֱבֶה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם
 צִאֲיָנָה וּדְאִיָּנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ
 שְׁלֵמָה בַּעֲטוּדָה שְׁעָטוּדָה לִן אִמּוֹ
 בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׂמִיחָתָ לָבוֹ
 הַכֶּךְ יִפֶּה דַּעֲיָתִי הַכֶּךְ יִפֶּה עֵינַי
 וְנִים מִבַּעַד לְצִמְיֹתָ שְׁעָרָךְ כַּעֲדֵר
 הַעֲזִים

דִּיקוּרֵיךְ מִן כֶּסֶף מִזְוָקָה וְשִׁירֵיךְ מִן דָּהָב
 טַב וְכֶסֶף וְטַלִּיל עֵינֶיךָ יִתְּנֶה לְךָ כִּרְכֻבָּה וְתִכְלֶה
 וְאֶרְגָּמוֹנֶיךָ וְכִינֹרָה בְּרֹאשֶׁיךָ דַּעֲיָנֶיךָ בְּמִעֲרָתָ
 הֵן שְׁרִיָּה שְׂכִינָתָה לְיָיִךְ עֵשֶׂתֶךָ בְּרֹאשֶׁיךָ
 מִן כָּל דְּרָכֶיךָ אֶרְעֶם דִּיקוּרֵיךָ
 כִּי אִתָּךְ שְׁלֵמָה מֶלֶכָה צִמְיֹתָ וְיִשְׁכַּן
 בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּרֹאשֶׁיךָ כִּי בְּהֵן וְשִׁירֵיךָ
 מִן וְהֵן יִתְּנֶה לְךָ כִּי אֶרְעֶם דַּעֲיָנֶיךָ וְעֵשֶׂתֶךָ
 דַּעֲיָנֶיךָ בְּרֹאשֶׁיךָ וְכִינֹרָה בְּרֹאשֶׁיךָ
 יִשְׂרָאֵל יִתְּנֶה לְךָ שְׁלֵמָה בְּיוֹם חֲתֻנָּתָ בֵּית
 מִקְדָּשְׁךָ וְהֵן בְּרֹאשֶׁיךָ חֲמֵשׁ וְיִשְׁכַּן
 דַּעֲבָדֶיךָ שְׁלֵמָה מֶלֶכָה בְּעֵצָה הֵיא וְיִתְּנֶה
 חֲמֵשׁ עַל מִדְּבָרָהּ וְהֵן בְּרֹאשֶׁיךָ קִדְּשָׁהּ קִדְּשָׁהּ
 אִתָּךְ בְּמֵה יִתְּנֶה חֲמֵשׁ דַּעֲיָנֶיךָ וְיִשְׁכַּן
 יִתְּנֶה לְךָ חֲמֵשׁ מִנְהָרֶיךָ לְעֵמָם בֵּית יִשְׂרָאֵל
 שֶׁאֵר בְּנֵיךְ וְיִתְּנֶה חֲמֵשׁ דַּעֲיָנֶיךָ וְיִתְּנֶה
 גְּלוּשִׁיתָ

רשי

הוּא מַבְפֵּיִם לְמַחְנוּתֵיךְ וּמַשְׁכְּנֹתֶיךָ אֵךְ הַדִּיקִים שְׂבִיךְ חֲבוּצִי עַל כִּיעָקֶה וּבְנוֹ שֶׁבֶלֶט לְרֹחַ
 מִהֵר גִּלְעָד כְּשֶׁהַשִּׁיגִם לֵב שֵׁם לֹא כֹחוֹת שֶׁצִּבְחוּ עַל מִדִּין בַּעֲבַד הַיּוֹדֵן שֶׁהוּא אֶרֶץ גִּלְעָד
 וְשֵׁן זֶה בְּמִזְרָגֵי שׂוֹר הַשִּׁירִים וּמַבְפֵּיִם יִשְׁעֵי מַבְפֵּיִם שׂוֹר בַּעַד שֶׁבְּמִקְדָּה דָּבָר הַמִּסִּיךְ
 וְהַמִּגִּין נֶגֶד דָּבָר אֶחָד כִּמּוֹן וּבַעַד כּוֹכָבִים וְחִתּוֹם הָאֶרֶץ בְּרִיחִיהָ בַּעֲדוֹ הַבַּעַד עֲרֹפֶל וּמַבְפֵּיִם
 הוּא הַדָּבָר שֶׁהוּא מַבְפֵּיִם לְאוֹתוֹ בַּעַד לִכְךָ הוּא מוֹמָר מַבְפֵּיִם צִמְיֹתֶיךָ יִשְׁעֵי דָּבָר הַמַּבְפֵּיִם
 הַשֶּׁעַר שֶׁלֹּא יִפְסֹחַ לְצִמְיֹת וְזֶן הוּא הַשֶּׁעַר וְהַקְשׁוּרִים וְלֹא יִתֵּן לְפָנֶיךָ צִמְיֹת לְשׁוֹן צִמְיֹת
 שֶׁתֵּהָא הַתִּינוֹ מִשְׁרָשֶׁת בְּתִיבָה שֶׁאֵם כֵּן הִיא לֹא לְהִיּוֹת דְּגוּשָׁה כְּשֶׁהוּא כְּסִמְכָת לֵהָא לְפָנֶיךָ
 כִּי פְעוּלַת נִקְבָּה חֵן לִוְאוֹ לְפְעוּלַת זְכָר כִּמּוֹן תִּינוֹ עַל שֶׁבֶת כְּשֶׁהוּא כּוֹתֵה לְנִקְבָּה הוּא מוֹדָעֵת
 כִּמּוֹן חֲגֵה חֲדָשָׁה וְשֶׁבֶתָה וְכֵן לְזָכָר עוֹלָת שֶׁבֶת בְּשֶׁבֶתוֹ וְתִינוֹ עַל צִמְיֹתָ שֶׁהוּא רִפָּה נֶגֶד
 כֵּן בֹּחֶה בְּמִקְדָּשֶׁהָ וְהוּא שֵׁם הַקִּישׁוֹר צִמְיֹת וְכִשְׁהוּא סָמוּךְ לְתִתֵּן לְזָכָר חֵן לְנִקְבָּה תִּתֵּן
 הֵיא לְתִינוֹ כִּגוֹן שֶׁפָּתָה תִּתֵּן לְיִין שֶׁפָּתָה שֶׁפָּתָה וְכֵן אִמְרָה אִמְרָה חֲמֵתוֹ עֲבוּה עֲבוּרָה
 עֲבוּתָה וְכֵן זֶה צִמְיֹת צִמְיֹתוֹ צִמְיֹתוֹ צִמְיֹתוֹ שֶׁגִּלְעָד שֶׁנִּקְבָּהוּ גִבְחַ מִתּוֹרֶם
 גִּלְעָד כְּשֶׁהַבְּהֵמוֹת וְנִדְּוֹת מִן הָהָר נִמְצָא הָהָר בְּקֶדֶח וּמִמּוֹרֵט מֵהֶם שְׂבִיךְ בַּעַד
 הַקְּצוּבוֹת אֵךְ קִיּוּקֵם זֶה בְּלִשׁוֹן בְּהֵן אִתָּה יִשְׁנֶיךָ דְּקוֹת וּלְבָבוֹת וּסְדוּרוֹת נֶגֶד
 קִיּוּקֵם כְּצִמְיֹת וּסְדוּר עוֹד הַכְּחָלִים הַבְּדוּרוֹת מֵעֵשֶׂת הַצִּיּוֹן בְּקֶצֶעַ וְנִמְצָא

לשונותיהם בטורח דגלעדי שני
אין בהניח ולינוי ומקדבן ית קלנך
אחלן בשר קדשא ומעסלו ואפר שותת
אכלן מכל חניסא ואגלנא היבמה והון וכל
עני שמה דיעקב בעדן דהון גזינן וסלקין
מלכא סבא ולא הות כהן חניסא ו—
ואגלנא כללן דמין דא לרא וילוך תינומין
בכל עדי ועקרא ומתכלא לא הות כהן
כחוט וסגיתוי דכהנא רבא הון בע
צלותא ביזמא דכפוכי קדש יי ומלוי הון
מלכין חוביהון דיעקב דרמין לחוט זהוריתא ומחוררן יתהון בעמר דהון ומלכא דהון
דעיהון מלי פקודין כדמונא בר מן אמרכליא וארכונן דאגון קריבין למלכא דגלנן
צדיקיא ולית בהן מרעסביש
ולב בעבדין טבין כחוד מלכא דיעקב ועל מימר פומיה מתבעי עלמא וכלא מלכא חוריתא
הון

העדים שגלשו מהר אלעד ששן
בעדר הקצבות שעל מן הרחצה
שכלם מתאימות ושכלה אין בהם
כחוט השעי שבתותיך ומדברך
באור כפלח הרמון רקתך מבעד
לצמתך כמגדל דויד צוארך
בני

שה

לדועה חכם והאין ליזהר בצמקן שעושין חותן לבני מילת ומשמרין אותן מעבר
צדקת שלא יתלבך הצמר ודוחצין אותן מיוס ליוס: שכלם מתאימות לשון
מתוס כמון אין מתוס בבשרי כלומר תמימות: ושכונה אין בהם יסם שכוך
ומוס אין בהם ונחמדה הדוממה הזן על שם אבירי ישראל הכורתיין ואוכלין אויביהם
בשניהם והרי הן מתרחקין מן הגזל של ישראל ומן העדיות שלא ותלכלכו בעבירה
ונחמר קילוס זה על שנים עשר אף שצבאו על מדין בקצב ומנן שלא כחשד אחד מהן
על העדיות של ולא נפקד ממנו איש ואף על הרהור הלב הביון בפרתן ואפילו על
הגזל לא כחשדו שהעיד עליהן הכתוב ויקחו את כל העלל וכף ויביון למשה ולא
לעזר הכהן ולא הבדיוח אחד מהן פדה אחת או חמוד אחד: כחוט השני שפתותיך
נאות להבטוח ולשמור הבטחת כמון שעשו המרגלים לרחב הזונה שאמרו לה את
תקות חוט השני הזה תקשרי ועמנו הבטחתם ונשבעך דיבוכך והרי הוא מגזרת
הנצבים בך אצל הקירות אז בדבקו נדמי יי ורקתך היא גובה הפנים אצל
הנעים ובלשון תלמוד קורין אותו רומני דאפי ודומין לפלח חצי רמון מעברחוץ
שהוא אדום וסגלגל הרי קילוס כנזאי משה והדוממה פידשו רבותינו ריקנים
שבין מלאים מצות כדמון: מבעד לצמתך מבפנים לקישורך: כמגדל
דויד צוארך: קומה זקופה כנזאי במשה והדוממה כמגדל דויד הוא מצודת ציון
שהוא מקום חזק ועופל ומבצר בך הוא צוארך זו לשבת הגדית שהיתה חזק
ומבצר של ישראל ואותו המגדל בגני לתלפיות בני לנזאי להיות הבל מסתכלין
בו ללמנז צורותיו ונזאי מלאכת תבעתו והוא מגזרת מלפניו מבהמות הארץ
והתין בתלפיות כמון תין שבתרמית וכתבנית: אף המגן תלוי עליו בך מנהק
העדים להיות מאניהם ועל טיהם בכותל המגדלים: שכלו: אשפות שנותנין

בה

שיר השירים

בני לתלפיות אלף המגן תלני עליו
כל שלטי הגברים: שני שדיך בשני
עפרים תאומי צביה הרעים
בשושנים: עד שיפוח היום ונסו
הצללים

הוא עסיק רחיצת עמא בית ישראל
בקרבה בלא אחריו כי יהיו כל מיני
דגירות: שני תלני פלדקין אחרים
למפדקין משיח בר דוד ומשיח
אחרים: ומיין למשה ואהרן בני יוסף
ואמתילו לתלני אדלונ: תיומי טבארות
רען לעמא בית ישראל בזכותהון אדלונ
שני במדברא במלח ובעופין פטימין ומ
בירא דמרים: עד וכל זמן דהון צית ישראל
הון עדקין מזיקין וטלני וצביון ופיהרין מביניהון על דהון שבינת וקרארין שרין
בבית

דשי

בה חצים כמו הבנו החצים מלאו העלטים ודומה לו לשבת הגזית שמעם הולאה
יוצאה שהתורה מאן ליעדן ויעלומר אף המגן כמו מאן האף על שם דבר צוה
לאף דוד: כל שלטי הגברים: מצינו שהתלמידים נקראים על שם חצים
ועל שם בענין של כחצים ביד גבור כן בני הנעורים אשרי הגבר אשר מלא את
משנתו מהם: שני שדיך: המכירים אותך זה משה ואהרן: כשני עפרים תאומי
צביה: צדך צביה לחיות וולדת תאומים כך שניהם שנים שקולים זה כזה: דא
שני שדיך על שם הנוחות: תאומי צביה: שהן מכוונות במדה אחת וחמש דברות
על זו וחמש דברות על זו מכוונות צבור אבני בגד לא תרצח שהרצח כמעטא את
הדמות על הקצה: לא יהיה צד בגד לא תנאק שהזונה אחר על כדרך האשה
המנאפת תחת אישה תקח את זרים: לא תשא בגד לא תגנוב שהגנוב קופו
וישבע לשקר: זכור כגאז לא תענה שהמחלל את השבת מעוץ עונות שקר
בבורח לומר שלא שבת בשבת בדאגיות: בבד כגאז לא תחמוץ שהחומץ סופו
להוציא בן שמקלה אותו ומכבד למי שאינו אביו: הכועסים: את צאנא בשושנים
ומדריכין אותן בדרך נוחה וישרה: עד שיפוח היום: עד שתפסע החמה: ונסן
הצללים: הוא עת שרב ותוס היום אני מצונך ואת עדובה עליו היום: הוא —
השמש וכך ללוח היום וכך כי הנה היום ההוא בא בוער כתנור ומשיפוח היום
אף לי בהר המוריה בבית עולמים בגל כלומר מעשחטאאז לפט לחלל ארת
שם קדשי ולנאץ מנחתי בימי חפני ופינחא אסתלק מעליבם ואכונש מעבך זה
ואבחר לי בהר המוריה בבית עולמים נעם כונך יפה ומוס איך כך וארצה
כל קרבנותיך: אתי מלבגון כלה: כשתאק מלבגון זה אתי תאלו בו אני —
אגלה עמכם: אתי מלבגון תבואי: וכשתשובן מן הגולה אני מעוז עמכם ו
כל ימי הגולה בצדקת לי צד ועלבך כתב אתי מלבגון תבואי בשתאק

הצללים אלך לו אל הדר המזר ואל
גבעת הלבונה: כלך יפה רעיתי ומי
אין בדו אתי מלבנון בלה אחי
מלבנון תבואי תשורי מרמאש
אמנה מראש שבר וחרמון ממוענות

בית מלך דשא דהנה מתבני במד מוליה
בב מלך קיח ומחכמה הון ערקי מריח
בסמט בסמטא: בנך ובזה עמך
בית מלך עבדין רעותיה דמלי עלמא
הוא מלך יתהון בשמי מוחמא וכי
אמר בנך שפירתא כנשתא דיערד
ומחתא לית בך: אחי אמרי
בסמטא עמי תהא יתבא כנשתא

ארוות
לך דורק דיעי עמא דיתבין על כהלא דאמנה ודילדו דיתבין בדוש טוד תלגא
ואומא דכחמון ויהון מלךין לך מסין ותבין כדכין תדפין דאנון גיבדין כמר יוון
תקרבתי מן קרני סוריא דחסינן מן דמירין: לבבתיני קביע על צור
לבי

רש

זה אחי תבואי ולא כתב אחי ללבנון תבואי לומר משעת יצאתכם מכאן עד
שעת בואתכם כאן אני עמכם בכל אשר תצאו ותבואו: תשורי מראש חמנה
בקבצי את נדחיוך תסתכלי ותתבונני מה עבר פעלתך מראש האמונה שהחמנת בי
לבתך אחרי במדבר ומסעותיך וחביותיך על פי ובואתך לראש שער נחמון שהיו מעונות
ארוות סיוחן ועוג: דא מראש חמנה: הר הוא בגבול צפונה של ארץ ישראל ושמן חמנה ובלשון
מטעם טודי חמון והור ההר של מן הים הגדול תתאו לבס הרהר וכשהגלות בקבצות
ומגיעות שם הם צופין משם ודואין גבול ארץ ישראל ואורה של ארץ ישראל ועממים
ואומרים הוצייה לכך נאמר תשורי מראש חמנה: לבבתיני משכת את לבי איך: באחת
מעניך הרבה דואמות טובות עבך לולי היתה ביך לא אחת מה הייתי מחבבך ביותר
וכל שכן כולם באחד ענק מצורונך באחד ענק מרבידי ענקי העוטיך והם תכעבי
מצוה שלשלת מצונייך בהם דא באחד ענק באחד מצורונך הוא היה מיוחד וזה אברהם
הנקרא ענק האדם הגדול בעקום: מה יפודוץ: כל מקום שהדאית לו שם חבה יפה הוא
בעיני גלגל גנב וגבעון ובית עולמים הוא בייסד הצבלי מנוחה ושאר וועודים מנוחה
זו יד שלם מקום שנתועזה עבירה לישדא: ודוח שמניך: שם טוב: בוסת מתוק
תפנה שפתותיך יטעמי תורה: ודוח שלמותיך: מצות הגונות הנהגות בעלמות
ציצית תבלת בגדי כהונה חיסור שעטנז: גל געול: על שם צגיעות בבנות ישראל שאי
פודצות בעריות: גל געול: וע לפדשן לשון מעין כמו גולות עליות ווע לפדשן לשון שע
והוא לשון אדמי בתלמוד טורקן גלי: שלחין: ארץ יבשה קרויה בית העלמין וצריך
להשקותה תמיד ועדה בית הבעל יפה הימנה ובאן קילס יוכש שלחין הרי הן מלאים
כל טוב בפרדס רמונים וזה על שם קטנים שבישדא מרמזים: מעשים טובים בפרדס
רמונים: כפרים שם נרדים מיני בשמים הם: מעין גנים: כל זה מוסב על שלחין
ומללם כמעין המשקה אותם והדוגמא על שם טבולת טוהר טבולת ישרל טבולת
ובולגים

017272

פֶּרֶךְ לַבְּכוֹרִים: אֲנִי עָשִׂיתִי כִלְכִּיל
 אֶל עֲבֹל מִעֵץ חָתוּם: שֶׁלֹּחִיד פֶּרֶךְ
 רַמְזוֹנִים עִם פֶּרֶי מַגִּידִים בַּכִּרְיִים
 עִם נִרְדִּים: מִדֵּי הַסֶּפֶר נִרְדִּי
 וְכִרְכִּים קָבֵל וְקִפְמוֹן עִם כִּלְכִּיל
 לְבֹנֵה מִדְּ וְאֶהְלֹת עִם כִּלְכִּיל
 בְּשָׁמִים: מִעֵץ אֲנִי בָּאֵר מִים
 חַיִּים

[illegible]

吃

וְשִׁילֹם שֶׁכֶּר מַעֲשִׂים טוֹבִים אִם תִּשְׁבֹּי אֵלֶּי: קוֹנֵצְתִי דְקִיסֵי לִילָה. אַךְ אִם בִּידִיהֶמְדָּה קִבִּיצוֹת
 מֵיטָה בִּזְרָעֵנוֹת לִיכְרַע מִעֲזָבִי וּמִמֵּנָה: טַל. הוּא לִשָׁן נְחִי: דְקִיסֵי לִילָה. גִּשְׁמִי לִילָה
 שֶׁהֵן טוֹרָח וְעִיפּוֹת וְדְקִיסֵי. תִּדְגֹּם שֶׁלִּרְבִּיבִים. וְכִרְבִּיבִים עַל עֵצִים וְכִרְסִיסִי מִלְקוֹשָׁא:
 קוֹנֵצְתִי הֵן דְּבִקִי שְׂעֵרוֹת הַרָאשׁ הַמְדוּבָקִים יַחַד וְלִכִּי שֶׁאֶחָד הַמְקָרָח בִּלְשָׁן טַל וּמֵעַד
 יֵחָד בִּלְשָׁן דָּאשׁ וְקוֹנֵצְתִי שֶׁדִּדָּךְ טַל וּמֵעַד לִיֵּאחֵז בְּשַׁעַר וּבִקְצוֹת וַיֵּשׁ לִפְרֹשׁ טַל
 וְדְקִיסֵי לִילָה שֶׁנִּהְיָ לְטוֹבָה שֶׁכֶּר מִצֹּת חֲמוּצוֹת הַקָּשׁוֹת כְּטוֹרָח דְקִיסֵי לִילָה: כִּשְׁטוֹת
 אֶת כִּתְּתִי. כְּלוּמָר כִּבְר לִימֵדֵנִי לַעֲצֹמֵי דְרָכִים אַחֲרִים נָא אֶחָד לְשׁוֹב אֵיךְ עוֹד כְּעֵנִי
 שֶׁל וּמֵאֵז חֲדָלְנִי לִקְטֹר לְמִלְחָמַת הַשָּׁמַיִם וְכֵן שֶׁהֵן הַדְּרָכִים הָאֵלֶּה יִשְׂרָאֵל בְּעִינֵיכֶם
 וְלִשָׁן פִּשְׁטָנִי אֶת כִּתְּנִי אֶת רַחֲצִיתִי אֶת דָּגְלִי לִשָׁן תִּשְׁבֹּבֶת הַחֹשֶׁה הַמִּנְחַפֶּת שְׁאִינָה
 דּוֹצֵה לִפְתּוֹחַ לִבִּי הַדְּפֹלֶת לִפִּי שֶׁפִּתּוֹחַ הַכִּבְתּוֹב בִּלְשָׁן אֲנִי יֵשְׁנָה וְעָבִי עַד קוֹל דּוֹדִי
 דּוֹפֵק סִיִּים בִּלְשָׁן תִּשְׁבֹּבֶת הַנּוֹפֶלֶת עַל לִשָׁן דּוֹפֵק עַל הַדְּלֶת בַּעַת מִשְׁכְּנִי הַשִּׁינָה
 בְּלִילוֹתִי: דּוֹדִי שֶׁלֹּחַ יָדָאֵן הַחֹדֶי. שֶׁאֶצֶל הַדְּלֶת וְרֵאִיתִי יָדָאֵן וְנִהְפְּכוּ עַל הַמֶּלֶךְ מֵעַד
 לִשָׁן. לִחְבֹּתִי וּלְפִתּוֹחַ לִי: קִמְתִּי אֲנִי לִפְתּוֹחַ לְדּוֹדִי וְיָדִי נִטְפָּן מִיָּדִי כְּלוּמָר בִּלְבָב
 עָלַם וְנִפְּשׁ חֲפָצָה כְּמִקְשָׁטִית עֲצֻמָּה לְהַתְחַבֵּב עַל אִישָׁה בְּרִיחַ טוֹב: מוֹד עֲזָרִי
 לִיחַ עוֹבֵד וּמִתְפַּשֵּׁט לְכָל צָדִי: וְדּוֹדִי חֲמֵק עֲבָדִי כִּסְתֵר וְכִסְהַ מִמֵּנִי כְּמוֹמִיקִי
 יִרְכִּיךְ עַל־שֵׁם שֶׁהֵינְךָ בִּסְרֵר וְכֵן עַד מִתִּי תִתְחַמֵּקִי תִסְתֵּרִי וְתִתְבַּסִּי מִחֲמַת בּוֹשָׁה
 שֶׁמִּעֲלֵתִי בִּי: כִּמְשִׁי יֵצֵאָה בּוֹדְנִי וְאֶמַר לֹא אֶבּוֹא אֵל בֵּיתֶךָ כִּי מִתְחַלָּה לֹא חֲבִית—
 לִפְתּוֹחַ: בִּקְעֵתִי הֵן כִּלְצֵאֵנִי הַשּׁוֹמְרִים הַקּוֹנֵצְבִים בְּעַד יְתוֹפְשִׁים גְּבוּשִׁים הַמֵּה לְכִים
 בְּלִילוֹתִי. הַבּוֹנֵי פִּצְעוֹת: חֲבָלוֹ בִּי חֲבֹרָה כָּל פִּצְעַת לִשָׁן. מִכֶּת כָּל זֵיץ הוּא: דְּלִי

ש"ר קצ"ר

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת צֶלְהָדָד בְּעֵינֵי מוֹת עֹבְדֵי
 הָאֱלֹהִים סֵעַר לִי שֵׁי אֲתָמָלִי מִן דְּמַעְתָּךְ
 וְסֵעַר לִי שֵׁי אֲצַטְבֵּעַ מִטֹּלָתִי
 וְשֵׁי אֲצִצֹת בְּזָרוֹ אֲתָמָלִי מִן טָוִי
 עֲמֹךְ לִגְבֹר לְצִצֹת בְּזָרוֹהִי מִלִּי
 מִטָּוִי מִטָּוִי דְּנִתְּנָהּ בְּעֵינֵי פִעֲטָתִי
 עֲמֹת בְּעֵינֵי יִשְׁעָא בְּלִי קָיִל בְּעֵינֵי
 אֲתָמָלִי אֲעֵדִיתִי מִטָּוִי פִּקְדוֹנִי וְלֹאֲחִיתִי
 בְּעֵינֵי עֲתָמִי הַיּוֹכֵדִי יִהְיֶה לִי אֲפִי
 בְּעֵינֵי צֹלֵחַ אֲתָמָלִי מִלִּי עֲלֵמָא
 עַל זֶדֶד בְּעֵינֵי נֶחֱם הַיּוֹכֵדִי
 סִלִּיקוֹת אֲפִי עֲכָמִי מִבְּעֵינִי (וְהַיּוֹכֵדִי)

[illegible]

אחת רעיתי ונתת תמותי שר אשי
נמלא פל קוצותי רסיסי כליה:
פססתי את כתנתי איכבה אלכשני
רחצתי את דגלי איכבה אטנפם:
דודי שלח ידי מן החור ומעי המון
עליו: קמתי אני לפתוח לדוד—
וידי נטפון מור ואצבעתי מר
עבר

וְשִׁית יֵת דָּגָלִי מִסְמָכְתִּיךְ הִטְוֹפְנָאן בִּינִיץ
 דִּי יִי דַעֲמָא בֵּית וְשִׁיךְ לֹא צִיךְ לִמְחֻדְטֵא
 שְׂבִטָא וְרִחֻזֵּי אֶדְ וְלִגְלוֹת שְׂבִטָא וְשִׁיךְ
 יִב מִלְכָּא דְחִתּוֹר וְהָלִי וְתִהְיוֹן בְּלִחְלָח וְחִזּוֹר
 וְתִכָּא דְשִׁוּי יִדְבַעֲס הָיִיכָא בְּלִעֲס דִּי דְמִתְקִיָּא
 מִכָּא רְחֵמִי מִתְגֹּלְלוֹן עֲלֵיהוֹן קָמְתִי וְכִי
 בְּהִיָּא קְרִיבָא קְרִבָּא וְחִסְיָן קְטוֹרֶת בִּלְסִינִי
 דִּי דְשִׁוּי וְיִנְבִּתָּא בְּחִפִּי: פִּתְחִתִּי מִחִתּוֹת
 כְּנִשְׁתָּא

והלא ודמיה עומד ומתנבא בימי יהויקים וצדקיהו עובדי ואשכנז איכם לא לבטל את
 צדקיהו לא להקל המושבות ולהכין מלכותם בשנים מן הגולה לנאמנים מתייער ולבנות
 (מלך) חזק : מצאנו השומרים : בוכד נצר וחילותו : הסוברים בעיר : לבקום נקמתו של
 הקוס : נשא את רדיו בית המקדש : שומרי החומות : חק מלאכי העדת שהיו שומרי
 חומותיה בעין של על חומותיו ירושלם הפרדתו הם הציתו בו את האור בענין של
 ממרום שלח אש בציון וכו' : העבדתי אתכם : האומות חשבי בוכד נצר שכחיתם לחניה
 מושל ועזריה מוסרי עצמן לכבשן האש ואת דגל לגוב האריות על עשקי התפלה
 ואת דורו על מרדכי בימי המן : אם תמצאו את דודי : לעתיד לבוא לינוס הדין שיבוקע
 חכם להשד על כענין של יתנו עידיהם ויצדקו : מה תגידו לו : עתידו עלי ששכיב
 אהבתו חליתי ביסורין קשין ביניכם ובוא בוכד נצר ויעיד ונחא איפז וצופר וכל נביאי
 האומות ויעידו עלי שקיימתי את התורה : מה דורך מדוד : כהן שולין האומות
 את וסדל מה להיכם מכל האלים שכן אתם נשדפי ונצלני עלי : שכה העבדות
 להעיד לו על מהדיתך : דודי צח : לבן כח צח מחלב : ואדום : קינוס נוחי בחור
 כשהוא אדום ופניו אדמונית : דגל מרובה : דגל בחילות הרבה רבים חילוד
 רבבות הרבה קרוין רבה של רבבה כצמח העדה נתיך : ראשון מבהיק כחות
 : פתח : פתח הוא לשון סגולת מלכים שאוצרין בביתגנזיהם וכי יענה הכתם האוב
 : וכתם אמרת מבטחי וכי וחלי כתם : קוצותיו תלתלים : לשון תלויים : שחורות
 בעורב

עבר על כפות המצודות פתחתי את
 לדודי ודודי חמק עבר נשוי וצאה
 צבדו בקשתיהו ולא מצאתיהו
 קראתיו ולא ענני ומצאתי השמרים
 הסבבים בעיר הפוני מצעוני נשאו
 את דודי מעלי שמרי החממות
 השבעתי אתכם בנות ירושלים
 אם תמצאו את דודי מה תגידו
 לו שחולת אהבה אני מה דודך
 מדוד היפה בנשים מה דודך מדוד
 שכבה השבעתנו דודי צח ואדום
 דאור

כנשת דודי צבדו למצודת ארץ
 קדסי ואיהו סליק שכנתיה מצבדו ונפיש
 תמיכה צבדו מצודת שכנתיה קדוה
 ולא חשבה צבדו קדמוהו ואיהו טליל
 עמיה בענני ולא קביל צנתי מצאני
 מדבדו לי כסדאו דנסדון אורחתי
 ומעיק חזור חזור על קדתי דנעלם
 מני קטלו בהרבה ומני אובלו בשביתת
 נטלו תגא דמלכותא מעל צור יה
 דצדקיהו מלכא דיהודה ואובלו יהיה
 בדבדו וסמיוו יתשנה עמיה
 דבבד ומעיק על קדתי אנטיק ית
 שוריה השבעתי אמרת כנשת
 דנעלם מעבדתי לבן נביאיה בגדתי
 מימא דניי מאס חותמי עליכן רחמנו
 חותמי קדמוהי דמלכיהו חותמי
 רחמוהי חתמי מה ענו נביאיה ואמרו צבדו ושדא חותמי חתמי
 למפלח כנשת דודי שפדתי מכל עממיה לחותמי חתמי צבדו למדח
 דהכדן קיומת עלנא דודי בכי עליה כנשת דודי למשתעו בשבת
 למדי עממא וכן אמרת להווא אלה רעונו למפלח דעטיה ביממא באצטנא
 חיור כחלגא ועסיק בעסרין וארבעה ספרין דחוריתא ופולגמי נבואה וכחמי
 וכליליה הוא עסיק בעתא ספרו מענה וזין יקרא דניי בחבורה זרין כנולדת

מסגמות

בעורב בל לה לבואי בחור עיניו כיונים על אפיקומים עיניו על אפיקו מים נאות כעני יונים אמר
 מים עריבים למראה והבחורים ופתיים עס לעוט וכי מקלס המעורר עיני דודי כשהוא מביט על אפיקו
 מים דומות לבואי עיני יונים דוחצות עיני דודי בחלבו יושבות על מלאת כל זה לשון ופתי שכל
 בולטות יותר מדאי ולא עוקעות לא יושבות על מלאת גומא שלה העני לפי הדוגמא והוא לשון
 כל צבר שעשוי למלאת גומא העשויה לו למושב כמו אבני מולאים ומלאת בו סלואת אבן לח
 כערוגות הבושם אשר עסבאותם עדויות גידולי מרקחים מגדלות מרקחים מגדלות של מרקחים
 גידולי בעמיוס שמפטמין אותם מעשה דוקח וגבלי זהבי כאופני זהב ממולאים בתדשישי כל לשון
 מושב אבן יקרה בזהב קרוי מלאת עשת לשון שמנו עשתו קיבוץ עב קרוי עשת עין מעצמות
 פיל מעולפת ספירים מקושטות ומתוקנות בספירים לשון ותעלף דמתדגמין ואיתקנת עין
 כעמודי עש המוסדים על אדני כז עממי עש עמודי שיש וחבירו במגלת אסתר על שם
 כסף ועממי עש ומראהו גבוה כאדני הלבנון בחג באדנים נבחרים הבנים כאדני
 עזים חכו ממתקים דברין ערבים זה דודי זה דמות דודי וזה דמות דודי ועל כל אלה
 להביתו והדוגמא כלפי הקנה כך הוא דודי צח לבן ענתי צחולת בשכחה בספר

מסמרות חכמה וסברה ודעה מהירה
 שמיני חזק בכל יומיו ועתה לפרסומם
 לעמיה ביום רב וטקסיה על דבר
 רבון חלוצי ונעמם קדמוני נאמן
 חוריתיה דהיו רגלם מן דהבט ופירוש
 מליה דבהן דגורין דגורין טעמן ופיקולין
 למן דנטרין להן חורין בתלמך ודג
 נטרין להן חוכמן כחגפי עורבא עינו
 נענוהי מסתכלין תדירא על ודערל
 לאיטבא לה אבדכחלך מיניעה דעמא
 ועד קומה דעתה פנין דקיימן ומסתכלין
 על מפרקות מיומין זכורא דיתביא
 דסנהדרין דעסקין בחוריתא ומנהגין ית
 דינא דמהו עניע כחלב ויתבין בבית
 מדרשא ומתנין בדינא עד דגמרין

דגול מרובה: ראשו כספן פז וצותו
 תלתלים שחרות בערב: עינו פיונים
 על אפיקו מים רחצות בחרב
 ונשבות על מלאת: לחיון בעדוגת
 דבשם מגדלות מרקחים שפתותיו
 שושנים נטפות מר עברו יו
 גלילי זהב ממלאים בתדשיש מעין
 עשית שן מעלפת ספירים: שובקין
 עמודי שש מוסדים על אדני פז
 מראה

לזכרה ולחייבה: לחיון תרין לוחי חבני דיהב לעמיה כתיבין בעסד שטין דרעין
 לשטוי גנתא בשמיה מרביץ דחקין וטעמין היכמה דגלגליתא מרביץ בוסמין וספירותיו
 דחכמיו דעסקין בחוריתא אלחין טעמין בכל ספר ומימר פומהן כמורא בחימו: ידן
 חלו עסד שטני דועקב עבדיה גלגל על ציץ כלינא דהבא דקדשא גליל על תרין עסד
 חרמליתא עם מבהת תלתא דעלמא מדרהם יצחק ויעקב: רחוב גליל על אחמר
 חמנו גליל על עקיק יצו גליל על בלדן ועפרן יהודה גליל על כחל יעקב גליל על
 חמורד יצו גליל על גליל על בלדן דגליל על בלדן על חספוד גליל על
 טבחא חסר גליל על כרזג יוסף גליל על מריבא בנימין גליל על חספוד דמין
 נעדי עסד כעלמא נהידין כעשיות צרויחין בעובדיהון כען דפיל ובהיקן כעשיות
 דקדק וצדיקא גליל עמנו עמנו בסיסין על סמכין דיהב טב חלו פתגמיה דחוריתא
 דצדיקין בהן ומוכחין עמא פית יעדא כמעבד לעותיה ואיהו מתחילי רחמין עליהן
 כקבא

בזקן מורה הנאות וכך בעצות למעט לבושה כתב חור וסער ריעיה כעמר נהי ואדום ליכדע
 מעונמיו בעצב על מדוע אדום ללבן עין: דגול מרובה יהודה חילות מקיפן חותו: ראשו כספן פז
 תחלת לבדן הבהיקן ככתם פז ופז הוא חומר פתח דבריך ואיר פתח חכמי יין להך הראש תחלה
 עמעט המלכה יעלן עליהם ואחכ גזר עליהם גזירותיו: קותנותיו תלתלים על כל דא וקדק תביל
 תלים על הלכות שחרות בערב על צד שהיה לפנין כתובה אש שחרה על גבי אש לבנה דא
 חוצותיו תלתלים כשנראה על הים נראה כבחור נלהם בגבורה: עינו כיונים על אפיקו מים כיונים
 עיניהם צופות ל חזבותיהם כך עינו על בתי בנסיות ובתי מדרשות שעם מוצאי התורה
 דמשולה למים: רוחצות בחלב כשהן צופות המעט מדרכות הדין לאמנתו להצדיק צדיק לתת
 לו כח יתן ולהרשות דשע לתת דמון בראשו: יושבות על מלאת על מלאת על מלאת על מלאת
 בכל הארץ צופות טובים ורעים: דא תלמידיו חכמים שהקבה בותם עינים להחיר לעולם כשם
 שהעבים מאידים לאדם כיונים הנודים משוכך לעובד לבקש אכלם כך הם חלבים ממדרשו
 על כלל

שיר השירים

מראהו כלבנון כחור פארזים: חן
ממתקים וכלן מחמדים זה דודי
וזה רעי בנות ירושלים: אנרי
הלך דורך היפה בפשים אנה פנה
דורך ובבקשנו עמך: דודי ירד
לגנו לערמות הפשם לרעו
בגנים וללקוט שושנים: אנה לדודי
ודודי לי הדעה בשושנים: ופה
את רעיתי בתדעה נאוק פדושלם
אימה בנדגלות: הסבי עינך מנה
ישהם

בסבא ומחול: חוביתם רבית יעל כזל
ומתעט למענך: נחת קדש נעמל
דעברך על מימיה כעולים גבר וחס
בגולמיש: חכו מלי מורגו לחת
כדובעם וכל פקודי דגיה על וחימי כן
דהב וכסף דין הוא תעבחתם דלהו רדימו
ודין הוא תקוף חסניה דמלי חסוכי נביחם
ומעבדג בירעלם: אנה חתנו עיחית
כד עמנו תעבחתם דין חפוס כנדרה
דושדל וכן חמויעל אידן חובא חסתר
מבניך עכירח דין את רעפיר עשיר
מכב אמיא ונא חלר חתכני דרור
כחסתלקותיה ממקדשיך חמרת כנשתח
דושדל על חוכן ומדוך ומעלדור וי
העתכח כי אמיא כפיהוא כעך הדיר
כדוכתא ונקם חנת ואנן ונלני קדמוי ונבעי לחמך עמך: דודי ומלי עלמא
קביל עלותהון ברעוה ונחת לבכל לסתהדך דחכמיה ויהב דאחא לעמיה ואסיקאון
מגלותהון עליו כורש ועזרא ונחמיה וזרובבל בר עזריה (קבי יהוא) ונכו יתצית
מקדש ומצואו כהניא על קדשיא ונחמי על מטרת מימא דקדש ושלח מישתח
מל שמיא וקביל בדעוה ית קבליא וית קטורת בסמיא ונכבר דדעס ית בדוה לחמיה
בתסמקין כן פניקלן ונכבר דמגביב ורדין כן מושלח כן כעילן מלכנו
ובהוא יומא חנא פלחא דמרו עלמא לחמי ורחמיא שכינת קדש כית ונן יומא
בתפלקין: יפה חמדין במימריה כמה ימיה את חכמתו בזמן דצבאותך למעבד
רעות שפיר בית מקדש דבנית לי כמקדש קדמא דבנא לי שלמה מלכא בימיה
ואימתך על כל עממא כומוה דהליט מדבע בוקסין במדברא: הסבי חסתר
רבייך חכמי כנשתח רבתא תזור חזר לקבלי ואנן חמלכוכי בגלותא וקבעו מודשח
הע

עלפלוני חכס למודשח עלפלוני חכס לבקע טעמי תורה: עלאפיקי מים על בתי מדרשות שה
מוצאי מים עלתורה: רוחצות בחלב לבי שקראן עינים והעין לעין נקבה הוא רוחצות לשון נקבה
הן מצחצחין עצמן בחלב עלתורה ומלבינין סתריה וסתומותיה ויועבות על מלאת מיועבים
דברים על אופניהם יא עיניו עניינו פרשיות עלתורה והלכות ומעצות בונים שהן טמא
בהליכות על אפיקי מים בבתי מדרשות: רוחצות בחלב מצחצחות בחלב כמלע שחצות
לחין דברות הר פיע שהלחא להם פנים מסבירות ושוחקות: שחחותיו שושנים ייבנות
שנידבר במהל מועד שהם ברצון ולכפרה ולכוח טוב תורה וחטאת ואעס ומכחה
ועלמים: ודין הלוואות שנת מימינו ומעשה ידיו חמה: גלילי זהב: לו הדברות
הנחמדים מזה ומכז דב יאמר ליהושע בר נחמיה מעשה נסים עלסגפירטא
בגליל יא עלשם שמלגלות טובה לעולם: ממולמים בתעשיה שכלל בעלמא
תלוג מצות: מימינו עשת ען יז תורת בהיסהבות באמצע חמשה חומעין
שהם כתונת באמצע האוק: עשת ען מעולכת ספרים: בדאית חלקה כשחצות

פֶּלֶאֶן חֹדֶתִי וְשָׁחַר זַעַמִּי טוֹךְ וְעִמָּא דְחֶרֶם
 חֲדָדִיקוֹ צְמִימֵד פִּוּמָהּ כִּכְנִי דִיעֶקֶב —
 דְּלֶקֶטוֹ חֲכִנִי וְעִבְדוֹ גְּלִמְוִשׁ יִתְמַבְטֹרֶת
 דְּגִלְעָדוֹ שַׁעַךְ זִכְהֵינִי וְלִינֵאִי חֲכִלִּי
 קִרְבְּנִיךְ וּמַעֲקֵר קִדְעִי וְחֲפִרְשׁוֹתַי דְּכִיין
 מִכְּבֵּל נִפְסוֹת וּגְזִילָא הֵיכְמָה דִּהֶוּ דְּכִיין
 שְׁמִי עָמָּה דִיעֶקֶב בְּצִמְן דְּסִנְיָן מִן נַחֲלָה
 לְפָנֶיךָ דְּלֵא הוּא כְּהוֹן אֲנִיכָא וּגְזִילָא —
 אֲבִנֵּהּ דְּמִיין דְּחֶלְדָּא וְלִדְן תִּיּוֹמִין בְּכֹל
 עֹלָם וּמִתְכַּלֵּם אֶעְקֵרָא לָא הוּא בִּהוֹן : כְּעֵת
 אֲמַלְבוֹת בֵּית חֲמֵלְמֵנִי בְּלִיָּה מִלֵּךְ פְּקוּדִין
 כְּדִמְוִנִי בְּרַ מִן מִתְתִּיחַ כְּהֵנָּה רַבָּת
 וּבְכֹרִי דְּחֵזֶן צִדִּיקִין מִכֹּלְהוֹן וּמִקְוִימִין

פְּרֹוֹדִים וּכְתֻמִּים חֹדִיתִם בַּזְהוּתָא: שְׁמִים
 וְשֵׁם חֲלוּבֵי עֲדִינִי רַבִּיךָ עַל סוֹקוֹן וְפִי
 עַל פִּלִּים בְּרַמֵּן עֲמֹד עֲתִמְרִיָּה וְלִישָׁעִיָּה
 מִקְדָּח עֲלִיָּהוּן לְיוֹשֵׁא וְחֵתוֹ לְחִמְחִם קָדְמוֹ
 בְּנֵי שְׁמֵת דִּישָׁלָא וְחֵתִילָת לִינִיתָם שְׁלִימָת
 אֶמְקִיָּא לְפִתְלָמֵי חֹדִיתָם צִלְבַּת עֲלִיסִי וְכִי
 צִכִּי צִלְקָן בְּנֵי חֲמִינְשִׁי וּמִתְרִיָּה וְכָל עֵי

כע

שְׁהֵם הִרְהִיבוּנִי יִשְׁעֶךָ כְּעַד רֹדֵד
 הַנְּעִדִים שְׁגִלְשׁוֹן מִן הַגִּלְעָדִי שִׁבְלִי
 כְּעַד הַרְחִלִים שְׁעָלִי מִן הַרְחִצָּה
 שְׁכָלִם מִתַּיִמּוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם
 כְּפֶלַח הַרְמוֹן רֶקֶתְךָ מִנְעַד לִצְמִתְךָ
 עֲשִׂים הֵמָּה מַלְכוֹת וְשִׁמְנִים

פִּילֹגְשִׁים וְעַלְמוֹת אֵיךְ מוֹסְפֵדִי אַחַת
הִיא יוֹנֵתִי תַּמּוּתִי אַחַת הִיא לֹאמָה
בְּרָה

בְּחַדְרֵי קָדְשׁ יֹאמְרוּ וְכִנְיָ עֲתִיד מַלְכֵּנוּ מְבָנֵנוּ
עִיר וְתֹמָת יוֹכֶסֶן מְבָנֵנוּ יִשְׁמַעֵל רַבְבֵּי
דְּלִית צִהֹן מִנִּי וּמִנֵּהוּ אֶחָב סֶעֱדְרוֹס -
צִדְעֵלֶס: אַחַת וּבְעֵלָה הֵלֹא הָיָה
מִלְחָמָה בְּלִיב חֹד צִמְרָהָ וְהִתְיַחֵל לְאוֹלִיָּתָהּ
כֵּן זְכוּתָהּ כִּיּוֹמָא דְּנִפְקֵת מִכְּצִלִּים הָא
מִיִּשְׂרָאֵל וְהִתְיַח בֵּהּ קִרְבָּהּ וּמִקֵּד יֵי יִתְהֵן
כִּידְהוּ

וְהָיָה יוֹם הַזֶּה יִשְׁלַח כּוֹתָרוֹת לְמַעַל וּבָסִיס לְמַטָּן יֹאמַר ה' שְׁמַיָּא בְּרָדָא פְּרִישׁוֹת עֲצָתוֹרָה יֵשׁ לָהּ
כוֹתָרוֹת לְמַעַל וּבָסִיס לְמַטָּן וּסְמוּכוֹת לַפְּנִיָּהם וְלֹא תִדְרִיחַם בְּגוֹן פְּרִישׁוֹת שֶׁל עֲבִיעִית וְיוֹבֵל וְכִי
תִּמְכַּח מִמֶּכֶד וְכִי לְהוֹדִיעַךְ כִּמָּה קָעָה אֲבָהָה עַל עֲבִיעִית כְּזֹאמוֹתָא בְּמִסְכַּת עֵינֶיךָ וְסוֹכֵד
וְכִי יִכְהָד יִי אֱשֵׁעַל הַעֲדָה צוֹחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הָרַבִּנִּי לַחֲמוּי לְאִשּׁוֹ עַד שְׁחִיתָה מִפְּקָדֶי עַל
בְּנֵי פְקוֹד אוֹתָם עָלֶיךָ כִּמָּה לִכְךָ בְּאִמְרַי עוֹקֵין עַמּוּדֵי שֶׁשׁ מִיּוֹסָדִים מִכֹּהֵן כְּלָבָן הַמִּסְתַּכֵּל
וְעוֹבְבָן בְּדַרְדְּרֵין מִנְּזָח בְּהֵם מִרְחִים וְלֹלָבִים כִּיעַר זֶה שְׁמַלְצֵלֵב כֵּךְ דְּבִדִּי תוֹרָה הַהוּא בְּהַ
תִּמְיֵד מִחֲדָשׁ בֵּהן טַעֲמִים בְּחֹרֶךְ בְּגַחְדִּיכָא דְּזִיִּים הַגְּבָחִים לִבְנֵי וְלַחֲזָקָה וְלִגְבוּרָה חֲכוֹן
מִמֹּתֵיקִים יִדְבְּרוּ עֲרִבִים וְשִׁרְפֵי לִכְפֹּס לֹא תִתְּנוּ בְּעֶשְׂרֵכֶם אֲנִי יִי הַנּוֹחֵן לְעַלְמָא עֲכָד יֵשׁ
חֵיךְ מִתּוֹק מִזָּה אֲתַחֲבֵל וְתִקְבְּלוּ עֲכָד מִרְעֵעַ וְעֵשִׂיָּה מִרְעֵעַ וְצִדְקָה עֲלֵיהֶם
וְהִיא יִתִּיָּה עֲוֹנוֹת נִחְשִׁינֵן לְזִטּוֹת יֵשׁ חֵיךְ מִתּוֹק מִזָּה אֲנִי הֵלֵךְ דּוֹדֵךְ מִמֵּנִים וּמִקְטָרִים
הַקּוֹמֹת אֶת־יִשְׂרָאֵל אֲנִי הֵלֵךְ דּוֹדֵךְ לִמָּה הִכִּיחַ אוֹתָךְ עֲזוּבָה לִמָּנָה אֲנִי פְנֵה דּוֹדֵךְ כִּשְׁחֲזָר וְהַעֲדָה
רוּחַ עַל כּוֹרֵעַ וְנִתַּח רַעֲיוֹת לִבְנוֹת בָּחוּ וְאִמְרוּ לָהֶם אֲנִי פְנֵה דּוֹדֵךְ אִם חֹזֵר הוּא אֵיךְ נִבְקַעְכֵּן
חֵיךְ כְּעֵט שֶׁל וְיִשְׁמְעוּ צִרֵי יְהוּדָה וּבְנֵימֵךְ הִיבֵנִי הָאֹלָה בּוֹנִים הֵיכֵל וְאִשְׁן לְזִרְבָּבֶל בְּבִנָּה
כֶּסֶם כִּי כֶּסֶם כְּדָרוֹשׁ לְאַהֲבָה וּכְוֹנֵתָם רַעֲיָה כִּי לְהַעֲבִיתָם מִן הַמִּלְחָמָה וְהֵן מְשִׁיבֵי דּוֹרֵי
אֲדָר לִבְנֵי צִוָּה לִכְנו לִבְנוֹת הֵיכֵל וְיִהְיֶה עִם עַמָּנוּ לְעֶרְוָה הַבּוֹשֵׁם מִקּוֹם מִסְטֵר הַקְּטוֹרֶת
לְעֵמֶת בְּגִיִּם וְעוֹד יִרְדַּךְ לְרַעוֹת צֹמְנוּ בְּגִיִּם אֲשֶׁר נִפְּצוּ עִם אוֹתָם עֲלֵנוּ מִהַגּוֹלָה מִשְׁרָה
וְעֵתָא עֲלֵיהֶם בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתִּי מִדְּרָשׁוֹת וְלִקְוָא שׁוֹעֲנִים שׁוֹמְעֵי אֶת־יְיָ לְנִדְבָרִים
וְרֵתוֹ לְלִקְוָא זְכוּתֵיהֶן וְלִכְתֹּב בְּסֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנֶיךָ שֶׁל אֲנִי נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יִי וְיִמְרָה
שְׁמֹתָם

צִדְקָתוֹ יִזְכָּר הָאֵל יִתְבָּר וְלִבְךָ חֲסִידוֹ וְתַהֲרֵם
וְיִמְלִכְךָ אֱלֹהִים דָּן לְנֹאֲמֵהּ הָאֵל לְפָנֶיךָ
וְיִזְכָּר הָאֵל יִתְבָּר וְלִבְךָ חֲסִידוֹ וְתַהֲרֵם

שיר השירים

בשולליות במהוללת ומחנים : מה
יפן פעמיך בטעלים בת נדיב חמוקי
כך כיון במן חללים מעשה ידי
אמן : שרדך אגן הסהר אל יחסר
המזה בטנד ערמת חטים סוגה
בשושנים : שני שדיך כשני עפרים
תאמי צביה צוארך במגדל השן
עיניך ברכות בחשבון על שער

למה ישר ויהודה מה יפן
למה ברח בלילה מה יפן
שפיר וגללה דיערל כד סלק לאתחלה
דלם יי תלת זמנן בשלח בסעל דססגא
ומדבלי ור נדויה ור נדבתי ובעה
למה יורדיו וימין ביוחליו דקניע עכ
בלולא דקדשא דעבד בצל אומנ
למה דכחל ערדך ורש מתברכיך
דבכותיה מתמרנסין כל עלמא היכמה
דעברא מתמרנסין מן פנתיה במעיה
דאמיה בהיך באוריהא באומנ וסוהרא
במיתיה לזכרה ונפאמא לזכרה ולחייבה
ולא חסלן פתגמו אוריהא תדירא מן
בומיה היכמה דלא חסרין מוין דנהרא רבא דנפיה מעדן ועדען חסמין מסחלון

ותיה באור דסגל ואורדיוהון מליון
שלא כהנא חלוצב ויעלע ונחמיה וארדכי בלשן הנדי כנשתא דבתא דמתולן לולא
באור דהון חילא למעבד באוריהא יומס ונלי : שני תלי פליקין דעתידין למפדקין
מליה בך דון ומעיה בך חפרים דמיון למעיה אהרן בני יוכבד דמתולן לתלין ארזיני
תאמי טביו : צוארך ואב בית דיןא דאין יעניך חסין עלעמא לכפתא ורתיה
ובמגדל ית מן דאתחייב בדיונא לנגא בשלמה מלכא דעבד מאדלנא דען דפיל
אבנא ורש עמא בתי ושרל ואהרן ורתיה לרמלי עלמא וספדיון מליון חכמתא כמדקטיני
דמא דיעניך לממנ חסעני ועיבולין ומעבלין שני דקב עני דושי ורמי ורשיו שני בתרע
דיו

תרצה הגר בת מלכיהויה תמנע בת שלטונם היתה ונעשית כילגש לעשן ואומר ל עמק שוה
הושון כולם בעצה אחת והמליכו את אברהם עליהם : ועלמות אין מספר : למשפחות הדבה
בחלק כל לה : אחת היא יונתני ומכונן אחת היא הנבחרת לי ליונה תבעה שהיה תמימות לב
עם כל זוגה : אחת היא לאמה : לכנס יתה הכבה מחלוקות בבתי מדרשות כולם לבס להבין
תורה על מכונה ועל אמיתתה : ברה היא ליוצתה : יעקב כזה אותה מטה שלמה בלאת
פיסול והודה וקילס למקום טל ויעתחן ישראל על ראש המטה : כחזה בנות את ישראל בגדולתה
וואשריה ומהו קילוס מן זאת הנשקפה עלינו מקדקוס הגבוה לנמוך קרויה העקפה כך בית
המקדש גבוה מכל הארצות : כמו שחרי הולך ומחיר מעט מעט כך הין ישראל בבית שני בתחלה
קרוב כל פחות יהודה ולא מלך והין משועבדין לפכס וליון ואחכ בצחוס בית חסמונאי ונעשן
מלכים : חסמה כגדגלות ימיומה כגדגלות על מלכים כל זה הקבד מקלס את כנסת
ישראל יפה את רעיתי כתרצה וכל הענין עכיל גנת אגוז ירדתי : עוד זה מדברי שכינה הנה
בבית ל מקדש שני לך : כרחות באני הנחל : מה לחלוחית מעשים אדמה כך : הפרחה הגבן
אם תפדיתו לפני תלמידי חכמים וסופרים נעונים : הנצו הרמונים מקיימי מצות מלאים זכוות
למה כמעטו ישראל לאגוז מה אגוז זה אתה כחזה אותה כולו עץ ואין ניכר מה שבתוכו כווצעו
הנצח כחזה מאורות מגדלות על אוכלים כך ישראל צנוע וענותני מעשיהם ואין תלמידים
הם ניכרים ואין מעפאני להכריז על עבתן בדתן אתה מוצא אותה מלא חכמה ועוד כמה
הנצחיות לדבר מה אגוז זה כופל בטיט ואין מה שבתוכו כמאס אף ישראל אולי לבא האומות
ולקח

כתנח"ם

וְיַעֲדֶנּוּ בְּזֶמֶן הַתְּסַבּוּלוֹ עֲלֵיךְ ית נֵר מַלְכוּת
 מִקְדָּוֹ יִתְהַן בְּרָחִים דְּמֵי בְּחַבְיִיךְ בְּתַמֵּ
 בְּצֶם וּמִבְּרָכִין לֹא־חִיָּהוּ בֵּית יַעֲדֹ דְּמֵי
 אֶקְוִיָּהוּ כְּדָלָא וְהָ לֵץ הִימִין אֲנִי בְּחַבְיִי
 בְּחַבְיִי דְּעַנְבִּין אֲמַרְתִּי אֲמַרְתִּי בְּמִנְחָלָא
 לְמַקָּם בְּנִסְטָא הִלָּא הִיכְמָה דְּקִסְמָכְרָם
 מִיֵּשֶׁל וְעַד דְּרִיָּה הִי כְּהֵלֵךְ לְמַקָּם בְּנִסְטָא
 דְּמִנְחָלָא לְחַבְיִי דְּעַנְבִּין וְשׁוֹמְרֵהוּ דְּרִיָּה

五

בֵּית סִנְהֶדְרִין רָצוּהוּ רַבּ בֵּית בְּמִלְכּוּת יְהוּדָה
דְּמִי לַחַי מַלְכָּא וְכֵּן מַצִּיתָּ דְּצִיּוֹן —
דְּמִתְקָרוּ מִגְדָּמָא וְכֵּן דְּכִנְיָא וְיָקוֹם עֲלֵיהּ
וְכִין לְמַמְנֵי כְּלִמְגָדִין וְכִימְעָה רֵאשֶׁת
מְלִכָּא וְאַתְמַנֵּי עֲלֵךְ רִישָׁא צִיּוֹן כְּמִלְכָּא
עֲבִיָּא דְּרֵעָא קִדְּמָתָא לְמִי שְׂמִיָּא וְקָטָל
יָת עֲבִיָּא שְׂקִיָּא בְּכֹחַ כְּרִמְלָא וְאַתְּכֹב יָת
עֲמָא בֵּית יִסְרָאֵל לְדִחְלִיתָא דְּצִיּוֹן אֲהֵבָא וְחֵלָה
עֲמָא וְהִזְלִין בְּרִישָׁא מְכִיָּא עַל דְּחֹנֶן מְסֻבִּין
עֲתִידִין לְמַלְכּוּת אֲדִמְוֹנָא הֵיכְמָה וְכֵּן
אֲפִילְכְּדָתָא וְכֵּן וְאֲדִדְכִי בְּשׁוּטָא בְּגִין
עֲלֹתָא דְּאַבְרָהָם וְאַמְלִיךְ מִן קִדְמָת וְכֵּן
לְמִי עֲלֵמָא וְכִיבְדִּיקָתָא דְּיוֹצֵהָ וְכִיבְדִּיקָתָא
אֲבֹהֵי לְמִי רַבִּיָּה וְכִיבְדִּיקָתָא דְּיִשְׂרָאֵל —
דְּצִיּוֹן עַל חֲטָאֵי בְּרִיתָא! מַה אֲמַר
מַלְכָּא שְׁלֵמָה שְׂמִיָּא וְהִיא אֲנִי כְּנִשְׁתָּא

וְיִשְׂרָאֵל בְּזִמְתָּם הִתְקַבְּלוּ עֲלֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם בְּעֵדָה וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה
 מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם
 בְּצֶלֶם וּמִבְרָכִין לְאֻמּוֹתָיו בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל
 וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל
 לְמַקְדָּשָׁם הָרָא הַיְכָלָה וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם
 מִיֵּשֶׁל וְעֵדֻיָּה הִי כְּהֵנָּה לְמַקְדָּשָׁם בְּנִסְיוֹנָהּ וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם
 וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם וְהָיָה מִלְכּוֹתָם יְתִיךְ בְּיָסוּדֵיהֶם

ולקח מלכות הרבה ואף מעשיהם נמשך: לא ידעתי כנסת ישראל מתחוננת לא ידעתי להזהר
 מן החטא שאעמוד בבבואו ובגדולתי ונכשלת בשנאת חנם ומחלוקת שאברה במלכ ביר
 מעמונא והורקנוס וארותוצלוק עד שהיה מביא אחד מהם את מלכותו וקיבל מיד המלוכה
 ונעשה לו עבד ומאז נפשי שמחתי להיות מרכבות להרכיב על שאר בדיבות שאר אחורתי
 עמי בדיב כמו עם בדיב ינף ותידה בנף על עובי סנה גנובתי יוס רבתי עם: בנשי שמחתי
 אני בעצמי מנתי על כעני על וחת לימדת אותם עליך לוכים נראש: עובי עובי ונכשלת
 אומהם לי עובי עובי מאחרי המקום השולמית השלימה באמונתך עמך עובי עובי עובי
 ונחזה בך בתבונך איך מה גדולה כח לך והיו אומרת מה תחזו בשולמית מקדוה אתם
 יכולים לפקוק לישתהא עזה לגדולתי חכינו לגדולת דגלי וחולות מחנות המדבר מלך מלכות
 בעליית הדגלים בת כדיבים: חמוקי ורכיך כמו חלמים קבוצת עדי זהב קדוה חסד
 לחלי בלען ערבי ורבותינו דרשוהו על נקדי העיות שלכסבים שנעצן משעת ימי
 עגולים כמו דרך כמו חלמים בלען חפידה כמו חוליות הבזר: מעשה עמך
 במסכת סוכה אמר כמו אומן קילופו שנהקבה ישל מקלסן אותן מלכות

שיר השירים

יְדִיחֶהוּן יְהוֹ כְּדִיךְ כְּדִיחָהּ יְתִמּוֹהֶן וְגִנְתֵּי
 יְעִי / וְחֶכֶךְ חֶמֶךְ וְנִיץ וְחֶכְמוֹהִי קִבְלָהּ
 גְּבִיבִי עֲלֵהּ גְדִידֹת מִימָלָהּ דִּינִי הִי כִמְלֶךְ
 יִדְּבִיל עֲלֵיהָ וְבִדְלָהֶם אֲבָלָהּ וּמִתְּלַחֲמֶהּ
 עֲתִיק וְנֶחֶךְ בְּמִדְתָּן יִתְגַּדֵּל קִלְמוֹהִי יִכְמֹה
 אֲחֻזָּה לְהֵן וְלֹא יִשַׁע בְּבִיחֵיהֶן דְּבִזְזִיתָהֶן קִלְמוֹ
 מִיִּתְּוִי יִדְמִין לְגִבּוֹר דִּדְמִין וְכִיִּתְּזִיל דְּרִי
 בִּזְיוֹ כְּהִנֵּה וְאֲחֻזָּה לְהֵן בִּזְזִיתָהֶן מִיִּתְּעִיל
 וְחֶכְמוֹ מִיִּתְּוִי כִּבְרִיעַת דִּלְמָהּ אֲעִי
 אֲמִירֹת יִדְּשִׁלוֹם כֹּל הֵן וְחֶמֶךְ מִהֶלְבָּהּ —
 בְּחֹרְחָהּ דְּמִי עֲלֵמָהּ מִשְׁלִי עֲכִיבְתִּיר
 בִּיעִי וְעֵלְמִי בְּחֶסֶד וְכֶעֶזֶן וְחֶמֶךְ סִטְוָה מִן
 חֹרְחָתִיהָ מִסְּלֵק עֲכִיבְתִּיהָ מִבְּעִי —

בְּתַפְּלוֹתַי וְהִצַּד בֵּינִי הַטּוֹב הוֹרֵךְ
לְדוּדֵי כְּמִישָׁרִים דּוֹבֵב שֶׁפֶת וְשֵׁנִים
אֲנִי לְדוּדֵי וְעָלִי תִשְׁוֹקֶתוּ לְכֹהֵן
דּוּדֵי נֶצַח הַשָּׁמַיְמָה גְּלִיטָה בַּפְּרִיָּם
נִשְׁבִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אֶסְפְּרָה
הַגֶּפֶן פֶּתַח הַסִּמְלֵךְ הַנְּצוֹן הַרְמוֹנִים
שֵׁם אֶתֵּן אֶת דּוּדֵי לֵךְ הַדּוֹדָתִים
נִתְּנוּ לִי וְעַל פֶּתַח לִינִי לְכַמְּדִים
חֲדָשִׁים

וּמִטֹּבָיו יִתֵּן בָּנוּ עֲמָמִיּוֹת וְהָיוּ עֲלֵינוּ כְּכֹכַב דִּעְלֵיט בְּחַנְתֵּיהֶן לִכְהֹ כֹךְ חָבִי
עֲמָמִי בְּיוֹת יִשְׂרָאֵל הָאֵל יִתְּהֶן בְּחֵדָעָה דְּסִינְעִיר חֲקֵלֵי אֱדוֹם חֲמִידָת בְּנִשְׁתָּהּ דְּיִשְׂרָאֵל
בְּבִנְיָן מִנְּךָ רַבָּן כָּל עֲלָמָה קָבִיל צְלוֹתֵי דְּחַנְנָה מַצְלִיָּה קְדֻמָּךְ בְּקִרְוֵי גְלוּתָהּ וּבְפִלְכֵי עֲמָמִי
נִשְׁכִּימָה אֱמִידִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאלֹהִי נִקְדִּים בְּצַפְרָהּ וְהָדָבָר בְּנִשְׁתָּהּ וּלְבָי מִדְּרֵשָׁה
וּבִקְדֵי בְּסִפְרָהּ דְּאִוְרִיתָהּ וְנִחְמֵי מְאֵל מִטָּה דִּמְן פִּרְקָנָה דְּעֲמִיָּה בְּיוֹת יִשְׂרָאֵל דְּמִתּוֹנִי לְגַפְטָהּ
נִחְתַּפְרָקָהּ מִגְּלוּתָהּ וְנִשְׁלַח לְחַכִּימִיָּה אֲתֵּנָהּ קְדִישׁ יִי זְכוּתָהּ דְּצִדִּיקִיָּה אֲמִילִין פְּקוּדֵיָּהּ
בְּרִמּוֹנָהּ הִי מִטָּה דִּמְן קִצָּה לְמִסְקָה לְמִשְׁלֵם לְמִתָּה תִּמְן עֲבָח לֵאלֹהִי דְּעֲמִיָּה וְלִקְרָבָהּ עֲלֹנוֹ
וְלִנְשִׁית קְדִישִׁין הַדּוּדָהִים וְכֹךְ יִהְיֶה רַעֲוֹת מִן הָאֵם יִי לְמַפְרֵק יִתְּעִמִּיה מִן גְּלוּתָהּ וְיִתֵּר
לְמַלְבָּהּ מִעִיחָה כְּבֵד עֲלֵיהֶם קִץ גְּלוּתָהּ וְלִזְכוּת צִדִּיקִיָּה הָאֵל קְדִישִׁי כְּדִיחַ בּוֹלְסָמִין וְחַכִּימִי
דְּרִיָּה קְבִיעֵן עַל תְּרַעֵי מִדְּרֵשָׁה עֲסִיקִין בְּתַגְמֵי סִפְרֵיהֶן וּמִתְגַּמְמֵי אֲוִרִיתָהּ בְּעֵן קוֹם קָבִיל
דְּעִי

מכאן כותב כח ויורדין ובאין עד עוקין עמודי שש לפי שהם בחי' לדמותו להודי' שכינתו מן
העליונים לתחתונים והוא מונה קילוס מנמטה למעלה מה יפן פעמי' הם הדגלים ומונה
והונך עד חמש' ענין כהרמל עד שהוא בא למשכה ליו' שרדך אג' הסהרי טבדך כאג' עלמים
צוללים שדוחצין בהם הוא עשין מאבני שיש וצב' שין עדב' קרוי סהר על שם שהטבור כמון נקב
עגלון מושלן כאג' עגול והקילוס הזה אינו מענין כואו אציה בקילוס העליון לפי שהעליון יורה
מקלקל וזה כיעותיה מקלקלת אותה על שם מעשייה נומר האונה את להתחבר עמנו והוא מא
על שם לשבת הגדית היוצאת בטבור הארץ : ליחסר המזג : לא יכלה מעם משקה כ"ל לא יכלה
ולא יחסר מעם עוס דברי הוראה : בטונך עדמת חטים : שהכל צדיקין לה : סוגה בשושנים
גדודה ומסוייגת בגדר שושנים דולה בגדר קל ואין אחד מהן פודך כן ליכנס הכי חת' נכנס
לחופה לבו מגעגעת לחוכה ולחיבת חתני' בא ליזקה לה אמרה לו טיפת דם כחדל דחית
הדי הפך כיון אחור ולא נשכו נחש ולא עקרב עקצו הכי שהוא עובר בדרך כאה בכורות בדאשי
התאנים ששט ידו לטול אומרים לו של ערלה הם כיד הוא מושך ידו וכו' מזה הכי סוגה
בששנים : שש שדין : שש הלוחות : לא מנך וכין גדול : צואנך : ההיכל והמזבח שהן דקופין
הגדלים (לשבת הגדית) הם היו שש עשויים לחוזה (ומה) במגדל השן : עיניך : ככוכות אשר
בחדר המושבות מים בן עיניך : על שער בת רבים : חכמיך כשרם יושבים בשער ויחשבו
אשר בת רב ועשוקים בחשבו' תקנות ומשלות חכמותם וכינתם לעיני העמים מוסדות
כבדיכות

שיר השירים

חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך
מי יתנך באח לו יונק שדי אפרי
אמצאך בחוש אשקך גם יבזו
לי אנהגך אבאך אל בית אמי
תלמדני אשקך מיין הרקח מעסי
רמני: שמואלן תחת ראשי וומי
תחבקני: השבעתי אתכם בנור
ידושלם מה תעירו ומהתעוררו את
האזנה

מלכותא דגזירות לך: מי יתנך
זמנא ותגל מלכא מלך יחזק
ימלכו: ליה נע יסדא חתא תגל עמא
לחא ונפק לרשלים ונהי זכר עמך
חוליהא פרכמה דונך ונהי בחלואי
דכל זמך דהיוני מטלטלא צבר דא
פך היוני דפירא ית שום אלהי רבא
נפשי על אלותיה: את עמך אלהי
הון מלכך לך: ענהך חדרנך
משיחא ומהלך לבית מלך שוי חתולך
למודל מך דלם יך ולמלך באודחותיה
נשעד סעודתא דלויא ונשעד חמך
דאצטנע בענבורי מך ונחמך דאחברי
ומרמנני פירי דאחתי צדיקא בגלתי

דעך: שאלן חתרת כנשתא דישלך חמך
סמלי ונדישי וקבעא מוזלתא בסטור ומילא
לחבלא בי: השבעתי חמך מלכא משיחא
חתן מתגל בעמי אדעא למיסק מן אלתיא
מהעבדו פון דעיר עד דישתעצו עממיה
דעלן לאגחא קרבא לרשלים ונתר בך ידכר

בבריכות מים ועוד יש לפנד ברכות בחשבון כמו יונס ולשון משנה הוא הלוקח יונט שובך כמנהג
בריכה ראשונה: אסך כמגדל הלבנה: איט וכול לפרשו לשון חופס לא לעט פשט ולא לעט דוגמא
מה קיבוס בואי יש בחופס גדול וקרוף במגדל ואומה אני אפך לשון פנים וזה שהוא אומר לשון יחיד
אומר אפיך שעל המצח הוא מצדד שהוא עיקר הכרת הפנים בענין של הכרת פניהם ענתה בס ותר
שהי מקלסה והולך מנמטה למעלה עינך ברכות בחשבון ואחריהם המצח וכן האומות מקלסין
אותך מצחך חזק לעומת מצח כל הבאים להרצותיך ולפתותיך: כמגדל הלבנה הצופה פני דמך
דחיתי במדנש זה בית יעד הלבנה שעשה שלמה שהעבד עליו צופה ומביט כמה בתיים יש
דא פניך צופות פני דמשק מצמות לבוא שער ידושלם עד דמשק שעתידה להרחיב עד דמשק
עלך בכרמלי לא תפלי שצדאש שכל בה ודאן כל עמי האדץ כי שם יצ נהלם עלך וידאן ממך דל
חזקן ומרואן בסנע היום וכרמל הוא רחש ההרים: ודלת ראשך קליעת שעכות נזיכך נחה בך
בקליעת אדמאן ודלת ראשך יעלשם שהקטעה מווליות על אובה הראש: מלך אסור בדהטם
שלמקום קסוד בתלתלים שכל נזר להין על ראשו: כהנים בך קורן לתלתלי החזרות שקשדין
החגורות דא מלך אסור בדהטם הקצה נקטר בההבה ונמצות ובריכות שאתם רבים
ופיתומה נעמתי אחד שפרט קיבוס כל אבר ואבר כלל כל דבר מה יפית כולך ומה
בך ההבה ההוגנת להתענג בה: דחת קומתך דמתה לתמר: ראיון בואי קומתך ביה
שכל האומות הין כודעות ונופלות לפני הצלם וחת עומדת בקומה קומה עומדת
דעל חגניה מישל ועזריה שהין לך כעדים ליהב מהם דמו לא עשית
השפישו להטיק וללמד את הכל שחן וראה ביראתכם עד כח קומתך
שכינה גלגות יערל שכן החומות: אמרת חגנית חגנית

יציר השירים

הַיְאֻדָּה עַד שֶׁתִּחַפֵּץ מִי זֹאת עֲלֶיהָ
מִזֶּה טוֹבֵר מִתְרַסֶּקת עַל דֹּדָהּ תַּחַת
הַתְּפוּחַ עוֹרֵד תִּיךְ שְׁמָה חֲבֵלְתָךְ אִמָּךְ
שְׁמָה חֲבֵלָה וְלִדְתָךְ שִׁימְלֵנוּ כִּחוֹתֶם
עַל לִבְךָ כִּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ כִּיעֲזָה
בַּכּוֹת אֲהַבָה הָשֵׁה כִּשְׂמֹל הַנֶּאֱמָר
רִשְׁפִּיה רִשְׁפִּי אֵשׁ שֶׁלֹּהֶבֶת יְהוָה מִן
רִבִּים

[illegible]

רבים
 ומהתפלה מן רחמי מלך כיומא דהתחלת תחנות טורא דסיני לקבל
 יתבני גלותו: שימני מחור בני ישראל כיומא דהוא לרבונתו בבני מנח שוי
 תדף כלומא דהתפלה וחסידא כהנים קנאתא דעמא מרדכי לך עוד לחיו גל. חרם
 דמיו לאמורי דמשה דגורלם דכלא ותו: כיומא תנינא לבחית עלמא לאוקדח ביה
 מלכו פלחא נכראה: מיש חמר מלכו עלמא לעמיה בית ישראל חלולי מתכבשין
 כע
 שאתעלה ואתקדש על ידיכם בתחתונים שתקדשו ח
 ונזכר בכם סגנון עובדי

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל אֶתְּחַנֵּן וְאֶתְחַנֵּן עַל יְדֵיכֶם בְּתַחֲבוֹנוֹס שְׁתִּדְּעוּ אֶת שְׁמִי בִּי הַחוּמוֹת : אֲחֻזָּה בִּסְכָּנִי וְאֲנִי
 אֲחֻזָּה וְנִדְבָק בְּכֶם סָכָנִי עֲנִפִּים וְעֵתָה הָאֵמֶת אֶת דַּבְרִי שֶׁלֹּא תִתְּנֶנּוּ אֲחֵרֵי הַחוּמוֹת וְהִיוּ הַטּוֹבִים —
 וְהַחֲכָמִים שֶׁבִּיץ עֲוֹנוֹתֵיכֶם בְּחַמּוֹנֵתֶם לְהַעֲיִב דְּבָרִים לְמַעַתִּים אֲוִיךָ שִׁילְמֵנוּ מֵהֶם הַקְּעִנִים שֶׁבָּהֶם —
 אֲחֻזָּה בִּי הַטּוֹב הַזֶּהרִי בְּתַשׁוּבוֹתַיִךְ שִׁיְהִי בֵּינִי הַטּוֹב : הוֹלֵךְ לְדוֹדִי לְמַעַרְבִים דְּהִירָה אֲנִי לְהַעֲיִב לָבֹא
 בִּי הַטּוֹב שֶׁהוּא דוֹבֵב שִׁפְתִּי יִשְׁעִים אֶת אֲבוֹת בְּקֶבֶד וְשִׁמְחוֹ בְּוִיּוֹדוֹ עַל חֲלָקָם : דָּבָר יִמְרָחֵשׁ וְיִסְוֶד
 לְעוֹן דִּיבּוֹר זָכַר הִיא הַתְּשׁוּבָה אֲנִי לְדוֹדִי וְגַם הוּא מִשְׁתַּקֵּק : לִבִּי דוֹדִי נִצָּח הַשָּׁדָה יָדוּשׁוּ דְבוֹתַי —
 בְּעִינֵיכֶם אֲמַרָה בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דִּלְעַע לְתַדְיֻנִּי כִּי שֶׁבִי כְרָבִים שִׁישׁ בִּי אֲזַל וְעֲלוֹת לֹא כִּי שֶׁבִי
 פְּרָחוֹת שֶׁהֵם בְּעָלֵי אֲוִמוֹנוֹת וְעוֹסְקִין בַּתּוֹהָה מִתּוֹךְ הַדּוּחָה : בְּלוּנָה בְּכַפְרִים : בְּלוּנָה בְּכּוֹפְרִים בּוֹרֵךְ
 וְאֲחֻזָּה בְּנִי עֵשׂוֹ שֶׁהִשְׁפַּעַתְתָּ לָהֶם טוֹבָה וְכּוֹפְרִים בָּךְ : נִשְׁכִּימָה לְכַדְמִים : לֹא בְּתִי בְּנִסְיוֹת וְנִבְתִּי
 בְּדִרְשׁוֹת : וְרָאָה אִם פְּרָחָה הַגִּמְלָה לֹא בְּעָלֵי מִקְרָא : פֶּתַח הַסְּמִדִּי כַּעֲקֶרֶחַ כּוֹפֵל וְהַעֲנִבִים נִיכְרִים
 הַמְּוֹנִים כַּעֲשֵׂה גְמוּלָה וְלֹא דִימָה בְּעָלֵי מַעֲנֶה שֶׁהֵם קְרוֹבִים לִי הַנּוֹת מֵהֶם בְּהִרְחַת הַתּוֹרָה : הַנְּצוֹ
 חֲכָמָה גְמוּלָה וְכִאֲנִי לְהוֹכוֹת : עַם אֶת אֶת דוֹדִי לֵךְ : עַם אֲחֻזָּה אֶת כְּבוֹדִי וְגִדְלֵי עֲבָה בְּעִי
 וְתִי הַדּוֹדִים בְּתַנּוּ רִיחֵי דוֹדָיו הַתֵּאֲנִים הַטּוֹבוֹת וְהַרְעוֹת כַּעֲנֵן עַל הָאֵשׁ יִי וְהִנֵּה שֶׁנִּי
 תֵּאֲנִים הַדּוֹדִי הָאֶחָד תֵּאֲנִים טוֹבוֹת וְכֹל וְהַדּוֹדִי הַשֵּׁנִי תֵאֲנִים רַעוֹת מֵאֻד אֲשֶׁר לֹא תֵאֲחַלְלֶנָּה
 לְהַעֲרִיף עַבְשׁוֹ שֶׁנִּיחֵם נִתְּנוּ רִיחֵי כּוֹל מִבְּקָשִׁים פֶּעַךְ : וְעַל פֶּתַח כּוֹל כְּלִמָּאִים יִישׁ
 לְהַעֲרִיף עַבְשׁוֹ שֶׁנִּיחֵם נִתְּנוּ רִיחֵי כּוֹל מִבְּקָשִׁים פֶּעַךְ : וְעַל פֶּתַח כּוֹל כְּלִמָּאִים יִישׁ
 לְהַעֲרִיף עַבְשׁוֹ שֶׁנִּיחֵם נִתְּנוּ רִיחֵי כּוֹל מִבְּקָשִׁים פֶּעַךְ : וְעַל פֶּתַח כּוֹל כְּלִמָּאִים יִישׁ
 לְהַעֲרִיף עַבְשׁוֹ שֶׁנִּיחֵם נִתְּנוּ רִיחֵי כּוֹל מִבְּקָשִׁים פֶּעַךְ : וְעַל פֶּתַח כּוֹל כְּלִמָּאִים יִישׁ

רַעִים לֹא יִכְלֹךְ לִכְבוֹת אֶת הָאֶהָבָה
וְהַדָּרוֹת לֹא יִשְׁטַפְתֶּנּוּ אִם יִתֶּן אִישׁ
אֶת פְּלִהוֹן בֵּיתוֹ בְּאֶהָבָה בּוֹ יִבְדֹּךְ
לֹא אֶחָוִית לָנוּ קִטְנָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ
מִהַנְעִשָׂה לְאַחֲתִינוּ בְּיוֹם שִׁדְדָהּ
כִּי אִם חֹמֶה הִיא נִבְנָה עֲלֶיהָ
טִירֵת כֶּסֶף וְאִם דָּלֶת הִיא נִצְוָה
עָלֶיהָ לֹחַ אֶרֶץ אֲנִי חֹמֶה וְשָׂדִי
כַּמְגִּדְלוֹת

כָּל עַמְמֵיָּהּ דִּמְתִּילִין לִבּוֹ דִּיתֵּן דְּחֵן
לֹא יִפְלִי לְמִטָּוִי וְתִּלְחֵמוֹ מִנְּךָ
כָּל מִלְכֵּי אֶרֶץ דִּמְתִּילִין לִבּוֹ דִּיתֵּן
דְּגִיָּי בִּתְקוּף לֹא יִפְלִי לְמִטָּוִי וְתִלְחֵמוֹ
זֶהוּ וְהָיָה גִבּוֹר כָּל מִלְכֵּי בֵּיתָהּ לְמִבְּקָהּ
חֲכָמָהּ בְּגִלּוֹתָהּ אֲנִי מִהֲדִי לִי כִּי
לְעַלְמָה דְּחֵמִי וְכָל בִּזְתָּהּ דְּבִלּוֹ מִן מַעֲדֵי תִּי
אֲגִיד יְהִי דִּילָנָהּ חֲחֻת בְּעִדְכָּהּ הָיָה יִמְלִיךְ
מִלְכֵּי שָׁמַיָּהּ אֲנִי לֹא אֲנִי אֲנִי חֲחֻת
לֹא בְּחֵרְכָּהּ וְקִנְיָן לְכֹלֵיהֶּן וּמִלְכֵּי וְשִׁטְטֵן
לִית לָהּ לְמִכָּן לְחֲחֻתָּהּ קִרְבָּה עִם מַעֲדֵי תִּי
אֲגִיד מִן דְּעִבְדִּי לְחֲחֻתָּהּ בִּזְמַן דְּמִלְכֵּי לֹא

אֲנִי לְמִכָּן עָלֶיהָ לְקִרְבָּהּ אִם מִיִּכָּל רִבְּהוֹן דִּישְׁלָךְ אִם הִיא מִתְעַלְדָּה כְּחֵלְכָּהּ
עַמְמֵיָּהּ וְהָיָה כֶּסֶף לְמִקְדָּשׁ יִחְוֶה עַמְמֵיָּהּ דְּחֵמִי לְעַלְמָה כִּי אֲנִי אֲנִי עַם פְּלִיזְתָּהּ
סְחָרִין לָהּ כְּנֻזְבִּין דְּכֶסֶף וְלִית רֶשֶׁן לְעַמְמֵיָּהּ לְמַשְׁלָט כִּי הִיא כְּמִהָּ דְּלִית רֶשֶׁן לְחֲחֻתָּהּ
לְמַשְׁלָט בְּכֶסֶף וְחֵפְלֵהּ אִי מִסְכִּינָהּ הִיא מִן פְּקוּדֵיהֶּן נִבְעִי רְחֻמִּין עָלֶיהָ קִרְבָּה וְאִי דְּכִי
לָהּ זְכוֹת אֲוִרָתָהּ דְּעִסְקִין בָּהּ וְנִקְיָה דְּכִתְּשָׁהּ עַל לֹחָהּ דְּלִבָּהּ וּמִתְעַלְדָּה לְקִרְבָּהּ אֲנִי
כְּחֵרְכָּהּ אִם מִתְּבָּה בְּנִשְׁתָּה דִּישְׁלָךְ וְאֲמִלְתָּ אֲנִי תִקְיָה בְּפִתְגָמִי חֲוִירָהּ
כְּחֵרְכָּהּ

דְּעִי

בְּחוּץ אֶשְׁקֶךְ אֲמַצְחֵבִיחִי מִדְּכֵדִים בְּעִמְךָ וְחֲחֻתָּהּ וְחֲחֻתָּהּ גַּם וְדַעְתִּי כִּי לֹא יִבְדֹּךְ לִי כִּי כִּדְלִי הִיא
אֲהַבְתִּיךָ שֶׁתִּהְיֶה אֲהַבְתִּיךָ קוֹבֶבֶת לְחֹזֶר אֲחֵרֶיךָ לְבֵית אֲמִי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ תִּלְמִדֵּי כַּאֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי
לְעֵדוֹת כַּאֲשֶׁר מוֹעֵד אֶשְׁקֶךְ מִיַּן הַדָּרָה נִסְכִּים עִסְקִי יִיךְ מִתְּנֶה וְשִׁמְלֵה תַּחַת לְכַאֲשִׁי הַעֲבָדִי
חֲתֻכִּים בְּנִשְׁתָּהּ מִשְׁכַּבְתָּ יוֹבֵלָהּ כְּלָמֵי הַחֲמוּמוֹת אֶעֱפִי עָלַי קוֹבֶלֶת וּמִתְחַוֶּנֶת חֲדָיו מִחֲזִיק בִּידֵי
וְהָיָה לִי לְמַשְׁכָּן בְּאֵלּוֹתַי לְפִי כִּי הַעֲבָדִי אֲתִכֶּם מִהַ תַּעֲבִירֵן וּמִהַ תַּעֲזֹרְכֵן יִכֹּל לֹא יוֹעִיל לָכֵן רַחֲמֵי
זִאת הִרְבֵּה וּבֵית דִּינֵי אֲוִמִּים עַל בְּנִשְׁתָּהּ מִי זֹאת כִּמְהָ הִיא תַּעֲזֹבָה זֹאת שֶׁנִּשְׁתָּה מִן הַחֲחֻתִּים
בְּכָל מִתְנֻחַת טוֹבוֹת שֶׁם נִשְׁתָּה בְּמִתְּנֵה תוֹרָה וּבְדִיבּוּק שְׂכִינָה וּנְדָחוֹת חִיבָתָה לְכָל וְעוֹדֵה מִתְנֵה
עַל דְּוִיָּה מִתְחַבֶּרֶת עִם דְּוִיָּה מוֹדָה שֶׁהִיא חֲבֵרָה וְדִבְרָהּ בּוֹ רִפְּקִי בְּלִשׁוֹן עֲרַב רִפְּקִי חֲבֵרָה וְחֲחֻתָּהּ
הַתְּמוּחַ עוֹדֵרִיךְ כִּי הִיא אֲוִמֶרֶת בְּבִקְשָׁה חִיבָת דְּוִיָּה תַּחַת הַתְּמוּחַ עוֹדֵרִיךְ זְכוּר כִּי בְּתַחֲתֵיךְ
הִרְסִית הַנְּעוּזִי עַל כַּאֲשֶׁר כְּמִלְּךָ תִּפְּסֶה שֶׁם עוֹרֵדִיךְ וְהִיא לִשׁוֹן חִיבָת אֲשֶׁת בְּעִנְיֵים הַמַּעֲוֹרֶדֶת אֲתִי
דְּוִיָּה בְּלִילֹת בְּתַנּוּמוֹת עָלֵי מַעֲכָב מִחֲבָרָה וּמִנְשָׁהּ עֲמָה חֲבֵלֶתךָ אֲמִי הִרְוֵה אֲמִי שֶׁהִרְבֵּה
קִרְבָּה אֲמִי שֶׁם נִהִיָּה לְךָ לֹא אִם חֲבֵלֶתךָ לִשְׁךָ חֲבֵלִי יוֹלֵדָה חֲבֵלֶתךָ כִּי לֹא חֲבֵלִים מִמֶּךָ כִּי בְּנִי יִצְחָק יִשְׁמָעֵל
מִמֶּךָ שִׁמְשֹׁן בְּחֻתִּים בְּשִׁבְלֵי חֻתֵּי אֲהַבָה תַּחֲפֻמְכִּי עַל לִבִּי שֶׁלֹּא תִשְׁכַּח וְתִגָּדֵה כִּי עֲזָה כְּחֹמֶת וְחֲחֻתָּהּ
הֲאֲהַבָה שֶׁאֲהַבְתִּיךָ עַל כִּנְגִיד מִיִּתְנֵי שֶׁאֲנִי נִהֲרָה עֲלֶיךָ זֶה שֶׁהַ שְׁמוֹל קִנְיָה וְהִתְקַדְּשָׁה שְׁמִיתָהּ
כִּי הַחֲמוּמוֹת בְּשִׁבְלֶיךָ יִקְנָה בְּכָל מִקְדָּשׁ לִשְׁךָ אֲחִיזָת הַלֵּב לְנִקְוֹס נִקְוֹס אֲשֶׁר שְׁלֵהֲבָתָה יִהְיֶה רַעֲשֵׁי שֶׁלֹּא
תִּזְקֶה הַחֲחֻתָּה מִכּוּחַ שְׁלֵהֲבָתָה שֶׁל גִּיהֶם טַעַם הַזָּקֵף הַקְּדוֹל הַקְּדוֹל עַל דְּשִׁפִּי מִלְּמִדָּה עַל תִּנְיָן אֲחִי
דְּבִקָּה לְשִׁלְהֲבָתָה לֹא מִרְּגֵשׁ עַל שְׁלֵהֲבָתָה יִהְיֶה מִיִּם דְּבִים לֹא וּכְלָל לְכַבּוֹת אֲתִי בְּחֵרְכָּהּ עַל
בְּלִשׁוֹן רַעֲשֵׁי כּוֹפֵל עֲלֵיהֶם לִשְׁךָ לֹא יִכְבּוּ בְּמִם דְּבִים זֶה הַחֲמוּמוֹת וְנִהֲרָה וְנִהֲרָה וְנִהֲרָה וְנִהֲרָה
לֹא יִשְׁכַּח עַל יְדֵי חֲזָקָה וְחִימָה וְחֵן עַל יְדֵי מִיתָוִי וְהִסְתָּה יִהְיֶה יִתֵּן אִישׁ אִישׁ בְּכָל חֵן

שיר השירים

במקדלות אֶז הִיִּיתִי בְּעֵינָיו —
 כְּמוֹצֵאת שָׁלוֹם: פֶּדָם הִיָּה
 לְשִׁלְמָה בְּבַעַל הַמֶּזֶן נָתַן אֶת־
 הַפֶּדָם לִנְטָרִים אִישׁ יָבִיא בְּמִדֹּן
 אֶתְּךָ בִּסְסָה: פֶּדָם יִשְׁלִי לִפְנֵי
 הָאֶתְּךָ לְךָ שִׁלְמָה וּמֵאֲתָיִים —
 לִנְטָרִים

וְכָל־הַיָּמִים הָיוּ כְּמוֹדֵלָה וְכָהִיָּה
 כְּעֵתָהּ דְּיִשְׂרָאֵל מִשְׁכָּחָהּ
 מִלֵּדָה וְהָיוּ שְׁחָרִי
 שֶׁל דְּיוֹרֵי חֲרָעָה: פֶּדָם
 הָיָה מִלֵּדָה מִלֵּדָה כְּעֵדוּתָהּ דְּהָיָה
 רַעֲמָה עֲמִיָּה דְּהָיָה מִתְּלִילָה
 וְהָיָה יִתְּה בִּירְעָלָה וּמִסְרָה
 יִתְּה בִּירְעָלָה דְּבִית דְּיוֹר דְּיִהוֹן
 נִפְרִין וְהָיָה הִכְמָה דְּחִלְסָה נְטָוֶר

לְכָדָהּ בְּעֵת דְּמִית עֲלָמָה מִלְכָּה דְּיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּחֲלָו בְּיוֹדֵי דְּחִרְבָּעַם בְּרִירָה
 וְכָהִיָּה בְּכָס וְלָנִיָּה עֲמִיָּה מִלְכָּוָתָהּ וְדָבָר מִן דְּיוֹר עֲסָר שְׁכָטִין עַל
 שְׁחָרִי מִלְכָּה דְּחִתִּיה דְּמִן שִׁילָה דְּהָיָה גְּבִרָה דְּכָהִיָּה: כְּדִיָּהּ כָּד שְׁמַע
 מִלְכָּה דְּיִשְׂרָאֵל נְכֹאֲמִתִּיה דְּחִתִּיה דְּמִן שִׁילָה בְּעָה לְמִקְטָלִיהָ צִחִיָּה —
 הָיָה עֲלָמָה וְהָיָה לְמִצְרַיִם וְכָהִיָּה שְׁעֵתָהּ אֶתְּמָר בְּנִבְוָתָהּ לְמִלְכָּה
 לְמָה לְמִהוּי אִיָּהוּ שְׁלִיט בְּעֵסָר שְׁכָטִין כָּל יוֹמָוָה וְכָהִיָּה מִנִּיתָה יִהְיֶה שְׁלִיט
 יִרְבָּעַם בְּרִי נְכֹאֲמִתִּין שְׁכָטִין וְהָיָה וְכָהִיָּה יִהְיֶה שְׁלִיט בְּהוֹן דְּחִרְבָּעַם
 בְּרִי

כָּד

להמיר אהבתך וְכָהִיָּה וְכָהִיָּה לֵן • כָּל־לָה הִקְבִּיה וְכָהִיָּה דִּינוֹן מִעֲבֻדִּים שְׁכָכַת כְּנִסְתִּי יִשְׂרָאֵל מִתְּרַפָּה
 עַל־דְּיוֹרָה יִעֲתָה אֲחֻת לֵנוּ בְּתַחֲתוֹעִים שְׁהָיָה מִתְּחַבֵּרָה וּמִתְּחַבֵּרָה לְהִיָּת עֲמָהּ הוּא הָיָה
 וּמִקְטָנִת אֶת עֲצָמָה מִכָּל־הָאֻמּוֹת כְּעֵתָהּ שֶׁלָּה מִכֻּבָּבִים וְאֵל שְׁהָיָה מִקְטָנִתִּי עֲבָדִים: אֲחֻתִּי כָּד
 אֲחֻתִּי לֵן קִרְעִים שְׁחָרִי מִתְּחַחֵן: וְשָׂדִים אֵלֶּה יִכְעֹנֶן שֶׁל־בָּגָדִים מִצְרַיִם שְׂדִים גְּבוּלָה וְשְׁעֵרֶךְ צִמְחָה
 עֵת הָאֵלֶּה אֲבָל לֵן שְׂדִים אֵלֶּה עֲדִיין לֵאמֹר הָיָה עֵתָה לְעֵת דְּיוֹדִים: מָה נַעֲשֶׂה לְאֲחֻתִּינוּ בְּיוֹסֵף
 שְׁחִידָבָר בְּהִיכְשָׁה אֻמּוֹת מִתְּלַחֲשִׁין עֲלֵיהָ לְהִכְחִידָה כְּעֵתָהּ שֶׁל־לָכוּ וּבְכַחֲדִים מִחֻנִּי: וְאֵס חֻמְתָּהּ הִי
 וְאֵס תִּתְּקֶה בְּאֻמּוֹנִתָהּ וּבִירְעָתָהּ לְהִיָּת כְּבָגָדִים בְּחֻמְתָּה נְחֻשֶׁת שְׁלֵמָה יִכְנָסֵן לְתוֹכָהּ דּוֹפָה לְוֹמֵר שְׁחִידָה
 וְתַתְּחַת בְּהֵם וְהֵם לֵאמֹר יִבְנֶה וְלֵאמֹר תִּתְּקֶתָה לְהֵם: נְכֹנָה עֲלֵיהָ שְׂוִידֵת כִּסֶּף: נָהִיָּה לָהּ לְעִיר מִבְּרֵד
 וְלִכְתֵּר וְלִנְגֻמִּי וְכָהִיָּה לִפְנֵי אֶת עִיר הַקִּדְשׁ וּבֵית הַבְּחִירָה: וְאֵס צִלְתִּי הִיָּה יִקְוָבֶבֶת עַל צִידָה וּבְהִקִּי
 עֲלֵיהָ הִיָּה נְמִתְחַת אֵלֶּה הִיָּה אֵס תִּכְתֹּחַ לְהֵם לְהִיָּת בְּאִים בְּהָ וְהִיָּה בְּהֵם יִנְצֹר עֲלֵיהָ לֵנוֹת אֲרֶז: נֵשׁ
 בְּצִלְתָּה נְסִרִים שֶׁל־עַץ הַבְּרִקִּים וְהַתְּלַעֲתִי גִוְרִיתִי וְאֻכְלֵתִי וְכִנְסֵתִי וְשִׁדָּה אֻמּוֹתִי אֻמּוֹתִי חֲזָקָה
 בְּאֵהֶבֶת דְּיוֹדִי: וְשִׁדָּה בְּמִגְדָּלוֹתִי בְּתִי כְּנִסְיוֹת וּבְתִי מִדְּרָסוֹת הַמִּנְיָקִים אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּצִבְרִיתִי וְהִיָּה אֵס
 בְּאֻמּוֹתִי זִמְתִּי הִיָּתִי בְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם: כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם: כְּכֹלֶה הַנְּמוֹצֵאת שְׁלוֹמָהּ וּמוֹצֵאת שְׁלוֹם צְבוּ
 בְּעֵתָהּ וְכִרְסִי הִיָּה לְשִׁלְמָה: לֵן כְּנִסְתִּי יִשְׂרָאֵל שֶׁל־כִּי כִרְסִי יִי צִבְאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל: בְּבַעַל הַמֶּזֶן
 בִּירְעָלָה שְׁהָיָה דְּבִיתָהּ וְהָיָה דָּבָר: בְּעֵלִי לְשִׁין מִיִּשְׂרָאֵל כְּמוֹ מִבְּעַל גִּד בְּצִקְעֵת הַלְּבָנוֹן: וְכָהִיָּה
 אֶת הַפֶּדָם לִנְטָרִים מִסְרָה לִיָּד אֲדוֹנִים קֵשָׁה בְּכָל מִדֹּן יוֹן וְאֵדִים בְּמִדְרָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים
 מִדְּרָשׁ מִקְטָנִת עַל גִּוְרִיִּים הַלְּלוֹ שְׁהָיָה מִלְכָּוָתָהּ: וְהִיָּה יִבְנֶה בְּכָדִין: כָּל־מָה שְׁחָכָה לְשִׁלְמָה
 מִכָּל גִּוְרִיִּים וְהָיָה הַכָּל־גְּבוּ מִהֵם לְהִבְיָא לְתוֹךְ בֵּיתָם: פֶּדָם יִשְׁלִי לִפְנֵי

הִיָּה

שיר השירים

בְּרַעְיָהּ הַיְשֻׁבֶּת חֹמֶר עֲלֵמָה /
 בְּסוֹף כְּבֹאֲתֶיהָ עֲתִיד מְרוֹ עֲלֵמָה זְמִינָה
 כְּנִשְׁתָּהּ דֹּעֵדָה בְּסוֹף וְחֵי הַחַיִּים כְּנִשְׁתָּהּ
 דֹּעֵדָה וְחֵי הַחַיִּים לְגִנְתָּהּ קָלִילָה בְּנִי
 חֹמֶר וְחֵי הַחַיִּים בְּבֵית מִדְבָּרָה עַל גִּבְרָה
 סִנְהֶדְרִין וְשֹׁמֵר עֲמָה דְּצִיִּיתָן לֶךְ לְךָ
 מִתּוֹבָתָהּ וְחֵי הַחַיִּים מִן סוֹמְרֵיהָ כִּתְּלֵיהָ
 חֹרֶתָהּ אֲשֶׁר עֲנֵנִי לֹא מִלֶּךְ בְּעֵדָה דָּלִית
 יִתְּנָה לְזִכְרָהּ וְלֹא יִתְּנָה וְחֵי הַחַיִּים מִסְכִּים
 לְכָל מִן דְּחֵי הַחַיִּים לְכָל מִן דְּחֵי הַחַיִּים

לְנִטְרִים אֶת פְּרִי הַיְשֻׁבֶּת
 בְּגִפִּים חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָךְ
 הַשְׁמִיעֵנִי בְּרַח הַדֹּרִי וְדִמָּה לְךָ
 לְצִבּוֹ אִן לְעֵפֶר הָאֵילִים עַל הָרִי
 בְּשִׁמְמִים

סכום פיקוקי שיר השירים

מחזה ועבדה עשר

סימן קול

וחצין כדד וכדס

ויהי

עֲלֵמָה וְחֵי הַחַיִּים סְכֵי כְנִשְׁתָּהּ דֹּעֵדָה עֲלֵמָה מִתְּלֵיהָ הַיְשֻׁבֶּת
 מִסְכִּים וְחֵי הַחַיִּים עֲלֵמָה מִתְּלֵיהָ הַיְשֻׁבֶּת
 תְּהִי דְּחֵי הַחַיִּים לְכָל מִן דְּחֵי הַחַיִּים
 דְּחֵי הַחַיִּים לְכָל מִן דְּחֵי הַחַיִּים
 וְכִסְלֹמֶן מִשְׁמֵי מִלּוֹמָה עַד אֵל
 דִּיכְשֵׁלִים וְחֵי הַחַיִּים וְחֵי הַחַיִּים

והיה

הש

הדין וביאור הקצה במשפט ויאמר כרמי העמי שמסרתו בידכם של הוא ולפני בא כלמה שחטפתם
 לכם את פריין ולא נכחד כרמי מה שגבוש מהן והן אומרים האף לך עלמה לך הכסף שגבית
 מהם הכל בחזיר לך ומאיתם לנאטרים את פריין ועוד בוסוף הקצה מלגט וניתן להם לראשיתם
 וחבמיהם כענין של תחת הנחשת אביא זהב ואותן תשלומין לתלמידי חכמים כמו של כל ליושבים
 לפני יי יהיה שחרה וחתנה של צור ויש למכר ומאיתם לנאטרים את פריין כדן דנהנה כדן
 ההקדש שמעלם קדן וחומשו של קדן ומאיתם הם חומשו של קדן היושבת בגנים הקצה
 אומר לכנסת יעדל את הדפוסה בגולה רעה בגנים של אחדים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי
 מדרשות חברים מקשיבים לקולך השמיעני מלמדי הענת חבדייך לני אהים

דואמיתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות השמיעני ואחכ

יהדושן הם של כדן יחד כובבוקר לו ועדל ואחכ וידועו כל בני

אהים ובכח דודי מן הגולה הזאת וסדינו מבניהם

ודמה לך לצבו למחרת הגחולה והעדה

שכונתך ועל הדי בשמים הוא

הד המוכיה ובית המקדש

עובדה במהרה בימנו

אכיר

יהודה

יהודה

ביום גגיו כגדיל יהודה כפן תקיף במדע
 עסקתי כפני תקיף מתגדל
 כפני עמיהו למהו צלמא מן יומיה
 וחתברי עמיהו עד דיותי מלכא
 חשיחא לאוכחא בדין דיותי מדעא
 כפן קדמא ביומי אלס כפן תלין ביומי
 תלין כפן תליתא ביומי חכמה כפן
 לביעא ביומי יצחק כפן חמישא ביומי
 ועד כפן שיתא ביומי בועד מתקא
 חכא צדוקא דמי בית לחם יהודה
 כפן עביעא ביומי דמי מנכא דענא
 כפן תמיחא ביומי אליהו כפן
 תמיחא ביומי אליהו כפן
 עסורא עתיד למהו לא כפן למיכל
 לחמא ולא עתיד למיכל לא

בימי שפטי השפטים ויהו רעב
 בארץ וילך איש מבית לחם יהודה
 לגור בשדה מואב הוא ואשתו
 ושני בניו ושם האיש אלימלך
 ושם אשתו נעמי ושם שני בניו
 מחלון וכליון אפרתים מבית לחם
 יהודה ויצאו שדי מואב ויהיו שם
 וימת אלימלך איש נעמי ותשאר
 היא

למשימא פתאם עמיהו מן קדם יי אכר
 כפן תקיף במדע וישרא כפן גברא רבא מן בית לחם יהודה
 חזק צדוק דמוחא הוא וחתתיה ותלין בנאח
 גברא אלימלך נעמי נעמי תלין בנאח וכליון אפרתים
 רבנין כן בית לחם יהודה וימתו עד חזק מואב והיו תמן חפזין
 וימת אלימלך בעלה דנעמי וימתה היא חזקתא

ותרין

רעו

יהודה

בימי שפטי השפטים לפע מלך שחול שהיו הדוכות מתפרנסים על
 ידי שופטים ובימי אבא היה שאמכו רבותינו אבא זה צעז ויכלך
 איש עשיר גדול היה ופרנס הדור ויצא מארץ ישראל לחוזה לארץ
 חתני צדוק העין שהיתה שם עיכו צדוק בעמיס הבאים לדחקן לכך נענש
 חתנים חסובים וכן הן תוחו בן צוף אפרתא אבא חסובות שהיו השיא
 מלך מואב את בתו למחלון דאמר מר דנת בתו של עמלון היתה יצא
 חתנים בית לחם קדויה אפרת : איש נעמי : למה עומד מכאן אמר חן איש
 לא לאשתו : אם שניהם ימהו גם בתחלה לקן בממונס ומתו גמליהם ומקניהם
 כמותו אם הם : ויצא מן המקום : למה נאמר הרי כבר נאמר ותשב מעדו
 מואב

רות

יא וישני בנה: וישאנו להם נשים
 לא בנות שם האחת ערפה ושם
 שנית רות וישבו שם בעשר
 שנים: וימתו גם שניהם מחלון
 וכליון ותשאר האשה משני ילדיה
 ומאישה: ותקם היא וכלתיה
 ותשב משדי מואב כי שמעה
 בשדי מואב כיפקד יהוה את עמו
 לתת להם לחם: ותצא מן המקום
 אשר היתה שמה ושתי כלתיה
 עמה ותלכין בדרך לשוב לארץ
 יהודה: ותאמר נעמי לשה
 כלתיה לבנה שבעה אשה לבית
 אמה

ותלין בנה יתמין: וישאנו ועברו
 על גדירת מואב ויניחו להם
 נשים נוכחיהן מן בנות מואב: וישא
 חיה ערפה נעום תנייתא כותב בר
 עגלון מלכא דמואב ויתבבו תלמי
 בעמר נבי: וימותו ועל לעבדו
 על גדירת מואב ויניחו להם
 בעמר נבי נוכחיהן אתה טעו ונמיתו
 ומיתו חק תדויהן מחלון וכליון בארבע
 מסה צתא חתה ארתא מיתא מיתא
 מתרין בנהא ומלכא מבעלד:
 ותקם וקמת היא וכלתיה ותלכין
 מהדל מואב: ויניחו להם את בעלד
 מואב: ועל כוס מלכא חרס ופד
 יני ית עמיה בנות ויעל צמת להן
 לחמא בגין זכותיה דמכאן נגידא
 ובצנאותיה דצלי קלסין הוא בועז
 אמה חסידא: ותצא וכלתיהן ותלד

והן תמן ותלדן כלתהא עמה: ויחלל באורחא למתב צמדע יהודה: ויחלל
 ואמרת נעמי לתרין כלתהא איזילנא תובנא חתתא לבית צד: ויחלל
 עמכו טובו כמא לעבדיון עם בעליון שכיבוא דל: ויחלל ויחלל ויחלל

רעי ותלכין ויחלל

מואב ומהיה תשוב אם לא תצא ממך המקום שהיתה ש
 כן המקום כיכרת ועושה כנעם פנה זיוה פנה הדד
 ויחלל ויחלל מואב עבד: כי דקטת מהיות לאיש
 ותלכין להם שאינכם מסורים להם מעולם אשת כותבין לישן עיגון ולא יחלל
 שאינה זקוקה ליבם לבי שגא הין למחלון וכליון ככל מקום על יד ויחלל
 מעלה תחת כותבין (ב. ש. ח. א.)

בִּימֵי שִׁנְטֵי הַשְּׁפִטִּים וַיְהִי רַעַב
 בָּאָרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה
 לְגֹר בַּשָּׂדֶה מִזֶּמֶת הָאָדָם וַאֲשֶׁתוֹ
 וּשְׁנֵי בָנָיו וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ
 וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו
 מַחֲלֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרַתִּים מִבֵּית לֶחֶם
 יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שָׂדֵי מִזֶּמֶת וַיְהִיו שָׁם
 וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתֵּשֶׂא
 הָיָה

בִּימֵי גִידֵי כְּגִידֵי יְהוָה כִּכְן תִּקְרָא בְּהִרְעָה
 עֲסָרְתִּי כִכְן תִּקְרָא חֲתָגְדִּי
 לִי שְׂמִיָּה לִמְהוּי בְּעֶלְמָה מִן יוֹנָתָן
 דְּחִתְּבִר עֶלְמָה עַד דְּיוֹתִי מִן לְכָנָה
 חֲשִׁיחָה לְחִיבְחָה בְּהִן דְּיוֹרִי מִרְעָה
 כִּכְן קְדָמָא בְּיוֹמֵי מִלֵּס כִּכְן תִּלְךְ בְּיוֹמֵי
 מִלֵּךְ כִּכְן תִּלְתִּי בְּיוֹמֵי מִכְלָהִים כִּכְן
 לְבִישׁוֹ בְּיוֹמֵי יִצְחָק כִּכְן חֲמִישְׁתֵּי בְּיוֹמֵי
 וְעַד כִּכְן שְׁתִּיתָ בְּיוֹמֵי בֹעַז דְּמִתְקִי
 חֲבֵץ דְּיוֹקָה וְכִן בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה
 כִּכְן עֲבִיעָה בְּיוֹמֵי דָוִד מִנְכָּה דְּהִעָרָה
 כִּכְן תְּמִימָה בְּיוֹמֵי אֲלִיָּהוּ בְּנִיָּה כִּכְן
 תֵּשֶׁעַ עָשָׂר בְּיוֹמֵי אֵלִיעֶזֶר בְּעֹמֶלְכוֹן כִּכְן
 עֲשִׂירָתִי עַתִּיד לִמְהוּי לֵאמֹר כִּכְן לְמִיכָל
 לְחֵמָה וְכֵן לְהוֹתָם לְמַעַתֵּי מִיָּה אֲלֵיךְ

כִּכְן כִּכְנָה הָדִין תִּקְרָא בְּהִרְעָה מִשְׁלָא כִּכְן גְּבֵרָה לְכָא מִן בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה
 מִשְׁלָא לְדֹר בְּחֵלְלָה דְּמִזְמָה הִנָּה וְאֶתְתִּיה וְתִרְיָן בְּנֹוֹה וְעַס וְעֹס
 גְּבֵרָה אֵימֶלֶךְ וְעֹס אֶתְתִּיה נַעֲמִי וְעֹס תִּרְיָן בְּנֹוֹה מַחֲלֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרַתִּים
 דְּבָנָיו כִּכְן בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וְאֶתְתִּיה עַד חֵלְלָה מִזְמָה וְהוֹן תִּמְנָן חֲפִיזִין
 וַיָּמָת אֵימֶלֶךְ בְּעֵלְקָה דְּנַעֲמִי וְאֶתְתִּיה הִיָּה מִדְּמִלְתָּה

ותבין

רעיו

וידי

בִּימֵי שִׁנְטֵי הַשְּׁפִטִּים לִפְנֵי מִלְּכוּת שְׁמֹוֹן שֶׁהָיוּ הַדּוֹכוֹת מִתְּפָרְדִּים עַל
 וְדֵי שֹׁפֵטִים וְבִימֵי אֲבָצִן הָיָה שְׁמֹוֹן רַבּוֹתֵינוּ אֲבָצִן זֶה בָּעֵז וְכִכְן
 אִישׁ עֲשִׂיר גְּדוֹלָה הִיָּה וּפְרָכָה הַדּוֹר וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ יִשְׂרָאֵל לַחֲזוּקָה לְאֶרֶץ
 מִצְרַיִם צְדָקָה הָעֵין שֶׁהִיָּתָה מִן עֵינָן צְדָקָה בְּעֵינֵי הַבָּאִים לְדַחֲקָן לְכָךְ נַעֲמִי
 מִצְרַיִם חֲשׁוֹבִים וְכִכְן תּוֹחֵן בְּן צֹחַק אֶפְרַתִּים אֲבָגִינוֹס כִּזְהָ חֲשִׁיבּוֹת שֶׁהָיוּ הַשְּׁמֹוֹן
 מִלְּךְ מִזְמָה אֶת בָּתוֹ לְמַחֲלֹן דְּאִמְרָה מִן דְּנָת בָּתוֹ שֶׁל עֲבָלֹן הִיָּתָה דְּאִמְרָה
 בָּתִּים בֵּית לֶחֶם קְדוּיָה אֶפְרַתִּים אִישׁ נַעֲמִי לְכָמָה עֹמֶץ מִכָּא אֲמָרָן אִישׁ
 מִן לְאֶמְרָתוֹ אִישׁ שְׁנֵיהֶם יִמְהוּ גִם בְּתַחֲלָה לִקְן בְּמִמּוֹנָם וְאֶתְתִּיה אֲמָלִיָּה וּמִקְנֵיהֶם
 מִן מִתְּתוֹ אִישׁ הִם וְאֶתְתִּיה מִן הַמִּקְדָּשׁ לְכָמָה אֲמָרָה הָיוּ כִכְן אֲמָרָה וְעַד מִשְׁדֵּי
 מִזְמָה

רות

היא וישני בניה: וישאנו להם נשים
מאבות שם האחת ערפה ושם
השנית רות וישבו שם בעשר
שנים: וימתו גם שניהם מחלון
ובלון ותשארה אשה משני ילדיה
ומאשה: ותקם היא וכלתיה
ותשב משדי מואב כי שמעה
בשדי מואב כיפקד יהוה את עמו
לתת להם לחם: ותצא מן המקום
אשר היתה שמה וישתי כלתיה
עמה ותלכין בדרך לשוב אל ארץ
יהודה: ותאמר נעמי לשר
כלתיה לבנה שבעה אשה לבית
אמה

ותלין בנהא יתמין: וישאנו לעבדו
על גזירת מואב ויניאכלו להן
כעין נאכרין מן בנת מואב: ויש
חיה ערפה ושם תנייתא כותב בר
עלון מלכא דמואב ויתבבו תלמי
בעשר שני: וימותו ועל לעבדו
על גזירת מואב ויניאכלו להן
בעממין נאכרין אתקטעו ונמיתו
ומיתו חק תדויהן מחלון ובלון בארע
מסאבתא ושתהדרת איתתא מתכלא
מתלין בנהא ומלכא מבעל:
ותקם אקמת היא וכלתיה ותלכין
מחלון מואב אל ארץ יהודה
מואב על כוס מלכא מואב ויבד
יני ות עמיה בנות ושרא צמת להן
לחמא בגין זכותיה דאכאן נגידא
ובצנותיה דצני קאסיי הוא בועז
אמה חסידא: ותצא ולכתין את רות

דהות תמן ותרתן כלתהא עמה: ואחלא באורחא למתב לאדע יהודה:
ואמדת נעמי לתרתן כלתהא מיזילנא תובנא איתתא לבית
עמכו טובו כמא לעבדו עס בעליתן עביבא:

רע

מואב ומהם תשוב אם לא תצא מן המקום שהיתה ש
מן המקום כיכרת ועושה כנעם פנה זיוה פנה הדג
ויצא ועקב מואב עבד כי דגתי מדינות לאיש
ותנעאן להם שאינם מסורים להם מעום אשה
שאינה זקוקה ליבם לפי שגא היו למחלון ובלון

אמה יעשה יהוה עמכם חסד
באשר עשיתם עם הכותים ועמדי
יתן יהוה לכם ומצאן מנוח
אשה בית אישה ותשק לה
ותשאנה קולן ותכפינה ותאמרנה
לה כי אתך נשוב לעמך ותאמר
נעמי שבעה בנותי למה תלכנה
עמי העוד לי בנים במעי והן לכם
לאעשים שבעה בנותי לכך כי זקנתי
מהיות לאיש כי אמרתי נש-
תקוה גם הייתי הלילה לאיש -
וגם ילדתי בנים הלה תשבענה
עד אשר יגדלו הלה תעגנה לגלתי
היות לאיש אל בנותי כי מר-
מכם כי יצאה בי יד יהוה ותשאנה
קולן ותכפינה עוד ותשק ערפיה
לחמותה ורות דברה בה ותאמר
הנה

והנה יתן יהוה לכם ומצאן מנוח
אשה בית אישה ותשק לה
ותשאנה קולן ותכפינה ותאמרנה
לה כי אתך נשוב לעמך ותאמר
נעמי שבעה בנותי למה תלכנה
עמי העוד לי בנים במעי והן לכם
לאעשים שבעה בנותי לכך כי זקנתי
מהיות לאיש כי אמרתי נש-
תקוה גם הייתי הלילה לאיש -
וגם ילדתי בנים הלה תשבענה
עד אשר יגדלו הלה תעגנה לגלתי
היות לאיש אל בנותי כי מר-
מכם כי יצאה בי יד יהוה ותשאנה
קולן ותכפינה עוד ותשק ערפיה
לחמותה ורות דברה בה ותאמר
הנה

ונשקת עכפה לחמתה נרות מתדבקת בה ותאמר
זה תגיד כמו שאמרות כי אתך נשוב לעמך מעתה
שלי תקוה כי אפלו אמר לי נבי יש לי תקוה לי נשא עוד ונלדת
ויותר מכאן מפלוקדות הלילה זכרים וגם ונלדת בנים
שבעה יבתמיה שמה לה תכפינה עוד אשר ואדלו לעון שבעה
על

וְעָמִי וְתֹאמַר אֵלַיִךְ אֵל תְּהִי וְהָיָה
לִי עָמִי קְדָאֵךְ לִי מִדָּא בִּיהִמּוֹר
שְׂדֵי לִי מִאֲדָר אֲנִי מִלֵּאָה הִלְכְּתִי
וְרִיקָם הִשְׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִקְוָאָה
לִי עָמִי וְיְהוָה עֲנֵה בִי וְשְׂדֵי הָרֶעַ
לִי וְתֵשֶׁב עָמִי וְלֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
כִּלְתָּה עִמָּךְ הַיָּמִים הַשְּׂדֵי מִן הָאֵם
וְהָיָה בָּאֵם בְּתִלְחָם בְּתִלְחָת קִצִּיר
שְׂעָרִים וְלִנְעָמִי מִיָּדָע לֹאֵשָׁה
אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל מִמֶּשֶׁכֶּת אֶלִימָלֵךְ
וְשָׂמוֹ בְּעֵד וְתֹאמַר לֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
אֵל עָמִי אֶלְכָּה פֶּה הַשְּׂדֵי
וְאֶלְכָּה בְּשָׂבָלִים אַחֲרֵי אִשׁוֹ
אֶמְצֵאֲהוּ בְּעֵינָיו וְתֹאמַר לָהּ לִבִּי
בָּתִּי וְתִלְךְ וְתִבֹּא וְתִלְכִּי בְּשָׂדֵה
אֲחֵרֵי הַקְּצִירִים וְיִקַּר מִקְדָּה חֲלֵקֶת
הַשְּׂדֵה

וְהָיָה

וְעָמִי וְתֹאמַר אֵלַיִךְ אֵל תְּהִי וְהָיָה
לִי עָמִי קְדָאֵךְ לִי מִדָּא בִּיהִמּוֹר
שְׂדֵי לִי מִאֲדָר אֲנִי מִלֵּאָה הִלְכְּתִי
וְרִיקָם הִשְׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִקְוָאָה
לִי עָמִי וְיְהוָה עֲנֵה בִי וְשְׂדֵי הָרֶעַ
לִי וְתֵשֶׁב עָמִי וְלֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
כִּלְתָּה עִמָּךְ הַיָּמִים הַשְּׂדֵי מִן הָאֵם
וְהָיָה בָּאֵם בְּתִלְחָם בְּתִלְחָת קִצִּיר
שְׂעָרִים וְלִנְעָמִי מִיָּדָע לֹאֵשָׁה
אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל מִמֶּשֶׁכֶּת אֶלִימָלֵךְ
וְשָׂמוֹ בְּעֵד וְתֹאמַר לֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
אֵל עָמִי אֶלְכָּה פֶּה הַשְּׂדֵי
וְאֶלְכָּה בְּשָׂבָלִים אַחֲרֵי אִשׁוֹ
אֶמְצֵאֲהוּ בְּעֵינָיו וְתֹאמַר לָהּ לִבִּי
בָּתִּי וְתִלְךְ וְתִבֹּא וְתִלְכִּי בְּשָׂדֵה
אֲחֵרֵי הַקְּצִירִים וְיִקַּר מִקְדָּה חֲלֵקֶת
הַשְּׂדֵה

וְעָמִי וְתֹאמַר אֵלַיִךְ אֵל תְּהִי וְהָיָה
לִי עָמִי קְדָאֵךְ לִי מִדָּא בִּיהִמּוֹר
שְׂדֵי לִי מִאֲדָר אֲנִי מִלֵּאָה הִלְכְּתִי
וְרִיקָם הִשְׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִקְוָאָה
לִי עָמִי וְיְהוָה עֲנֵה בִי וְשְׂדֵי הָרֶעַ
לִי וְתֵשֶׁב עָמִי וְלֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
כִּלְתָּה עִמָּךְ הַיָּמִים הַשְּׂדֵי מִן הָאֵם
וְהָיָה בָּאֵם בְּתִלְחָם בְּתִלְחָת קִצִּיר
שְׂעָרִים וְלִנְעָמִי מִיָּדָע לֹאֵשָׁה
אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל מִמֶּשֶׁכֶּת אֶלִימָלֵךְ
וְשָׂמוֹ בְּעֵד וְתֹאמַר לֹאֵת הַמִּוֹתָבִיר
אֵל עָמִי אֶלְכָּה פֶּה הַשְּׂדֵי
וְאֶלְכָּה בְּשָׂבָלִים אַחֲרֵי אִשׁוֹ
אֶמְצֵאֲהוּ בְּעֵינָיו וְתֹאמַר לָהּ לִבִּי
בָּתִּי וְתִלְךְ וְתִבֹּא וְתִלְכִּי בְּשָׂדֵה
אֲחֵרֵי הַקְּצִירִים וְיִקַּר מִקְדָּה חֲלֵקֶת
הַשְּׂדֵה

הַשָּׂדֶה לִבְנוֹת אֲשֶׁר מִכֹּשֶׁפְּחֹת
 אֱלִימֶלֶךְ וְהִנֵּה בָנָה בָּא מִבֵּית
 לָחֶם וַיֹּאמֶר לְקַצְרִים יְהוָה
 עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְהוָה
 וַיֹּאמֶר בָּעַל לִגְעֻלֹּה הַנֶּצֶב עַל
 הַקַּצְרִים לָמוּ הַנֶּעֱדָה הַזֹּאת
 וַיֵּטֶן הַנֶּעֱד הַנֶּצֶב עַל הַקַּצְרִים
 וַיֹּאמֶר נִעְדָה מִזֶּה הִיא הַשָּׂדֶה
 עִם בָּנָי מִנְשֵׁי מוֹאָב וַתֹּאמֶר
 אֱלֵקִיטָה כֹּה וַאֲסַפְתִּי בַעֲמֹלִים
 אַחֲרֵי הַקַּצְרִים וְתָבֹא וְתַעֲמֹל
 מֵאֵז הַבֹּקֶר וְעַד עֶתֶה זֶה שְׂבִיתָךְ
 הַבַּיִת מִנְשֵׁי וַיֹּאמֶר לָבֵן אֵלֶּיךָ
 הֲלֹא שִׁמְעֶת בֵּית אֲלֵתְךָ כֹּה
 לֵלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר וְגַם לֹא
 תַעֲבֹדִי מִזֶּה וְכִי תִדְבָּקִי
 עִם בְּעֻרְתִּי עַיִנְךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצֹא וְהַלְכְּתִי אַחֲרֶיךָ הַלְכָה

אֵלֶּה בְּעֻזֵּיהֶם מִצִּיּוֹת לָחֶם וַיֹּאמֶר
 לְהַצְרֵנִי וְהִנֵּה מִיִּלְלָה לִי בְּסֻדְכֶּךָ
 וַיֹּאמְרוּ לוֹ וְצָרָה לָנוּ וַיֹּאמֶר
 וַיֹּאמֶר בָּעַל לִגְעֻלֹּה הַנֶּצֶב עַל
 הַקַּצְרִים לָמוּ הַנֶּעֱדָה הַזֹּאת
 וַיֵּטֶן הַנֶּעֱד הַנֶּצֶב עַל הַקַּצְרִים
 וַיֹּאמֶר נִעְדָה מִזֶּה הִיא הַשָּׂדֶה
 עִם בָּנָי מִנְשֵׁי מוֹאָב וַתֹּאמֶר
 אֱלֵקִיטָה כֹּה וַאֲסַפְתִּי בַעֲמֹלִים
 אַחֲרֵי הַקַּצְרִים וְתָבֹא וְתַעֲמֹל
 מֵאֵז הַבֹּקֶר וְעַד עֶתֶה זֶה שְׂבִיתָךְ
 הַבַּיִת מִנְשֵׁי וַיֹּאמֶר לָבֵן אֵלֶּיךָ
 הֲלֹא שִׁמְעֶת בֵּית אֲלֵתְךָ כֹּה
 לֵלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר וְגַם לֹא
 תַעֲבֹדִי מִזֶּה וְכִי תִדְבָּקִי
 עִם בְּעֻרְתִּי עַיִנְךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצֹא וְהַלְכְּתִי אַחֲרֶיךָ הַלְכָה

בֵּית

כֶּה

לֵּה כֹּשֶׁר תִּלְבֵּי אֲנִי עֲמִינוּ מִבְּדִלִי מִשָּׂדֶה עִמִּים בְּתִלְגִּי מִצִּיּוֹת עִמִּי
 מִסֹּד לִכֹּה עַל אֵלֶיךָ אֲדָבֶעַ כִּמְיֹתוֹת נִמְסְכֹן לְבֵית דִּין אַחַת לְנִסְקִלִי וְנִסְקִי
 וְאַחַת לְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי וְנִסְקִי

נִסְקִי

צוית את הנערים לבלתי נאמך
 וצמית ודלכת אלה כלים ושרות
 מאשר ישאבין הנערים: ותפל
 על פלה ותשתחו ארצה ותאמר
 אליו מדוע מצאתי חן בעיניך לופוני
 ואנכי נכדיה: ויען בעז ותאמר
 לה הלא הגד לי כל אשר עשית
 את חמוותך אחרי מות אישך -
 ותעזבי אבך ואמך וארץ מולדתך
 ותלכי אל עם אשר לא ידעת
 תמול שלשום: ישלם יהוה
 פעלך ותהי משפחתך שלמה
 מעם יהוה אלהי ישראל אשר
 צאת לחסות תחת כנפיו: ותאמר
 אמצא

צוית לבלתי נאמך וצמית
 ודלכת אלה כלים ושרות
 מאשר ישאבין הנערים: ותפל
 על פלה ותשתחו ארצה ותאמר
 אליו מדוע מצאתי חן בעיניך לופוני
 ואנכי נכדיה: ויען בעז ותאמר
 לה הלא הגד לי כל אשר עשית
 את חמוותך אחרי מות אישך -
 ותעזבי אבך ואמך וארץ מולדתך
 ותלכי אל עם אשר לא ידעת
 תמול שלשום: ישלם יהוה
 פעלך ותהי משפחתך שלמה
 מעם יהוה אלהי ישראל אשר
 צאת לחסות תחת כנפיו: ותאמר
 אמצא

מן קדש יישראל וישלם אלהי ישראל
 לך תג' לא ולחיתך חמה תחות טלל שכעת וק' ליה אצ'הוה זכותא תשתעבדו לך
 ביה נסבמהני חלקיק עם שדה נרבה ורחל ולא: ותאמר רחמי

נהרע שומא בוי יד יי להמית אושו ולידד מנכסי ווכה יוסף. אם יפכוד בוי ובינך כחם
 המות: ותחול לדבר ליה. מכאן חמרו אף מרשן עליו ואף מודקקן עליו: ותלכנה
 שניהם. אחד רבי חבון בא וראה כמזה חבובי הקנים לפע הקנה כיון שנתנה דעתה
 להתא"ר

וְתוֹצֵא וְתִתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר
הוֹתִירָה כְּשֶׁבַעָה: וְתֹאמַר לָהּ
חַמּוּתָהּ אֵינִי לְקַטָּת הַיּוֹם
וְאֵנִי עֹשִׂית יְהִי מִכִּירָךְ בְּדוּךְ
וְתִגַּד לְחַמּוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר
עָשִׂיתָ עִמָּו וְתֹאמַר שֵׁם הָאִישׁ
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּו הַיּוֹם בְּעַד:
וְתֹאמַר נַעֲמִי לְכֻלָּתָהּ בְּדוּךְ הוּא
לִיהוָה אֲשֶׁר לֹא עָזַב חֶסֶד
אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַדְּמָתִים וְתֹאמַר
לָהּ נַעֲמִי קְרוֹב לְגוֹ הָאִישׁ מִמֶּלֶט
הוּא: וְתֹאמַר דָּוִד הַמִּוֹצֵא גַם
כִּי־אָמַר אֵלַי עִם הַנְּעָרִים
אֲשֶׁר לִי תִדְבָּקִין עַד אִם כָּלֹן
אֶת כָּל הַקָּצִיר אֲשֶׁר לִי: וְתֹאמַר
נַעֲמִי אֵלֶיךָ כָּלֹן כָּלֹן כָּלֹן
חֶטֶן

וְהָאִישׁ נָשִׁי וְהָמֶלֶךְ נָשִׁי לְכֻלָּתָהּ
מִכִּירָךְ הוּא מִכִּירָךְ קוֹדֶשׁ לְיִשְׂרָאֵל
שֶׁבַךְ טוֹבוֹתָיִם עִם הָיִל וְעִם מִיתָיִים
וְהָמֶלֶךְ לָהּ נַעֲמִי קְרוֹב לְגוֹ הוּא
מִכִּירָךְ הוּא: וְתֹאמַר וְהָמֶלֶךְ
לֹא מִמֶּלֶךְ הוּא מִמֶּלֶךְ הוּא מִמֶּלֶךְ
עַל־מִלִּים דָּוִד תִּתְּנֶנּוּ עַד זֶמֶן לְכֻלָּן
וְעִיזוֹן וְתִכַּל הַצֶּלֶא דָּוִד: וְתֹאמַר
וְהָמֶלֶךְ נַעֲמִי לְכֻלָּתָהּ שֶׁפִּיר
בְּדָתָהּ מִלֵּוֹם תִּכְרֹךְ עִם עוֹלָמִיתָיו
וְלֹא יַעֲרֹעֶן בֵּין בְּחֶלֶל הָחַיִּים:
וְתֹדֵב וְהָמֶלֶךְ יַעֲרֹעֶן יַעֲרֹעֶן
לְמַצָּרָה עַד דָּעִיזָה הַצֶּלֶא סַעֲרִין וְהָצֶלֶא
חֶטֶן

כִּי תִצְאֵי עִם נַעֲמִי וְלֹא יִפְגַּעְכֶּן בְּשׂוּהָ אַחֲרָיו וְתֹדֵב
בְּנִעְחֹת לַעֲלֵי לְלֶקְטָה עַד כָּלֹן קָצִיר הַשְּׂעָדִים וְקָצִיר הַחֲטָיִים
וְתֹשֵׁב

עַל אֲשֶׁר יִצְתָה לְחוֹצָה לְחֶרֶץ: מִלִּימָה הַלְכָתִי בַּעֲוֹנֹתַי וְכִנּוּס לֹא שֶׁהוּא מִעוֹבָרֵי
עֲנָה בִּי הַעֲוִיָּה עָלַי שֶׁהִשְׁעֵנִי לַפֶּגַע לֹא עָנָה בִּי מִדַּת הַדִּין כִּמּוֹן וְעֵנָה בְּחֶלֶל יִשְׂרָאֵל
בַּפֶּגַע: בְּתַחֲלֵת קָצִיר הַשְּׂעָדִים: בְּקִצְרֵת הַשְּׂעָדִים מִדְּבָרֵי מוֹדַעִי קְרוֹב בִּי
חֶטֶן

וְתוֹצֵא וְתִתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר
הוֹתִירָה כְּשֶׁבַעָה: וְתֹאמַר לָהּ
חַמּוּתָהּ אֵינִי לְקַטָּת הַיּוֹם
וְאֵנִי עֹשִׂית יְהִי מִכִּירָךְ בְּדוּךְ
וְתִגַּד לְחַמּוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר
עָשִׂיתָ עִמָּו וְתֹאמַר שֵׁם הָאִישׁ
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּו הַיּוֹם בְּעַד:
וְתֹאמַר נַעֲמִי לְכֻלָּתָהּ בְּדוּךְ הוּא
לִיהוָה אֲשֶׁר לֹא עָזַב חֶסֶד
אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַדְּמָתִים וְתֹאמַר
לָהּ נַעֲמִי קְרוֹב לְגוֹ הָאִישׁ מִמֶּלֶט
הוּא: וְתֹאמַר דָּוִד הַמִּוֹצֵא גַם
כִּי־אָמַר אֵלַי עִם הַנְּעָרִים
אֲשֶׁר לִי תִדְבָּקִין עַד אִם כָּלֹן
אֶת כָּל הַקָּצִיר אֲשֶׁר לִי: וְתֹאמַר
נַעֲמִי אֵלֶיךָ כָּלֹן כָּלֹן כָּלֹן
חֶטֶן

כִּי תִצְאֵי עִם נַעֲמִי וְלֹא יִפְגַּעְכֶּן בְּשׂוּהָ אַחֲרָיו וְתֹדֵב
בְּנִעְחֹת לַעֲלֵי לְלֶקְטָה עַד כָּלֹן קָצִיר הַשְּׂעָדִים וְקָצִיר הַחֲטָיִים
וְתֹשֵׁב

עַל אֲשֶׁר יִצְתָה לְחוֹצָה לְחֶרֶץ: מִלִּימָה הַלְכָתִי בַּעֲוֹנֹתַי וְכִנּוּס לֹא שֶׁהוּא מִעוֹבָרֵי
עֲנָה בִּי הַעֲוִיָּה עָלַי שֶׁהִשְׁעֵנִי לַפֶּגַע לֹא עָנָה בִּי מִדַּת הַדִּין כִּמּוֹן וְעֵנָה בְּחֶלֶל יִשְׂרָאֵל
בַּפֶּגַע: בְּתַחֲלֵת קָצִיר הַשְּׂעָדִים: בְּקִצְרֵת הַשְּׂעָדִים מִדְּבָרֵי מוֹדַעִי קְרוֹב בִּי
חֶטֶן

וּתְשַׁבּ אֶת חֲמוֹתָהּ: וּתֹאמַר —
וּתֹאמַר לָהּ נַעֲמִי חֲמוֹתָהּ בְּדָתִי
הֲלֹא אֵבֶקְשׁ לָךְ מִנּוּחַ אֲנִישׁ —
וְיֵטֵב לָךְ וְנִעְתָּה הֲלֹא בָעֵד —
מִיָּד עָתָּה אֲשֶׁר הִיִּית אֶת עֲשֵׂרְתִּי
הִנֵּה הוּא זֶרֶה אֶת בֶּדֶן הַשְּׂעָרִים
הַכִּילָהּ: וְרַחֲצֵנוּ סִבָּת וְשִׁמְרֵנוּ
שְׂמֵלֵתֵנוּ: עֲלִיךְ וְיִרְדֶּתְּ הַגֶּדֶן אֶל
תַּיְדֵנוּ לְאִישׁ עַד כִּלּוֹתוֹ לֶאֱכֹל
וּלְשִׁתּוֹתָיו: וְיֵה בִשְׂכָחוֹ וְיִדְעַת
אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם
וּבָאת וּגְלִית מִרְגְּלֹתָיו וּשְׂכַבְתִּי
וְהוּא יִגִּיד לָךְ אֶת אֲשֶׁר —
תַּעֲשִׂי: וּתֹאמַר אֵלֶיהָ כֹּל
אֲשֶׁר תֹּאמַרְי אֶעֱשֶׂה:
וּתְרַד הַגֶּדֶן וְתַעֲשֶׂה בְּכָל אֲשֶׁר
צִוְתָהּ חֲמוֹתָהּ: וְיֵאָכֵל בָּעֵד
וְיִשָּׁת וְיֵיטֵב לָבָן וְיָבֹא לְשִׁכְבַּ
בְּהֵצָה הָעֶרְמָה וּתְבַת כֶּלֶט וּתְגַל מִרְגְּלֵתָיו וּתְשַׁכַּב: וְהָיָה הַקֶּסֶם

חֲסִידֵי יְהוֹשֻׁעַ בְּתַנְעִים חֲמִיתָהּ: וְהָיָה
וְתִמְלִית לָהּ לַעֲמִי חֲמוֹתָהּ: וְהָיָה
לֹא אֶפְיָח עַד זֶמֶן דְּאֵתְבַּע לִיךְ בְּיִהְיֶה
בְּגִין דְּיוֹטֵב לִיךְ: וְעֵתָה וְכֵן הָלַת
בְּעַז דְּאֶשְׁתְּמוֹדֵעַ לְכַמִּידָהּ: וְהָיָה
עַל עוֹלֵי מִתּוֹרָה הוּא כְּבִדָּהּ: וְהָיָה
סְעִין בְּרוּחָהּ דְּלִיָּהּ: וְרַחֲצֵת
וְתִחַלְלֵי בְּמִיּוֹת סֹכִי בִּסְמִינָן וְתִשְׁנִי —
תְּכַדִּי טַיִלְעֶלְךְ וְתִיחַתֵּךְ לֹא יִדְרֹחַ רִגְלָהּ
תִּתְמַד סְמִי לַגְּבִלְעֵד עֵינֵינוּ תִּיהַ לְמִיכָל
וְלִמְנוּחֵי: וְיֵה יוֹהֵ בְּעֵדֶךְ מִשְׁכְּבִי
דְּמִכִּיה וְתִדְעֵנִי יֵת אֶתְלֵה דִּיִּדְמוֹךְ תִּתְמַד
וְתִיעֲלוּתְלֵנִי נֵת לִגְלוֹי וְתִדְמוֹתֵי
וְתֵהֱא שְׂחִילָה מִנֵּה עִיטָא וְהוּא יִתְנוּ לִיךְ וְיִשְׁכַּב
בְּחִמְיָהּ וְתִדְעֵנִי: וְתִחַלְלֵת
וְתִמְלִית לַהּ כֹּל דְּתִמְלִין לִי אֶעֱבִיד:
וְתִרְדֵּי וְכִתְלֵת לֹא יִדְרֹחַ עֵבֶדְךָ
כֹּל דְּפִקִּידָתָהּ חֲמִיתָהּ: וְיֵאָכֵל
וְיִשָּׁת בָּעֵד וְיִתְנוּ לִיכָלִּיה וְיִבְדִּין
שְׂמֵלָה דֵּי דִּקְבִיל צִלּוֹתֵיהּ אֶעֱבִיד —
כְּפִנָּה מִן אֶרְעָה דִּישְׁרָאֵל וְתִתְמַד
בְּקִטְר

אחדיו של אלימלך היה אמרן רבתינו אימלך ושלמון מבי בעז וכלונו אמונו האול ואבו
נעמי כולם בני נחשון בן עמינדב היו ולא הועילה להם זכות חבותם בצאתם מארץ
מצרים

בְּכַפֵּי יָדַי יִשְׁעֶיךָ לֹאֵת בְּרַחֲמֶיךָ לִי הָיְתָה
 רַב־לִי וְשֹׁמֵרָהּ יְיָ בְּחַצֵּי יָדָיו הָיְתָה
 בְּכַנְיֹת לִי וְיִחְזַקֶנָּה גֹבְרֵי מוֹדֵתִי —
 וְאַחֲרָיֶךָ כָּל־כֹּתֶל בְּסוּדֵי מֶן רִחֲמֶיךָ
 וְהִזָּא אֶתֶנָּה וְהִנֵּה קָבִיל רַגְלִי וְכַבֵּשׁ
 יַעֲרִיבֵהּ וְלֹא קָרִיב לֹאֲתָה הִיכְמָא דְעֶבֶד
 יוֹסֵף צִדִּיקָא דְסוֹרֵב לְמַקְרַב לְאֹרֶץ
 מַצְרַיִם מִתַּת רַבּוֹתָהּ הִיכְמָא דְעֶבֶד
 כְּלִטֵּי בְרִיטָא חֲסִידָא דְעֶצֶר קִיפָא
 בְּיֹנֵה וְכִין מוֹכֵלֶת שְׁמוֹן מִתַּת דְּוֹדָא
 דְּסוֹרֵב לְמַקְרַב לֹאֲתָהּ וְיִחְזַקֶנָּה
 וְיִחְזַקֶנָּה מִתַּת וְיִחְזַקֶנָּה מִתַּת דְּוֹרֶת
 מִתַּת וְיִחְזַקֶנָּה עִמָּךְ עַל אֲמִירָךְ
 לְמַסְכֵּי לְחֻנְתָּא מִלֹּאס פְּרִיק מִתַּת
 וְיִחְזַקֶנָּה וְיִחְזַקֶנָּה בְּרִיכָא מִתַּת דְּוֹדָא
 בְּרִיכָא מִתַּת וְיִחְזַקֶנָּה בְּרִיכָא מִתַּת
 מִן קִדְמָא קִדְמָא דְאֶתְרֵי וְיִחְזַקֶנָּה
 דְּעֶבֶדֶת גְּדִמִּין כְּאֶתְרֵי דְעֶבֶדֶת לְבָבָא
 קָבִיל עַד דְּמִן דְּוֹרֵב בְּלִי דְּרִיכָא
 לְסַגֵּךְ בְּתֵר רַב־יִין לְמַעַבְדֵּי דְּנָן עִמָּהוֹן
 מִסְכֵּי וְיִחְזַקֶנָּה וְעֵתָהּ וְכֵן יִבְרָתִי לֹא תוֹחֲלִין כָּל דְּתִימָרִין מְעַבְדֵּי לִךְ מִלֵּי
 גְּלִי קִדְמָא כְּלִי יִתֵּב תִּלְעַ סְהַדִּין דְּבָא דְעֶבֶדֶת מִתַּת לְדִיקָתָא מִתַּת יִחְזַקֶנָּה
 חִלָּא לְסוֹבְלָא כִּי פְקֻדִיָּה דְּיִצְיָא וְעֵתָהּ וְכֵן מִלֵּי דְעֶבֶדֶת מִלֵּי פְרִיק מִתַּת
 וְיִחְזַקֶנָּה פְּרִיק מִתַּת דְּחֵה לְמַפְרֵק יִתֵּר מִכֵּי
 רַעֲיָא

ס
מ
ול
ק

וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיֵּחָדֶד
 הָאִישׁ וַיִּלָּפֶת וַהֲנִי אִשָּׁה
 שֹׁכֶבֶת מִרְגְּלֵי יְיָ וַיֹּאמֶר מִי
 אַתָּה וַיֹּאמֶר אֲנִי לֹדָה אִמְרִיךָ
 וּפְרִשֶׁת בְּנִפְיךָ עַל אִמְתְּךָ כִּי
 גָּאֵל אֶתָּה וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתָּה
 לַיהוָה בְּתִי הֵיטֵבֶת חֶסֶדְךָ הָאֲחֵרֹן
 מִן הָרִאשֹׁן לְבָלְתִי לִבְת אַחֲרִי
 הַבְּחֹרִים אִם הֵל וְאִם עֲשִׂיר
 וְעֵתָהּ בְּתִי אֵל תִּירָתִי כָּל אֲשֶׁר
 תֹּאמַרְי אֶעֱשֶׂה לָּךְ כִּי וְיִדַּע כָּל
 שְׂעֵר עַמִּי כִּי אִשְׁתַּחֲוִי אֶתָּה
 וְעֵתָהּ כִּי אֲמַנֵּס כִּי אִם גָּאֵל
 אֲנִי וְאִם יוֹשֵׁב גָּאֵל קְדוֹב מִמֶּנִּי
 לִי
 מִסְכֵּי וְיִחְזַקֶנָּה וְעֵתָהּ וְכֵן יִבְרָתִי לֹא תוֹחֲלִין כָּל דְּתִימָרִין מְעַבְדֵּי לִךְ מִלֵּי
 גְּלִי קִדְמָא כְּלִי יִתֵּב תִּלְעַ סְהַדִּין דְּבָא דְעֶבֶדֶת מִתַּת לְדִיקָתָא מִתַּת יִחְזַקֶנָּה
 חִלָּא לְסוֹבְלָא כִּי פְקֻדִיָּה דְּיִצְיָא וְעֵתָהּ וְכֵן מִלֵּי דְעֶבֶדֶת מִלֵּי פְרִיק מִתַּת
 וְיִחְזַקֶנָּה פְּרִיק מִתַּת דְּחֵה לְמַפְרֵק יִתֵּר מִכֵּי
 רַעֲיָא

לחוצה לארץ: מלכה נא העדה. לחצת מעדות אנצו העיר אחרי חחר מדיס אשר חמצא

לִינִי הַלֹּלֶה וְהִיא בְּיָדְךָ אֵת
 יְמֵיךָ טוֹבִיגְמָל וְאַתָּה רֵא
 יַחֲמוֹץ לִגְמָלְךָ וְגַמְלָתִיךָ אֲנִי
 חַי יְהוָה שֶׁכְּבוֹ עַד הַפֶּקֶר
 וְתִשָּׁכַח מִדְּגִלְתִּי עַד הַפֶּקֶר
 וְתָקֵם בְּטָרוֹם יִכִּיר אִישׁ אֶת
 רַעְהוֹ וְיֹאמַר אֵלַי וְלֹעַבִּי בָאָה
 הָאִשָּׁה הַגֵּרָא וְיֹאמַר הִבִּי
 הַמִּסְוָפַחַת אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְאַחֲדִי
 בָּהּ וְתִתְּחֶזֶק בָּהּ וַיִּמַּד שֵׁשֶׁת
 שָׁעִרִים וַיַּשֵּׁת עָלֶיהָ וַיִּבְרַח
 הָעִיר וַתָּבוֹא אֶל חֲמוּלָהּ
 וְיֹאמַר מִי אַתְּ בָּתִּי וְתִגְדִּלְךָ
 אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָּהּ הָאִישׁ
 וְיֹאמַר שֵׁשׁ הַשָּׁעִרִים הֵאֱכָלָה
 דְּמִתְּבָלִית לִיהָ עֲבָד לָהּ וְיֹאמַר וְהַמְלֵכִיתִי שִׁית סָחִין סָעֲרִין אֵלַי יִהְיֶה לִּי גִבֹּרֵאִי

בִּיתִי לִלְיוֹתֵי יְהוָה לִשְׁפָּתַי לִשְׁפָּתֶיךָ
 מִפִּי דִּחְזִי לִי הַמִּלִּיכָה
 הָרִי טוֹב וְיִפְרֹק עֲרִיבִי וְיִשְׁפָּט לְמוֹתִיךָ
 וְהַפֶּקֶדֶן תִּתֵּן יְהוָה וְהַמְלֵכִיתִי
 יִי כִמְהָ דְמִלְּוִית לִיךָ כִּי הַמִּלִּיכָה
 דְּמִלְּכִי עַד עַדן עֲפָרָה
 וְיִמְכַח מִלְּקָדִישׁ הַלֵּל עַד דְּמִלְּוִיתִי
 בִּקְרִיעָתָהּ עַד לָא מִן בְּתִיבְתָּהּ
 חֲבִלִיהָ מִן קָדִישׁ הַמְּלֵכִיתִי
 לָא יִשְׁתַּמְדֵּעַ לְגַבִּירֵי הָרוֹם הַתִּתִּי
 לְאִידֵיךָ וַיֹּאמֶר וְהַמְלֵכִיתִי סוֹדֵרָה
 דְּעֵלְךָ וְהַחֲיִי בָּהּ וְהַחֲדֵת בְּהַיְכָל בֵּית
 סָחִין סָעֲרִין וְשָׁנִי עֲלֶיהָ וְהַמְלֵכִיתִי כֹחַ
 מִן קָדִישׁ יִי לְסוֹבְכוֹתֶיהָ וְיִמְכַח הַתִּתִּי
 לָהּ בְּנִצְוָתָהּ דְּעִתְרִין לְמִיכָה מִלְּכָה שְׁתֵּי
 צְדִיקִי עֲלֵמָה דְּכָל חַד וְחַד עֲתִיד לְמַהֵן
 מִתְּבָרֵךְ בְּעִית בְּרַכָּא יִלְדוּ וְדִנְחֵיהֶן
 וְחֲבִלֵיהֶן וְהַמְלֵכִיתִי מִשִּׁיחָהּ וְעַמָּל בְּנֵי
 לְקִדְתָּהּ וְתִבְוֹה וְהַתִּתִּי לְוִתְחֵלְתָּהּ
 בְּקִדְשֵׁיהָ וְהַמְלֵכִיתִי מִן הָאֵת בְּדִתִּי וְחֵן
 לָהּ יִתְכַלֵּם וְעֲבָד לָהּ גִבֹּרֵא עֲלֵפֹם
 מִיִּמֵּר מִן קָדִישׁ יִי בְּלוֹחַ בְּנִצְוָתָהּ

חרם
 דע
 חן בעינו עלה יגע ב: ולקטו בשבלי: אחר אשר אמצא חן בעינו אחר כן אשר
 אמצא חן בעינו ותלך ותבוא ותלך בעדה מצונו במדכש רות עד לא חגלת אחת
 ליה

715

אֲרוֹס אֶמְךָ לִי לֵבָרְךָ כִּי־נָתַתָּ לְיָדֶיךָ
 תְּמוֹנֶתְךָ וְהִתְחַמְדְּתָה וְהִתְחַמְדְּתָה תִּנְבִּי צִדְקָתִי
 עָלַי צְבִי יִשְׁדַּעַד עָלַי וְתִדְעֵנִי אִיכָדֶיךָ
 יִתְגַּדְּרָה כִּן יִלְמָא וְהִיכָדֵיךָ יִתְגַּדְּרָה
 כְּתֻבָּה מֵאֵרוֹס לֹא יִכָּח גְּבֻרָה מֵאֵרוֹס
 וְלֵבִי יִשְׁיֹצֵי צֶטֶב כְּתֻבָּה יוֹמָא דִּין:
 וְכַעַד וְכַעַד קִנִּי לְתַלְתֵּי צִיּוֹן
 דְּסִנְהִי דִּרְיִן וְיִתִּיב תִּלְמֵן עִסְסִיבִי יִהְיֶה
 כְּדִיקָה חֶלֶק דְּכִמְלִיל בְּעֵז לְכֻחֵי וְהִתְחַמְדְּתָה
 קִטּוֹ תִּנְבִּי הֵכָח גְּבֻרָה דִּצְנִיעַ אֲדֻרְחָתִי
 וְקִטּוֹ יִתִּיבִי וְיִקָּח וְדָבָר
 עֲקָדְתִּי אֲבָרִין מִקְּבִי קָדְתָּ וְהִתְחַמְדְּתָה
 הֵכָח יִתִּיבִי וְיִתְחַמְדְּתָה וְיִתְחַמְדְּתָה
 לְכִדְּיָה מֵחֶסֶת חֶסֶת לְחִי לְחִי לְחִי
 לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי
 כְּמוֹתָ: וְהִי וְהִי
 אֲדֻרְחָתִי אֲדֻרְחָתִי אֲדֻרְחָתִי
 קִטּוֹ יִתִּיבִי תִּלְמֵן דְּבִיּוֹת דִּינָא דְּסִנְהִי
 וְכִלְקִיבִי קִטּוֹ דְּעִמְּוִהִים חִיּוֹת דְּעִמְּוִהִים
 לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי
 לִי אֲדֻרְחָתִי אֲדֻרְחָתִי לֹא חִיּוֹת כִּי כִּי דְּהִי
 דְּשִׁמִּי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי לְחִי

27

כִּתְּבֵנִי לִי בִּי אֲמַר אֶל־עַבְדִּי
 רִיקָם אֶל־חַמּוֹתָיו וְהִתְאֲמַר
 שָׁבִי בָתִּי עַד אֲשֶׁר תִּדְּעִין
 אֵיךְ יָפַל דָּבָר בִּי לֹא יִשְׁכַּח
 הָאִישׁ כִּי אִם כָּלָה הַדָּבָר הַיּוֹם
 וּבֵעַז עָלָה הַשַּׁעַר וַיֵּשֶׁב שָׁם
 וְהָיָה הַגִּתָּל עֵבֶל אֲשֶׁר דָּבַר בְּעַז
 וַיֹּאמֶר סוּדָה שָׁבָה סָה פְּלוֹנִי אֶלְמוֹנִי
 וַיִּסַּד וַיֵּשֶׁב וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אַנְשִׁים
 מִזֵּקֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר יֵשְׁבוּ סָה
 וַיֵּשְׁבוּ וַיֹּאמֶר לַגִּתָּל חֲלָקֶת
 הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לְתַחֲנוֹ לְאֵלֵי מֶלֶךְ
 מִכְרָה נַעֲמִי הַשָּׂבָה מִשָּׂדֶה
 מוֹאָב וְאֵנִי אֲמַדְתִּי אֶתְּלָהּ
 אֲנִי לֹא־אֲמַר קָנָה עַד הַיְּשָׁבִים
 וְגַם זִקְנֵי עַמִּי אִם תִּגְמָלוּ
 אֶתְּלָהּ
 בְּכֹתֶךָ וְהָיָה חֵדֶּעַ מִכָּאֵל פְּלוֹלָא
 חֵדֶּעַ

עמוך אומי ותבוא ואחר ותלקט לא שיהיה מסמנת הדרכים קודם שכנסה לעדה
והלכה וכמה חזרה לעיר כדי לעשות סימנים וציונים שלא תטעה בעינים ותדע
לעצב: ויקר מקרה: לבוא בחלקת העדה אשר לבצע: (במיתעדה הזאת) וטדרט
עלבע

לכליון ומחלוקת בין ידיו וצדקתו
 וגם ואלו יתן ליה מלכות ויהיה
 מחלוקתו ליה מלכות ויהיה
 שום שכיבא גל מלכותיה ויהיה
 נשתיצו שום שכיבא מלכות אחוהו
 ומתלע קהדקין לבחירתיה קהדקין
 חתן עבד יומא דין: ויאמר
 ואמר לו כל עמא דבתע קנהדקין
 וקביא קהדקין מלכותיה ויהיה
 מתתא הדא דמתא לביתך בלחל
 וכללך וצבו תרויהון יתבית ישל
 חבון בחדו עמר שפין ונעבון
 חלמא במלכותיה קדי שמוא בבית
 לחם: ויהי ויהי מלח בידך
 בבית פרץ וילידת תמר ליהנדה
 מן זרעא דיתן ילדך מן היב
 הדא: ויקח וקייב בלח
 ונת רות והות ליה לאנתו ונע
 לותה

דשה

העבד עם נעמי הטעם למעלה תחת
 העין לבי נחמא לצון עבד וחוכה לעון פועלת
 ותאמר בלבה ללך נחמי ללך העבדים
 ואספני בעמרים שפחה של נעמרים
 וצמיתו לבת ל הכלם ואם תצמאי ל
 תכלמי מלכות ולגלות מכלי הנזים אשר
 יצאבון העבדים: לא מהיה כמחת שפחותיך חשוכה כמחת מן השפחות שלך וטבלת
 פגך בחומץ: מכאן שהחמץ יפה לערב: ויצבע לה קלי וינעט לה ואין ויחיון במקומו
 לא

כי קבית את כל אשר לאמר
 ואת כל אשר לכליון ומחלוקת
 מיד בעמיו וגם את דוד
 המואתביה אשת מחלוקת קנית
 לי לאשה להקים שם המור
 על כלליתו ולא יכרת שם
 קמת מעם אחיו ומשער
 מקומו עדים אתם היום:
 ויאמרו כל העם אשר בשער
 והזקנים עדים יתן יהוה את
 האשה הבאה אל ביתך כרחל
 ובלאה אשר צנו שתייהם
 את בית ישראל ועשה חיל
 באפרתה וקרא שם בבית
 לחם: ויהי ביתך כבית פרץ
 אשר ילדה תמר ליהנדה
 מן הזרע אשר יתן יהוה לך
 מן הנזרה הזאת: ויקח בעז
 את

העבד עם נעמי הטעם למעלה תחת
 העין לבי נחמא לצון עבד וחוכה לעון פועלת
 ותאמר בלבה ללך נחמי ללך העבדים
 ואספני בעמרים שפחה של נעמרים
 וצמיתו לבת ל הכלם ואם תצמאי ל
 תכלמי מלכות ולגלות מכלי הנזים אשר
 יצאבון העבדים: לא מהיה כמחת שפחותיך חשוכה כמחת מן השפחות שלך וטבלת
 פגך בחומץ: מכאן שהחמץ יפה לערב: ויצבע לה קלי וינעט לה ואין ויחיון במקומו
 לא

את דוד ותהי לו לאשה ויבא
אליה ויתן יהוה לה הריון
ותלד בן ותאמר הנשים
אלנעמי בדוד יהוה אשר
לא השכית לך גאל היום
ויקרא שמו בישראלו והיה
לך למשיב נפש ולכלכל
את שיבתך כי בלתך אשר
אהבתך ילדתו אשר היא
טובה לך משבעה בנים
ותקח נעמי את הילד
ותשתהו בחיקה ותהי לו

ותהי לה ילדה ויהי שמו
ואת המלכה
בדוד שמויה נעמי לא מסך כל
מליקת יונתא דיקויתקדו שמויה
צדיק ושראלי והיה
לך למקיים נמשן כלכל יתקיימתך
בתפלותיך והיום כלתך דרחמיך
יתן ילדתי והוא הוה לביתך
בעדך מכללותיך מכליתך בעד
ותקח ונשבת נעמי ות
ושמאת יתיה בעטפתה ונת ליה
לתורבנית
וקח ליה שייבתך שום צמיתיה
מתלוי בר לעמשהו קר
שמויה ענבשהו מבי דושי מבי
דדוד
ואלה

ואת

לאמנת ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד
לנעמי ותקראנה שמו עבד הוא אבי ושי אבי דוד

ואלה

לא כלעז משה חתנים ותוך וכית הצביעה וגם על תעולו לה שכווח תשכחו עשו
עצמכם כלן אתם שוכחים תרגום של באמה עלותא וכ על העל יא פ ושל זיתך
צבתים עמרים קטנים ויש דומתו בלעז משה מצא צבתים או כריכות והפכיק
בדוך בעל העדה שנשא ונתן לך פנים ללקט בעדה זאת החיים וזאת המדים שון
ומכריסות החיים ונטפל בצנת המלטים מודעתו קרוביכו הנה הוא זכה

המוק

והוא יתן חסדו ורחמי

הוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי

והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי

והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי

והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי

ואתה תולדות פרץ
פרץ הוליד את חצרון: וחצרון
הוליד את דם ורם הוליד את
עמינדב: ועמינדב הוליד
את בחשון ונחשון הוליד
את שלמה: ושלמון הוליד
את בעז ובעז הוליד את
עובד: ועובד הוליד
הוליד את ישי וישי הוליד
את דוד:

מכוס פיסוקים שלספר חת
שמנונים וחמשה
וחציו ותאמר
כות
המנוחיה
חבר

והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי
והוא יתן חסדו ורחמי

סדר

לפניהם ימים אינה מונעת לא אדם בן תשעה: סקאחית את נחלתו
לדבר נחלת יצחקים לפתחם בזהב של לא יבוא עמוע וכמוחבו
לפניהם ימים נלא עמועת על האולה: זו מקודה: תמורה: זו חלפין
שלפ איש נעלן זהו קנין כמו שאנו קונין בסודר במקום נעלן ודבותנו
נחלקו בדבר מי נתן למי יש אומרים קונין בכלן של קונה ובעז נתן
לאחר: ויש אומרים קונין בכלן של מקנה וגול נתן לבעז: וזאת התעודה:
בישאל מעפט העדות: להקים שם המות על נחלתו מתוך שאשתו
יוצאה ובאה בנחלה ומכנת נמוציה אומרים זאת היתה אשר
מתוך שמו נזכר עליה: כדחל וכלאה: אעפ"י שהיו מעפט יהודה
מבני למה מודים הם על דחל שהיתה עיקרן שלבית והקד ימו
דחל ללמה: וקלא שם בלומר יגדל שמיך: בבית פכץ: שיוצאנו
ממנו: נלא תולדות פכץ: לפי
שיוחס את דוד נלא שמה על כות המואציה חזר ויחסו על

שם יהודה: לא בן דוד ח' טו

בדף

בדף

בדף

פנדאמי

זכרו

קהלת בן דוד מלך בירושלם
הכלים אמר קהלת הכל הבליט
הכל מה יתרון לאדם בכל עמל
שעמל תחת השמש דוד הולך ודור
בא והאדני לעולם עומדת וזרח השמש
ובא

פתיחה
בא וזה דא תבין דהא דאמרי דוד
מלכא דהוא בירושלם כד חזא
שלמה מלכא דאמרי דאמרי דאמרי
מלכות דחכמים בליה לעתיד דאמרי
עם ילדעם בר נבטיות ירושלם וכו'
מקדשא דאמרי עתידין למחבר ויתעמא
פית ושלם דאמרי עתידין למחבר דאמרי
מלכא כוליה הכל מה מלכות חיה
לחמש פת דומות מן כל פתחיה דאמרי
כרח תחות שמעא בעלמא דאמרי
דאמרי קדש מרי עממא דוד אמר שלמה
מלכא ברוח נבואה דאמרי מלכא
דאמרי מן בעלמא כגון חובי דאמרי
לעלמי עממי קיימא כד עממא דאמרי
נזכה שמשא בוממא מן עממא וזה עמל
שמשא נסתר מעדני

בגלגל

דע

דברי קהלת בן דוד כל מקום של דברי אינו לא דברי תוכחות אלא דברי משע
יושען ישורון דברי עמוס שמעו את הדבר הזה פרות הבטן דברי ירמיהו שלן נא וראו
אם יולד זכר לזה דברי דוד וכלי על בקוץ מונד כולהם דברי קהלת וזרח השמש עמל כל הנחלים
הלכים ל הים כינה את הדשעים בחמה ולבנה ויס שאן להם מתנת שכר כך שנוק בסלבי
ולמדתי מעם שהעטן מדבר בדשעים והמעילים לתגבורת החמה עמופה שוקעת תוספת
דא כל הנחלים הולכים ל הים מה תל בעובדי עז נאמר שוטים המשתחווים למים קבוצים
עיש בהם ממע לפי עדוהן את הים הגדול שכל הנחלים הולכים בו והוא אינו מלא ואין יורע
להבין כי ל המקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת שמימי הנהרות ההולכים לתוך
הים הם המים עצמם שהלכו כד הם נובעות מתחת התהום והולכים למעלה מן הקרקע
עד הים וחוזרים ונובעים לכיכך אין הנהרות פוסקים ואין הים מלא ולא מכב עיש בהם ממע
עב קהלת על עם שיהל חכמות הדבה וכן במקום חת קורהו חגור בן יקא שומר כל
החכמה והקיימה ויש אומרים שהיה אומר כל דברין בהקל מלך בירושלם עיר החכמה
הכל הכלים אמר קהלת קורא תגר ואמר על כל יצירת שבעת ימי בראשית שהכל הכל
שבהכלים הוא הכל בקוד חטף כתח לפי שהוא דבוק כלומר הכל שבהכלים שבעת הכלים
כגון שבעה שבעת ימי בראשית מה יתרון שכר ומותר תחת השמש יתמורת התורה
שהיא קהלת אור על ותורה אור כל עמל שהוא מחליף בו את עסק התורה מה שכר כל
דור הולך ודור בא כל מה שהרעע יגע ועמל לעשוק ולגזול אינו מכלה את מעשיו

קהלת

בְּלִילֵי הַחַיִּים שֶׁיֵּשׁ וְחַיִּים אֲחֵרִים תִּהְיוּ
וְלִנְתָּן לְמַעַן הָיָה דְּהוּא דְּנָה מִתְּחִלָּה
מִתְּחִלָּה יִיחַד אֵינֶל כֵּל שֶׁלֹּא יִהְיוּ
בִּימֵיהֶם וְשֶׁלֹּא לְפָנֶיךָ צְפוֹנָה בְּלוֹיָה
אֲחֵרָה תִּהְיוּ מִתְּחִלָּה מִתְּחִלָּה וְחַיִּים לְרוּחַ
עֹבֵד לְחַיִּים בְּתִקְוַת נִסְּן וְתִמְנוֹן וְעַל־
סִחְלָתָהּ תִּיּוֹב לְרוּחַ צְפוֹנָה בְּתִקְוַת
תִּשְׁלִי וְעַבְתָּ נֶפֶק מִתְּחִלָּה מִדְּנִיָּה
בְּצִדָּה וְעַיִן לְחַדְשֵׁי מַעֲרָבָה בְּמַעֲרָבָה

יָבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵלֶּיךָ מִקְוֶה שׁוֹאֵף זֹרֵחַ
הוּא שֵׁם הוֹלֵךְ אֶל דְּלוֹס וְסוֹבֵב אֶת־
צִפּוֹן לְבָבִי סוֹבֵב הוֹלֵךְ הַרוּחַ וְעַל־
סִבִּיבוֹתָיו שֶׁב הַרוּחַ כֹּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים
אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינֶנּוּ מִלָּא אֶל מְקוֹם
שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שֵׁם הַיָּם שְׂבִיבִים
לִלְכֹת כֹּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יִזְכְּלוּ
אִישׁ

כֹּל לְחַלֵּי וְלִמְצוֹנֵי מוֹיֵשׁ אֲזֵלִין וְנִגְדִין לְמִי
לִיתְהוּי מִתְּמָלִי לְחַתֵּר דְּחַלֵּי אֲזֵלִין וְנִגְדִין תִּמְן
כֹּל פִּתְגָמֵי דְּעִתּוּדִין לְמַהֲוֵי בְּעִלְמָהּ חֲשִׁיתִּיהוּ בְּאֵן עֵבִי אִיָּה קִדְמָהּ וְלֹא יִכְלוּ לְמַשְׁכֵּר
סוֹפִיהוּ בְּדָם חֲבוּלִית לִיה רֶשֶׁן לִבֵּר לְמַעַלְלָה בְּזֶה מִלָּה לְעִתִּיד לְמִיתִי בְּתִדָּה וְלֹא יִכְלוּ
רִשָּׁה

כִּי הַדּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר אֲחֵרָה וְנוֹטֵל הַכֹּל מִיָּד בְּנֵי כְּעֵנִי שֶׁכֵּן בְּנֵי יִרְצוּ דָּלִים וְהָאָרֶץ
לְעוֹלָם עוֹמֶדֶת וְיִי הֵם הַמִּתְקִיִּים הַעֲנוּיִם הַנְּמוּכִים הַמְּגִיעִים עֲצֻמָּה עַד לְאֶרֶץ כְּעֵנִי
שֶׁכֵּן וְעֲנוּיִם יִרְצוּ אֶל־עַד וְנִדְרֵשׁ תִּנְחוּמָהּ אֲמַר כֹּל צְדִיק יִשְׁכַּח נִקְרָא חֶכֶם עַל וְחַתֵּם תִּהְיוּ
לִי אֶרֶץ חֶכֶם וְזֶה הַשֶּׁמֶשׁ וְגַל דּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹרָה בֹּאֵשׁ הַשֶּׁמֶשׁ תִּזְרַח סִחְרִית וְשִׁחְרָקָה
עַד בִּית וְתֵלֶךְ כֹּל הַלֵּילָה שׁוֹמֶת לְשׁוֹבֵל מְקוֹם אֶשֶׁר זָרָה אֲתָמוֹל מִשָּׁם שִׁחְרָח שֶׁכֵּן
גַּם הַיּוֹם הַרוּחַ רוּחוֹ עַל שֶׁמֶשׁ כִּמּוֹ אֶשֶׁר יִהְיֶה שֶׁם הַרוּחַ לְכֹתֵן וְעַל סִבִּיבוֹתָיו שֶׁב הַרוּחַ
גַּם מִתְּחִלָּה כֹּל הִיקָף וְסוֹבֵב שֶׁסֶבֶב אֲתָמוֹל הוּא מְקִיף וְסוֹבֵב הַיּוֹם הוֹלֵךְ לְדָרוֹם לְעוֹלָם בְּיוֹם
וְסוֹבֵב לְצִפּוֹן לְעוֹלָם בְּלִילָה סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ כֵּן מִזְרַח וּמַעֲרָב שֶׁעֲנִיִּים מִהַלְכֵיהֶם
בְּיוֹם וּבְעֵמִים מִסִּבְּבֵתָן בְּלִילָה בְּתִמּוֹז מִהַלְכֵת וּבְטִבֵּת מִסִּבְּבֵת אֶפֶס הַרְעִיעִים כִּלְמָה
שֶׁעֲמִיזֵן זֹרֵחַת סוֹכֵן לְשִׁקּוֹעַ כֹּל מֵה שֶׁהֵם הוֹלְכִים וּמִתְּגַבְּרִין סוֹכֵן לְשׁוֹבֵל מְקוֹם צִחְנִיתָם
מִמְּקוֹם הַטִּיבִיתָם בָּאוּ וּלְמְקוֹם הַטִּיבִיתָם יָלְכוּ וְכֹל כֹּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֵלֶּיֶם וְהֵם אֵינֶנּוּ מִלָּא
לְכִי סִחְרָקָה נִשְׁאָרִים בְּתוֹכָם כִּי יִשׁ אֲוִקִיעוֹס הוּא גְבוּהַ מִכֹּל הָעוֹלָם כּוֹלֵן עַל הַקּוֹרָא לְמִי הֵם
וְיִשְׁעֵיהֶם וּמַהֲיָם אֲדִיסְעוֹפֶךְ מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה וְהַנְּחָלִים הוֹלְכִים בְּמַחֲלֹת תַּחַת הַהָרִים
מִחוּקֵינִס וְחוּזְרִים וְנוֹבְעִים וְזֶהוּ אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים הֵם שְׂבִיבִים שֶׁם אֶפֶס הַרְעִיעִ
כֹּל עוֹמֶת עֲבָחָן יֵלֶךְ כֹּל הַדְּבָרִים יִגְעִים וְגַל לֹא תִשְׁבַּע עֵץ לֹא תִמְלֹא חֲזָן מוֹסֵב עַל־
מֵה יִתְּדוּן אִם מִתְּלִיף הוּא עֵסֶק הַתּוֹרָה לְדַבֵּר בְּדָבָרִים בְּטָלִים הֵרִי הֵם אֵעִים וְלֹא יוֹכֵל לְהַשִּׁיג אֶת
כּוֹלֵם וְאִם בְּמַחֲמוֹת הָעֵץ בֹּא לְעִסְקָה עֵיבֹל לְאֲתָמָהּ וְאִם בְּשִׁמְיַעַת הַחֲזָן אֲזָנֹל לֹא תִמְלֹא סוֹכֵן
שֶׁהִי הוּא שֶׁהִי כֹל מֵה שֶׁהוּא לְמַד בְּדָבָר שֶׁהוּא חֲלִיכִי הַשֶּׁמֶשׁ אֵין בּוֹ חִידוּשׁ לֹא יִרְאֶה
אִם מִה שֶׁהִי כֹבֵד שֶׁבִּרְאָה בְּשַׁעַת יְמֵי בְּרָאשִׁית אֲבֵל הַהוּא בְּתוֹרָה מוֹצֵא בִּיה תְּמוּדָה חֲדָשָׁה
סוֹכֵן כְּעֵנִי שֶׁכֵּן דְּדִיָּה יִרוּךְ בְּכֹלֶת מֵה הַדָּר הַזֶּה כֹּל זִמָּן שֶׁהִתְיַכּוֹק מִמְּעִשְׁמֵם בּוֹ מוֹיֵשׁ
בּוֹ טַעַם וְכֵן מִצִּינוֹ בְּמַסְכֵת חֲגִיגָה שֶׁחֲמַר ל' לְעוֹדֵב הוֹרֵקֵנוֹס דְּבָרִים שֶׁלֹּא שִׁמְעֵתָ חֲזָן

איש לדבר לאחשבה עין לדבר
 ולא תמלא אֵז מִשְׁמַע מוֹ
 שְׁהִיָּה הוּא שִׁיהִיָּה וְהִי שְׁנַעֲשִׂי
 הוּא שִׁיעֲשֶׂה וְאֵין כְּלַחֲדֵשׁ תַּחַת
 הַשָּׁמַשׁ יֵשׁ דָּבָר שִׁיאֲמַר רֹאֵה־הִיא
 חֲדָשׁ הוּא כְּבֹר הִיָּה לַעֲלָמִים אֲשֶׁר
 הִיָּה מִלְּפָנֶיכֶם אֵין זְכוּן לְרֹאשִׁים
 וְגַם לְאַחֲרִים שִׁיתִּין לְאִתִּיהָ לְהֵם
 זְכוּן עִם שִׁיתִּין לְאַחֲרֶיהָ וְאֵין קִדּוּלָּהּ
 הַיּוֹתָהּ

עֵצָה לְמַחֲזוֹ בְּכָ מִחַ דְּעִתּוֹרָה
 בְּעֵצָמָה וְכֵן יִכְלֹךְ אֲדָמָה לְחַתְּמָלָהּ
 מִלְּמַשְׁמַע עַל פִּתְגָמֶי כָּל דִּיּוֹרֵי הַלְּעָה
 מִהֵם מִה דְּהוּא מִן קִדְשָׁת דְּלֵא הוּא
 עֲתוּד לְמַחֲזוֹ בְּתֵר בֵּין וְאִם דְּחַתְּמָדִין
 קִדְמָת דְּנָה הוּא עֲתוּד לְחַתְּמָדָה עֲדָה
 פֶּסֶק כָּל דְּלִי עֵלְמָה וְלִית פִּתְגָם חֲדָתָה
 בְּעֵלְמָה הָדִין תַּחֲת עֵמֶלְמָה יֵשׁ דְּכָ
 חִית פִּתְגָם דִּיּוֹמֵר חֲנֵשׁ חֲזוּדִין פִּתְגָם
 חֲדָת הֵא הֵא כְּכֹר הֵא לְעֵלְמִין פִּתְגָם
 לִית דּוֹכְלָנָה לְדִרְיָה קִדְמָתִין וְהֵם לְבִתְרָחִין דְּעֵמֶלְמָה
 לְמַחֲזוֹ לְמֵהִי לְהוֹן דּוֹכְלָנָה עִם דְּרִיָּה לְיֹחֵן בִּיּוֹמֵי מִלְּכָה מְשִׁיחָה אֵל כֹּד דְּהוּא
 שְׁלֵמָה מִלְּכָה יִתֵּיב עַל כְּדִקִּי מִלְּכֻתָּהּ אֲתַגְבֶּה לְבִיָּה לְחֵדָה עַל עֲתִידִיהָ קִעְבֵּד עַל גִּידִיתָהּ
 מִיּוֹמֵר דִּי וְכֵן סוֹסֵן וְרִתְכִין וְפִרְשִׁין סָמָאין וְעֵבֶד כְּסָמָה וְדִהָבָה לְחֵדָה וְחַתְּחֵת בְּעֵמֶלְמָה
 כְּדִרְיָחִין מִן זֶדַי תִּקִּיָּה רִגְזָא דִּי עֲלוּתִי וְשִׁדְרָה לְוִתִּיהָ אֲשִׁמְדָּתִי מִלְּכָה דְּשִׁדְרִי וְכִלְדָּתִיהָ סָן
 כְּדִקִּי מִלְּכֻתִּיהָ וְנָטַל גְּשֵׁמִיָּה מִן יְדִיהָ בְּגִין דִּיהָךְ מִכְּלָלִי וְגַלִּי בְּעֵלְמָה לְאֻפְחָתִיהָ
 וְהֵה

דִּשׁ

בשעשה מרכבה יש דבר בח ליצך תחת השמש שיאמר לך האומר עליו דאקה דבר חדש
 הוא ואינו חדש שכבר היה לעולמים שעבדו לכניכו לא שגין זכרון לראשונים לכך דומה
 להיות חדש אם לאחדונים שיהיו לאחדיו לא יהיה להם זכרון לדוכות שיהיו לאחרונים
 להם ומדרש אגדה דורשו בגאד חבור זכר עמלק וסופו של זכר אדום למחות שכל ולא
 והיה שריד לבית עשו : אני קהלת הייתי מלך על כל העולם ולבסוף על ישראל ולבסוף
 על ירושלים לבדה ולבסוף על מקלן שהרי נאמר הייתי מלך בירושלים אבל עכשיו איני
 מלך : ונתתי את לבי לדורש בתורה היא החכמה ולהתבונן בה על כל המעשה הרע
 האמור למעלה דנעשה תחת השמש ובינותי בה שהוא הענין הרע אשר בתן קִדְמָה
 לפני בני אדם את החיים ואת המות את הטוב ואת הרע : ענין רע : מזהה רע לפני
 לעבדות בני להתנהג בו : ענין ייש כותרו לשון מעון : ודירה ויש לפדעו לשון עיין ומקשה
 וכן לעבדות בני : את אלהים : הכיח למציהם : רעות דוח : עבר דוח כמו דועו וחוטן כוד
 סוף המעשה בח לידי כאב לב : מעוות : בוחין לא יוכל לתקן משמט מי עטרח בערב
 עבת יוכל בעבת ודוכות ען כירשו על קבא על בערוה והוליד ממנה ממזר : וכן
 חכם המורשמן התורה שהיה ישר מעבילות ונתעוות : וחסרון לא יוכל להכיל : וכן

קהלת

[illegible]

וְהַמִּדּוֹת יִתְּנוּ לָבוֹא לְמִיתָבָע אֶפְרַיִם מִן הַיָּדִים
וְיִי בְּזִמְנֵי דְאִתְגַּלְיָה לִי בְּגִבְעוֹן לֹא לְלֹוֹת
וְלִמְשָׁל וְיִתֵּי מֶלֶךְ הַנֶּחֱמָ צָבָא מִנִּיהּ וְהָאֵל
לֹא תִבְעִית מִנִּיהּ הֲלֵהִין חֲכָמַתָּא לְמַדָּע
בִּין שָׁב לְבוֹשׁ אֶסְכְּלִתְנָן עַל כָּל מֵוָה
דְּאִתְעַבִּיר תַּחֲוֹת שְׁמַיָּה בְּעֵלְמָה הֲיִין
חֲדָשִׁית כָּל עֹבְדֵי בְּנֵי אֱלֹהִים חֲזִיבִי
אֲלוֹן בּוֹשׁ דִּיהָב וְיִי צִבְעֵי אֱלֹהִים לְחַסֵּד
לְחַסֵּד תִּגְמֹל בְּיָדֵי דְהֵי חֲזִינִי יִתְּ כָּל
עֹבְדֵי בְּנֵי אֱלֹהִים דְּאִתְעַבְּרוּ תַּחֲוֹת

הִיטִי מִלֵּךְ עַל־מִצְרָאֵל בִּירוּשָׁלַם
וּפָתַעְתִּי אֶת־לִבִּי לִדְרוֹשׁ וּלְתַוֵּךְ בַּחֲכָמָה
עַל־כָּל־אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם
הוּא עֵינֵי לֵעַ נָתַח אֱלֹהִים לִבִּי הָאָדָם
לַעֲנֹת בּוֹ וְאֵתִי אֶת־כָּל־הַמַּעֲשִׂים
שֶׁנַּעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם וְהֵנָּה הִכִּי
הַבֶּל וְדַעוֹת קִיחִי מַעֲנוֹת לֹא־יֻכַּל
לְתַקֵּן וְחֶסֶד לֹא־יֻכַּל לְהַמְנוֹת
דִּבַּרְתִּי אֲנִי עִם־לִבִּי לֵאמֹד אֲנִי הִלֵּה
הַגִּדְלִתִּי וְהוֹסַפְתִּי חֲכָמָה עַל־כָּל
אֲשֶׁר־הָיָה לִפְנֵי עַל־רוּשָׁלַם וְלִבִּי
רָאָה הִנֵּה חֲכָמָה וְדַעְתִּי וְאֶתְנָה
לִבִּי לִדְעַת חֲכָמָה וְדַעַת הַלְלוֹת וּשְׁבָלוֹת
יִדְעִתִּי

עַמְּךָ בְּעַלְמָא הָדִין אֵלֶּה בּוֹלָא הַבְּלָן וְתַבִּילוֹת רֹחָא: ^{מַעֲנוֹת} גְּבֻדֵּי סְדִיבִי חֲרָתִיה
בְּעַלְמָא הָדִין וּמִית בְּהוֹן אֵלֶּה הָדָר בְּתוֹבָתָא לִית לֵיה דְּשׁוֹלָא תִּקְלָא בְּתַר מְוֹתִיה
וְגַבֵּי חֲסִיד מִן מוֹרִיתָא וּפְקוּדֵיהָ בַּחֲיוֹהִי בֵּית מוֹרִיתָא לִית לֵיה דְּשׁוֹן לֹא תִּמְטֵיה
עִם צְדִיקֵיהָ בְּגִתָּא וְעֵקֶץ: ^{זְכָרָתָא} מְלוֹנוֹת חֲנָא בְּהִרְהוּר לְבִי לִמְיֹמָר חֲנָא הָא
חֲסִידֵי וְחֲסִידֵי חֲכָמָא עַל כֵּן חֲפִימֵיהָ דְּהוֹן קִדְּמֵי בִּירוּשָׁלַם וְלְבִי חֲזָא סְגִיחוֹת
חֲכָמָא וּמִגְדָּעָא: ^{וְאֵתְנָה} נוֹהֲבִית חֲזָא לְבִי לְמַדְע חֲכָמָא וְהוֹלֵחֵתָא דְּמִלְכּוּתָא
וּמִגְדָּעָא וּסְכַלְתָּנוּ בַּחֲנִית לְמַדְע דְּאֵךְ לִין הוּא תַבִּילוֹת רֹחָא לְגַבֵּי דְּמַעֲתִידָל
לְמַעֲבָד

זה שחסר עצמו מזמני' הכשרים לא יוכל להמנות עמהם בקבול שכרם.
דברתי אני עם לבי. עכשיו שירדתי מגדולתי אני נותן לבי לאמר מי יאמר עלי שאבוא
לידי מדה זו. אני הנה הגדלתי והוספתי חכמה. והתגדלתי את לבי לדעת את טוב
החכמה מה סופה ואת טוב ההללות והסכלות. הוללות שעמוס וטירוף הדעת לעון
ערכוב. כמו מהולבמים וסכלות שטות. עתה. עגס החכמה יש בה עבר רוח כי
ברוב החכמה אדם קומץ על רוב חכמתו ואינו מתרחק מן האיסור ובא רוב כעס
לחצות את אמרתי הרבה קופים ולא אשיב את העם מזרימה ובסוף הגיעו רצי
אני אמרתי הרבה גשים ולא יסור לבי והרי נכתב עלי נשיו הטו את לבבו וכן הוא

יְלַעַת שָׂגַם זֶה הוּא טַעַן שְׁחָזוּ בִּי
בְּרֹב חֲכָמָה לִבִּי פֶּעַס וְיוֹסֵף דָּעַת
יוֹסֵף מִכְּאוֹבִי אָמַרְתִּי אֲנִי בִלְבִי
לִכְהֵנָּה אֲנִסְכָּה בְּשִׁמְחָה וְרֵאֶה
בְּכֹכַב וְהֵנָּה גַם הוּא הִבֵּל לִשְׁחֹק
אָמַרְתִּי מִהוֹלֵל וּלְשִׁמְחָה מִהֵזָה עָשָׂה
תָּרַתִּי בְּלִבִּי לְמַשֵּׁךְ בֵּינִי אֶת בָּשָׂרִי
וְלִבִּי נָהַג בְּחֲכָמָה וְלֹא חָזַן בְּסִכְלוֹת
עַד אֲשֶׁר אִדָּאָה אִדָּה טוֹב לִבִּי
הָאָדָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה תַחַת הַשָּׁמַיִם
מִסָּפֵר וּמִי חֵיִים הַגְדַּלְתִּי מַעֲשֵׂי
בְּנֵתִי לִי בָּתִּים נִטְעַנְתִּי לִי פְרִמִּים
עֲשִׂיתִי

לְמַעַבְדֵּי יְהוָה כִּי
מִסָּפֵר חֲכָמָה בְּרִיחָוֹב לֹא יִרְוֶה
בְּתִיבְתָּא מִסָּפֵר דְּלִיבִי וְדִמְיוֹסֵף
מִכְּדָעָה וְיִמְוֹת בְּעִלְיָהּ מוֹסֵף בָּתִּים
לִבִּי לְקִרְיָוִי אָמַרְתִּי חֲמַרִּית חֲלָה
בְּלִבִּי חֲזִיל בֵּטֶן הִכָּא וְחֲבָחִין בְּחִדְוָה
וְחֲחִזִּי בְּטוֹב עֲלֵמָה הָדִין וְכָדוֹ מִטָּה
עָלִי צַעֲרָא וְסָפֵר חֲמַרִּית בְּמִיכָל
חָף דִּין הוּא הִבֵּל נִשְׁמָה לְחֹכְמָה חֲמַרִּית
בְּעֵדֶךָ צַעֲרָא לִי צְנוּתָהּ הוּא וְלִחְדוּהָ מָה
הִנֵּה חֵיִת לִגְבִּד קִינְעִיבֻלָּה תְּרַם
חֲלָה חֲלָה בְּלִבִּי לִנְהָלָא בְּבֵית מִשְׁתֵּי
דְּחֲמַרָא יֵת בְּסִדִּי וְלִבִּי דְּכָד בְּחֲכָמָה
וְלֹא חֲלָא בְּשִׁפּוֹת עֲלֵמִיָּה עַד דְּיִבְחָנִית וְחִדְוִית חֲזִין מִנְהוֹן טַב לִבִּי חֲנִלָּה
דְּיַעֲבֹדוֹן עַד דְּאֵלֵּן קִינְמִין בְּעֵלְמָה חֲזִין תַּחֲוֹת שְׁמַיָּה מִנִּין וְנָמִי חֲחִיָּה
חֲסִגִּיתִי עֲוֹבִדִין טַבִּין בִּירְעָלָם בְּנֵתִי לִי בִתִּין בֵּית מִקְדָּשָׁא לְכַלְדָּא עַל יִשְׂרָאֵל
וְכִית מִקְדָּשָׁא מִלְכָּה וְחִדְוִין וְחֲלָס וְכִית לִי אֲבִי פִסְלֵךְ דְּתַמָּן יִתְבִּין חֲכִימִין
וְדִינִין יֵת דִּינָה עֲבָדִית כְּדִסָּא דִּשְׁן דְּעֵלְמָה לְמוֹתָב מִלְכּוּתָהּ חֲנִיבִית לִי בִּבְנֵה לִי
קְבִיל כְּדִמִּין דְּעֵלְמָה לְמִשְׁתִּי חֲמַרָא חֲמָה וְדָבָר סְנֵה דִּין וְחָף לְנִסְכָּא חֲמָה חֲדָת וְעֵתִיק
אֹמֵר שֶׁעַל רֹב חֲכָמָה הוּא סָמַךְ וַעֲשָׂה כְּמֵה דְּכָדִים שֶׁ כַּחַס הִגְבִּיר לִמִּיתִיָּא לִאִתִּי אֹמֵר
חֲמַרְתִּי אֲנִי בְּלִבִּי הוּא חֲחִיל וְכֵן הוּא אֲחִדֵּל לִי מִן הַחֲכָמָה וְאֶעֱסֹק בְּמִשְׁתֵּה תַמִּיד חֲנִסְכָּה
לְשֹׁן מִסָּךְ יֵין לְשִׁתּוֹת כִּמּוֹ מִסְכָּה יֵינָה עֵירוֹב יֵין בְּמִים לְתַקְנָה חֲן עֵירוֹב בְּשִׁמִּים בֵּין
לְקוֹנֵדִימוֹן וְרָאָה בְּטוֹב כִּמּוֹ וְרֵאִיתִי בְּטוֹב וְהֵנָּה גַם הוּא הִבֵּל שֶׁהָרִי רֵאִיתִי בְּנִבְלָה עֲשִׂיתִי
קִלְקוּלִין בָּאִים מִתּוֹךְ שְׁחֹק בְּנִשְׁצַר מֵת מִתּוֹךְ מִשְׁתֵּה חֲנִשִּׁי דוֹר הַמְּכוּל נִשְׁטַמֵּן מִרְמָן
רֹב טוֹבָה שֶׁהִשְׁכַּעַת לֵהֶם לְעִשְׁחֹק חֲמַרְתִּי מִהוֹלֵל מִעוֹרֶבֶת בְּכִי וְחֲנָה וְלִשְׁמָחָה
מֵה זֶה טוֹבָה עוֹשֶׂה הָרִי סוּפָה תּוֹגָה תָּרַתִּי בְּלִבִּי חֲזִרְתִּי לְתוֹךְ בְּלִבִּי לְחִזְיוֹן בְּכוֹן
בְּמִשְׁתֵּה בְּחֲכָמָה וּבְסִכְלוֹת וְלִמְשֹׁךְ וְלִעֲדֹן בְּמִשְׁתֵּה הֵיין אֶת בְּשָׂרִי כֹל סְעוּדָה עוֹנֵג
קִרְוִיָּה עֲלֵעִם הֵיין וְלִבִּי נוֹהֵג בְּחֲכָמָה חֲחָס בְּשָׂרִי נִמְשָׁךְ בֵּין לִבִּי מִתְּגַלְגַּל בְּחֲכָמָה
לְחִזְיוֹן בְּתוֹתָהּ וְלֹא חָזַן בְּסִכְלוֹת בּוֹכְרִים הַדְּנִמִּים לִי לְסִכְלוֹת עֲמִמָּתִי עֲלֵיִם
וְאוֹכֵל וְכֹאֵץ לְבִישָׁתָה שֶׁעֲטָנָה וְכִלְיֵי הַכֶּרֶס דְּהִשְׁטֵן וְאוֹמוֹת רְעוּלָה מִשְׁכִּיבָה עַל הַכֶּרֶס

עשיתי לי גבות ופחדים ונטעתי
בהם עץ פל פרי עשיתי לי ברכות
מים להשקות מהם יער צומח עצים
קנתי עבדים ושפחות ובני בית היה
לי גם מקנה בקר וצאן הרבה היה
לי מכל שהיה לפני בירושלם פלסתי
לגם פסוק וזהב וסגלת מלכיה
והמדינות עשיתי לי שרים ושירות
ותענגות בני האדם שדה ושדות
וגדלתי והוספתי מכל שהיה לפני
בירושלם

עשיתי לי גבות ופחדים ונטעתי
בהם עץ פל פרי עשיתי לי ברכות
מים להשקות מהם יער צומח עצים
קנתי עבדים ושפחות ובני בית היה
לי גם מקנה בקר וצאן הרבה היה
לי מכל שהיה לפני בירושלם פלסתי
לגם פסוק וזהב וסגלת מלכיה
והמדינות עשיתי לי שרים ושירות
ותענגות בני האדם שדה ושדות
וגדלתי והוספתי מכל שהיה לפני
בירושלם

ואם ושאד עממין נכדאין אגזבאין דממלך על ממונא דביתא הון לי צורנא ירתי
זיתא חנא בית תדועסר דחיי שתיא וחד צורנא ירתי בירחא דעבארא חפ קנא תארין
אמ הוה לי יתיר מכל דריא דהון קדמא בירשלא בנסת בעשית לי חפ אגזבאין פסוק
וזהב דאכלא מתקלן ומאזנא דקשט עבדית מן דהב טב ואסכריו מלכין אפלכין
איתיהובו לי לכדא עבדית בבית מקדשא חייא זמרא צמרא בהון צמרא ער
אד צמרא וקתרואסין ואבוכין צמרא פהון זמרא וזמראתא בבית משתא דחמרא
ותפלוהו בני חנא ודמסא וצו בנאון ומרצבין דשריא מאא חמימא וגדלתי
ואסגיתי טובא ואוספית עותרא מן כל דריא דהון קדמא בירשלא בדם חכמא

הוא אומר טוב אשר תאחוז בזה וא' על שאול שכדמה בעיניו סבלות להרוג מאיש ועד קמת
אשה מעוללו ועד ינק והיא צומת המקום וקורא אותה סבלות הגדלת מעשי בימי גדולתו
עץ כל פרי שהיה שלמה מכיר בחכמתו את גדי האדץ איזה גיד הולך לכוש ונוטע בו
מלכין איזה הולך לארץ חרובין ונוטע בו חרובין שכל גידיו האכזות באים לציון שמשם
משתיתו שלעולם ש' מציון מכלל יני לכך נאמר עץ כל פרי במדרש תנחומא בריכות
מים כמים ביברים של דגים שחופרין בקרקע סגולת מלכים גנדי מלכים זהב וכסף ואבן
יקרה שהמלכים מסגלים בגזיהם והמדינות סגולת כל סוחרים שרים ושדות מיני כל
זמא שדה ושדות מרובעת נוחי עגלות צב ובלען תלמוד יש שדה תיבה ומקדש חפ
בביתא גם חכמת לא הנחת בשביל כל המעשים הזה ועמוד לי ולא שכחתי דא עמוד
לעזרא מכל אלה לא חציתי לא ריחקתי לקבדיל מהם וכ' ויחצול מן החח ויתן על
הזקנים כמנורה שמדליקין ממנה כרות הרבה וחין אורה חסר כלום וזה היה חלקי
ואחרי עשות כל זה חין לי מכולם לא זה דב ושמואל חד אמר מקל נחדאמר קידו מקידה
של חזק ששומע בה ויש פותרין מדרש אגדה כל הענין בבתי מדרשות ותלמידים ובבתי
בביתא ער שמוע עצים עמי הארץ למלאכת שדות וכדמים ופצתי יעתי צבר
מעשי

בירושלם אף חכמת עמדה כי
 וכל אשר שאלו עיני לא אצלתי
 מהם לא מנעתי את לבי מכל
 שמה כי לבי שמח מכל עמלי
 וזה היה חלקי מכל עמלי ופניתי
 אני בכל מעשיו שעשו ידיו ובעמל
 שעמלתי לעשות ורצה הכל להכל
 ורעות רוח ואין יתרון תחת השמש
 ופניתי אני לדאות חכמה והוללות
 וסכלות כי מה האדם שיבא אחרי
 המלך את אשר כבוד עשור
 וראיתי אני שיש יתרון לחכמה
 מזה סכלות כיתרון האור מן החשך
 החכם

קלית לי והוא קיעה יוני וכל מה
 ובענו מני דבני סנהדרין לדללה ולסוד
 לזכרה ולא יזכר לא כלתי מנהון פשר
 מניא ולא מנעתי ית לבי מן כל חדות
 חודיתא חרוס הוה לי פנאי דלבי בדר
 בחכמתא דאתיהובת לי מן קדם
 מן כל חשך וחלות בה יתיר מכל
 טרחותי ודין הוה חולקי טוב דאזדתי
 לי להכלא עלוהי חגר שלים לעלמא
 דאתי מכל טרחותי ופניתי אחסכלות
 אנא בכל עובדי לעבדו ידיו וטרחות
 דטרחות למעבד והא כאלא הבכר
 ותבירות רחא ולית מותר בהון תלמי
 שמשא בעלמא הדין להן חית לא

חגר שלים על עובדי טובא לעלמא דאתי ופניתי אל
 וחוללותא דמלכותא וסכלותא חרוס מיה הנחית חית לגביר לעלמא בעל
 גזירת מלכא וצטר פלענותא הא בכר מתגזרת עלוהי ואתעבידת ליה ודאית
 וחזית אנא ברוח נבואה דאית מותר לחכמתא מן טריותא יתיר כמותר ביה
 ונאמא מן העוץ ליה

לך

מעשי ודואה אני שאין יתרון בהם כי מכולם אני חסר ומעתי אני ללואות חכמה מנה
 אני מכל עסקי להתחנן בקרה והוללות וסכלות עונש עבירות כי מכל אדם שיש
 אחרי המלך להתחנן על על גזרה שגזרו עליו וכבר עשאוהו למעשה הגזרה לגזרה
 טוב לו להתחנן לו תחלה במעשיו ולא יצטרך לבקש מן הסכלותי הוא הדעע עינו בדללו
 בתחלת הדבר מסתכל מה יהא בסופו וידעתי גס אני גס אני דעתי אשר משבח
 החכם מן הכסיל יודע אני שעניני ימותי ואמרתי אני בלבי כלומר לבי שעניהם
 מיתם שמא וההדר בלבי מעתה כמקרה הרעע גס אני יקרע נלכמה מהיה צדיק אז יתיר
 ודברת בלבי שאם אהרבה בן הבן הוא כי אין זכרון החכם והכסיל שוין אחרי מות לא
 יזכו שניהם יחד שזה זכרונו לטובה וזה זכרונו לרעה בעכבר הימים הבאים
 הכל נשכח בעיני אשר אני דואה את הדעעיים אשר היו כבר והצליחו מאד ובימים
 הבאים אחריהם משכח כל גמורתם והצלחתם ואין ימות החכמים הכסילי אני
 נאמא

יִזְכֹּר מִן הַשָּׁמַיִם לְגַאֲוִי הַחֲכָמִים הַכֹּהֲנִים
בְּמִתְכַּל בְּרִיָּתָם מִן הַשָּׁמַיִם לְמַדְּנוּ
וְנִצְּנוּ וְנִבְּטִיל גְּדֻרָתָם בִּישֻׁתָּם מִן
עַלְמָא וְעַלְמָא בְּחִשּׁוֹכָא חֲזִיל וְיִדְעִית
מִן חֲנָא דְאִלָּה מִצְּנוּ חֲכִימָא וְנִבְּטִיל
בְּגִדְרָתָם בִּישֻׁתָּם מִן עַלְמָא כְּדִי יִתֵּן
כִּדְרָתָם בְּעַלְמָא חֲרִיבִין חָד וְאֵלֶּע יִתֵּן
בְּלִיָּה וְאִמְרָת וְחִמְרִית חֲנָא בְּלִבֵּי בְּחִיָּתָא
אֲלוֹל בְּדִי קִישׁ חֲנָא מְלִכָא דְקָטָא בְּסִטְוָתָהּ
וְלֹא בְּטָר תִּפְקִידָתָהּ דְאֵתְפָקִיד עַל עַמְמָא
וְחִתְנָטְלַת מַעֲיָה מְלִכּוּתָהּ מִן חֲנָא וְעַלְעַנְנָא
אֲלִמָּה דִין חֲכִימִית חֲנָא בְּכִין יִתֵּר מַעֲיָה
אֲמִלִּילַת חֲנָא בְּלִבֵּי דְאֵת דִין הַבֵּל וְלִיָּת
אֵלֶּהֶן גְּדֻרָת מִוְלָדָא דִין מְלִיָּה מְלִיָּה
לִיָּת דְאֵלֶּה לְחִימָא עַם שְׂטִיָּת
לְעַלְמָא דְאֵתִי וְבִתֵּר דִּמִּית גֹּבֵרָת

הַחֲכָמִים עֲנִינוּ בְּלִאֲשׁוֹ וְהַכְסִיל בַּחֲשָׁךְ
הַלֵּךְ דְרִיעָתִי גַם אֲנִי שִׁמְקִידָה אֶחָד
יִקְרָה אֶת כּוֹלָם וְאִמְרָתִי אֲנִי בְּלִבֵּי
בְּמִקְרָה הַכְסִיל גַּם אֲנִי יִקְרָנִי וְלִמָּה
חֲכִמִּיתִי אֲנִי אִזּוּ יִתֵּר וְדִבְרָתִי בְּלִבֵּי
שִׁגְם זֶה הַבֵּל כִּי אֵין זְכִרֹן לְחֲנָם
עַם הַכְסִיל לְעוֹלָם בְּשִׁבְבֵּר הַיָּמִים
הַבָּאִים הַכֵּל נִשְׁבַּח וְאִין יָמוּת הַחֲכָמִים
עַם הַכְסִיל וְנִשְׁלַתִּי אֶת הַחֲכִימִים
כִּי רַע עָלִי הַמַּעֲשִׂה שֶׁנַּעֲשִׂה תַּחַת
הַשָּׁמַיִם כִּי הַכֵּל הַבֵּל וְרַעֲוִית רוּחַ
וְשִׁנְאִתִּי אֲנִי אֶת בְּלִעְמָלִי שְׂאֵן
עִמָּל תַּחַת הַשָּׁמַיִם שֶׁאֵפִיחוּ לְאָדָם
נִשְׁיָה אַחֲרָיו וְכִי יוֹדֵעַ הַחֲכָמִים
יִהְיֶה

מִן דְרִיעָתָא כְּבִיר בְּחִימָא כְּדִי יִתֵּן וְיִמְיָא דְעֵתִינִין לְמַהֲוִי בְּתִלְדֹהִי כֹלָה אֶשְׁתַּכַּח וְאִין
חִמְרֹן בְּנִי אֲנִשָּׂא דְהִיּוּ סוּפָא דְצִדִיקָא בְּסוּפָא דְחִיָּבָא וְשִׁנְאִתִּי וְסִנְיָתִי אֲנִי אֶת כָּל חִיָּין
בְּיִשְׁרָאֵל חֲדָשׁ בִּישׁ עָלֵי עֹבְדָא בִישָׁא דְאֵתְעַבִּיד עַל בְּנֵי אֲנִשָּׂא תַּחַת שִׁמְשָׁא בְּעַלְמָא
הַדִּין אֲדָם בֹּלָה רִבְּלָא וְתִפְקִידָתָא דְרִיָּתָא וְסִנְיָתִי אֲנִי אֶת כָּל בְּרִיָּתִי דְטִרְחִית
תַּחַת שִׁמְשָׁא בְּעַלְמָא הַדִּין בְּגִין דְאֵשְׁבָקְעָה לְרַחֲבֵשׁ כְּדִי דְאֵתִי בְּתִרִי וְיִתֵּן וְלִעַם
עֲבִידָה רִיָּסָא מִן יָדֵיו עֲפִרְתִּי שְׂבִטָא וְיִחְסִין כְּלָגוֹת מְלִכּוּתָא וְכִי וְאֵין יִדְעַת הַחֲכָמִים
יִתֵּן אִין טַפְּשׁ מְלִכָא דְעֵתִינִין לְמַהֲוִי בְּתִרִי וְשִׁנְאִתִּי אֶת כָּל בְּרִיָּתִי דְטִרְחִית בְּעַלְמָא הַדִּין
רֹאשׁ הַצִּדִיקִים מִצְּלִיחִים בְּמִיתָתָם וּמוֹעִילִים לְכַסְפָּם כְּגֹן וְשִׁבְרָתִי אֶת בְּרִיָּתִי יַעֲקֹב וְכָל
כָּל אֲבִרָתִי לֵךְ חֶסֶד בְּעוֹלָמִי וְשִׁנְאִתִּי אֶת חֲכִימִים שְׂדִיָּה מִתְבָּבָא עַל דּוֹחַ עַל רַחֲבֵשׁ עֲהִיו
חֲכִימִים גַּם זֶה הַכֵּל גַּם זֶה חֲחָד מִן הַבֵּלִים שֶׁנִּבְּטִיל עוֹלָם שֶׁחֲכָמִים יָעַ וְהַכְסִיל
יִדְעִין אֲמִרָתִי לִישִׁי שֶׁלֹא לִיגַע וְלִעְמֹל כִּי יֵשׁ אָדָם כְּמַשְׁמַעוּ כְּשׁוֹכֵן וּמוֹדֵר
וְשִׁנְאִתִּי אֶת כָּל מִכְנֵהוּ כְּלִי הַקֶּבֶץ שֶׁל בּוֹ וְעַל דְמוּת הַכֶּסֶף דְמוּת כְּמִרְגָּה אָדָם שֶׁעֲמֵל
בְּחִימָה שֶׁל יֵי בְּחִימָה יִסָּד אֲדָךְ בְּדַעְתָּ תִּהְיוּמוֹת כְּבָקָעוֹ וְלִבֵּיָּהּ שֶׁלֹא עֲמֵל בּוֹ כִּי
חֲלָק בּוֹ וְגַם זֶה הַבֵּל וְרַעֲוִית רוּחַ וְהֵם גִּבְעִין דּוֹר עַל הַבֵּל וְכִי אֲמִרָתִי בְּאֲדָךְ כְּדוֹר

קדלת ג

קדש יי' יתב חכמה ומעלה בעלמא
העין והדוא עס צדיקא פלגמא דאת
ולגברא חייבא יהב גוון למכלש למען
למצבר קנא סא למחוי מתבסוי
מציה ולמחוי מתיהיב לגבר דעפיר
קדש יי' חח דין הבנא לחייבא ותבירות
דחייבא לכל לגבר גבר ויתא זמנא
ועדנא לכל עסקא תחות שמיה
עב עין עין בחיר למינד בען ובען עין
בחיר להטלא בען מסדבין ולרגדיו
להטלותהון בחינן על ממוך דייבא
עין בחיר למנצב חילן ועין בחיר
לעדשא חילן ונצוב עת גימ עין
בחיר להטלא בקרבא ועין בחיר
לחסא שביב מרע עין בחיר למנצב
בענא ועין בחיר למנצב חרבנא
עב לבבא עין בחיר למנצב על שכיבא ועין בחיר למחוי בחולא עין
בחיר למספר על קטילא ועין בחיר לטלא בהלוא ועב למען עין בחיר
לפקחא דגור חבני ועין בחיר למצבר חבני לבענא עין בחיר לגמלא חתמא
ועין בחיר להחרא מלגמלא בשבעת יומי חבנא עת לבקש עין בחיר למתבע
נכסיו ועין בחיר למינד נכסיו עין בחיר למנצב עסקא ועין בחיר למשדיו
עסקא

שכוב לבנו בתן חכמה ודעת ושמוחה
ולחשא דנתן עין לאסוף ולכנס לתת
לסוב לבני האלהים גם זה הכל ודעות
רוח לכל זמן ועת לכל חפץ וחרת
השמים עת ללדור
ועת למות עת לטעור
ועת לעקור בטוע
ועת להרוג
ועת לפרוץ
ועת לבכות
ועת ספור
ועת להשליך אבנים ועת כנוס
אבנים עת לחבוק
ועת לרחוק מחבוק
ועת לבקש
ועת לאבד
ועת

ולתת לטוב לפני האלהים כענין של ותשד חסתר את מרדכי על בית המן אס זה אחד
מן הדברים שנתנו לבדיות שהם עמלים ואחד נוטל לכל זמן ל שמה החוסף בהן חסד
בי אס שכשו הוא בידו עוד יירשאו צדיקים לא שעדין לא הגיע הזמן כי לכל דבר יש זמן וזבוע
מתי יהיה לכל חפץ לכל דבר כל הדברים קרויים חכמים בלשון משנה עת ללדת לתשעה חדשים
ועת למות קצב שנות של כל דור ודור עת לטעת גן וממלכה ועת לעקור יבא להעקור
עת להרוג חומה שלימה כשחגיע יוסף וקודתה כמו של ושאליתך בחרב יהרג ועת לרפוא
שברם כענין שלבמזרים ושבו עד יי' ושעתר להם ורכאם עת לפרוץ חומת העיר כשנגזר
עליה של וחומות ירושלים מכודצת ועת לבנות של ובעתיה פי בימי עולם עת לבכור
בתשעה באב ועת לשחוק לעתיד לבוא של אז ימלא שחוק פינו עת ספור בימי אבלי ועד
רקוד בחתנים וכלות עת להעליך אבנים בחורי יעקב מושלכים תשנכנה אבני קדש ועת
כנוס אותם מן הגולה והושיעם יי' אלהים ביום ההוא כצא עמו כי אבני נזר מתנשקות על
אדמתו

עַתָּה לְשִׁמּוֹחַ
 עַתָּה לְקִלְיוֹן
 עַתָּה לְחִשּׁוֹת
 עַתָּה לְאַהֲבָה
 עַתָּה מִלְחָמָה
 כִּי הִתְלוֹן הָעוֹשֶׂה בְּאִשְׁרֵי הָיָה
 עִמָּלִי רָאִיתִי אֶת־הָעֵנִי אֲשֶׁר נָתַן
 אֱלֹהִים לִבִּי הָאָדָם לַעֲנוֹתָיו אֶת
 הַכֹּל עֹשֶׂה יִפֶּה בַעֲתוֹ גַּם אֶת־הָעוֹלָם
 נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמָּצֵא
 הָאָדָם אֶת־הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עֹשֶׂה
 הָאֱלֹהִים מִרָאשִׁי וְעַד־סוֹף יִלְעָדֶנִי

וְעַתָּה לְהַשְׁלִיךְ
 וְעַתָּה לְתַפְלוֹר
 וְעַתָּה לְדַבָּר
 וְעַתָּה לְשִׁנְאָה
 וְעַתָּה שְׁלוֹמִים
 כִּי

עִסְקָא בִּימָה בְּעוֹן נִחְמָה לְכֹחַ
 עֵדֶן בְּחִיר לְמַעֲשֵׂה שְׂמִיחָה
 שְׂכִיבָה נְעוֹן בְּחִיר לְאַהֲבָה בְּזִיכָה
 עֵדֶן בְּחִיר לְמַשְׁתֵּן מִלְּעֹלָה וְעֵדֶן
 בְּחִיר לְמִלְחָמָה מִתְּגִמֵּי מִצּוֹתָהּ וְעַתָּה לְמַחֲבֹר
 עֵדֶן בְּחִיר לְרַחֲמָה חֵד לְחִבְרִיה וְעֵדֶן
 בְּחִיר לְמַסֵּעַ לְגִבּוֹר חֵיבָה עֵדֶן בְּחִיר
 עֵדֶן בְּחִיר לְאַהֲבָה קִרְבָּה נְעוֹן בְּחִיר
 לְמַעֲבָד עֲלִמָּה מִיָּה מִחַ מוֹתָר
 חֵיב לְגִבּוֹר פֶּלֶח דְּהוּא טָרַח לְמַעֲבָד
 מוֹצֵדִין וְלְמַכְנֵשׁ מִמֶּנּוּ יֵאָזְלוּ מוֹסְתִינֵי
 בְּמַעֲלָה לְעוֹלָם וְלָעֵלֶיךָ חֲזוֹתֵי יָת
 גֵּאוֹן מִסּוֹרִין וְלַעֲנוֹתָהּ דִּיהָב וְיָן לִבִּי

אֲנִי וְאֵינִי רְשִׁיעִין לְסַגְּמוֹתֵהוֹן בִּיהוּ אֵת
 כֹּלָם עֲבָדֵי שִׁפְרָה בְּעֹלָמָה דְּחִיָּה הֵוֵה מִצּוֹתָהּ דְּהֵוֵה בְּיוֹמֵי יִרְבְּעָם בְּרִבְעָה לְמִתְּ
 בְּיוֹמֵי שְׂבַע בְּרִבְעָה לֹא הָוֵה מִתְּבַנֵּי בֵּית מִקְדָּשָׁא עַל עוֹסְקֵי עֲמֻלָּה דְּדִיהָב
 דְּעַבְדֵּי יִרְבְּעָם חֵיבָה וְשִׁוְנוֹן חֵד בְּבֵית אֶחָד בְּדִין וְלִמֵּי פִרְזִינֵי עַל שְׂבִילָה
 וְפִסְקוֹ עוֹלָם רַגְלָאִין וְכִהִין כִּיךְ מִתְּעַכְבֵּת עַד דִּי תִבְנֵי בֵּית מִקְדָּשָׁא בְּאֵין דְּלֹא
 יַעֲבֹדוּ יִשְׂרָאֵל לְמַבְעֵי יִתִּיה אֵת שְׂמֵחָה דְּהֵוֵה כְּתִיב וּמִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה עֲתִידָהּ
 כְּסִי מִנְהוֹן דְּאִשְׁתַּמּוֹדֵעַ לְדִמּוּהֵי יִצְחָק בִּישָׁא לְכַלְכְּהוֹן דִּלְיוֹן הָוֵה מִסּוֹרִין בִּידֵי
 מִינְשֵׁי הָוֵה מִשְׁמִישׁ בִּיה וּמִשְׁכַּח בְּהוּ מֵא דְעֵתִיד לְמַהוּי בְּסוֹף יוֹמָא עַד עֲרָמוֹ
 עֲלִמָּה וְחֵף יוֹם מוֹתָה כְּסִי מִנְהוֹן בְּדִיל דְּלֹא יִהְיֶה לְגִבּוֹר מִן רִישָׁא מֵא דְעֵתִיד
 לְמַהוּי בְּסוֹפָא יִדְעֵה אֲחֵר עֲלִמָה מִלְכָּה בְּרוּחַ נְבוֹאָה יִדְעֵית אֲרוּס לֵית טַב

אדמתו: עת לחבוק: כי כאשר ידבק האזור וגו' (ועת לרחוק מחבוק: ודיחק יי: את האדם: עת
 לבקש: כענין שכל את האובדת חבוקש לענין גורמי ישראל: (ועת לאבד: ועת שאבדס בגולה שכל
 ואבדס בגוים: עת לשמור: יצרכין: ויעמך כעצתם עושים רצונן: (ועת להשליך: ויהי לאחד
 אחרת: עת לקדש: מלכות בית דוד וחקרע את הממלכה: ועת לתפוד: והין לאחד
 בידיו: ולא יחצו עוד לעת מלכות: עת לחשות: פעמים שאדם שותף ומקבל עכרעל וידס
 אהרן וזכה שנתחייב הדבור עמו שכל וידבר יי: א אהרן יין ושכר אתשת: ועת לצר: אהרן שיד
 מעה ותער דבורה קחו עמכם וצרים: עת לאהוב: וזהבך: ועת לשנא: שכל כל דעתם בגלגל
 על כן שנאתים: מה יתרון העושה: מה יתרון לעושה רע בכל שהוא עמל גם הוא יבא והכל

קהלת

כי אין טוב בלב אדם לשמוח ולעשות
טוב בחייו וגם כל האדם שיאכל
ושאכל וראה טוב בכל עמלו מהתורה
אלהים היא ידעתי כי כל אשר
יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עקרו
אין להוסיף וממנו אין לגדוע והאלהים
עשה שייראו מלפניו מה שהיה
בבד הוא ואשר להיות בבד היה
והאלהים יבקש את צדקו ועוד
ראיתי תחת השמש מקום המשפט

שמה

דגה הא בבד הוא דאיתו ונאמ' לעתיד לבוא יבא הא בבד הזה ולו' דינא דבא
לעתיד יי' למתבע חשיבא ומסבינא מן ידוהי דרשינא דרדוף ליה ועד ועוד
חזית תחות שמש בעלמא דדן אתר בית דינא דיי' שקרא תמן יחובון לזכא

למין

אבד העני' המנהג' לענות להתנהג' יפה בעתו בעת הטובה יפה הוא לפי תשלום שכר
מעשה הטוב ובעת הרעה ראוי' היו לתשלום מעשה הרע' גם חזית העולם נת' בלבס' גם
חזית חכמת העולם אשר נת' בלב הבריות לא נת' הכל בלב כל אחד ואחד לא זה קצת ולזה
קצת כדי שלא ימצא האדם חזית כל מעשה הקב' לדעת אותו ולא ידע חזית פקודתו ובמה
יכשל כדי שית' לב לעוב' שידאג ויחמר היום וזו מחר חמזות ולבך כתוב כח העלם חסר
לעז' העלמה שאם ידע האדם יום מיתתו קרובה לא יבנה בית ולא יטע כרם לבך הוא חומר
שהכל עשה יפה בעתו זה שיש עת למיתה דבר יפה הוא שסומך האדם לוומר עד' עת
מיתתו רחוק בונה בית ונוטע כרם וזו יפה שגעל מן הבריות ידעתי עתה הואיל ועלם
עת הפקודה כי אין טוב לבריות כי אם לעמוח בחלקן ולעשות הטוב בעיני בוראו בעוד
שהוא חי וראה בטוב תורה ומצות ידעתי כי כל אשר עשה הקב' במעשה בראשית הוא
ראוי להיות לעולם ואין לענותו לא בתופפת ולא בגרעון וכעצתה האלים צוה ועשה שיעתה
כדי שייראו מלפניו חוקי' כד' גללו בדור אנוש והציק עליהם שלעולם והאלהים עשה
שייראו מלפניו שבעת ימים נשתנו הנוך חמה בדור המבול לצדקו ממערכ ולעקוב
במזרח כדי שייראו מלפניו חמה חזרה לאחוריה עמד מעלות בימי חזקיהו ובימי מרדכי
אביו נתקצר היום ונתרבה הלילה ביום מותו כדי שלא יהא נספד כל זה כדי שייראו מלפניו
לפיכך אין טוב לאדם לעסוק לא במצותיו ולינא מלפניו מה שהיה בבד הוא מה שהיה
מלפניו בבד הוא עשוי וראינוהו או שמענוהו מאחרים שראוהו ויע' לנן להעיד עליו שראינו
שהקב' מבקש את הנדפס יעקב נדק ועשו רודף ואהב את יעקב וצת עשן שגמתי מצרים
רודפים את ישראל מצרים טבעו בים ויעל' הלכו ביד רמה ואשר עתיד להיות עוד באחרונה
הוא דוגמת מה שבבד היה כאשר בראשונה כן באחרונה אין הקב' מענה ממותא בעולם
והאלהים

בהו' שמשא חזק אה' למחר בבד
אולי' שמשא חזק אה' למחר בבד
ואף כל חזק דיי' ויעז' ויחז' טב במומו
וחזק' בצנו' בעדן מותיה כל טרחותיה
מת' דאיתיה צת ליה מן קדס יי' הוא
ידעתי ודעתי כדאח נבואה חזק כל
ידעתי יי' בעלמא בן טב לבש מדאנתו
מבומיה הוא יהו' לעלם עלוהי לית רש
לגבר לאוספא ומניה לית רש לגבר
לבעדא ובעדן דיי' מלעגותא בעלמא
יי' הוא דעבד כגן דידחל' בנו אנשא מן
קדמיה יי' מא דהוה מן קדמיה
דגה הא בבד הוא דאיתו ונאמ' לעתיד לבוא יבא הא בבד הזה ולו' דינא דבא
לעתיד יי' למתבע חשיבא ומסבינא מן ידוהי דרשינא דרדוף ליה ועד ועוד
חזית תחות שמש בעלמא דדן אתר בית דינא דיי' שקרא תמן יחובון לזכא

מִן עַל־מִשְׁכַּנְךָ וְיִשְׁמְעוּן בְּלִילָהּ עֲתִידָא
לְמַחֲבֵר לְעַלְמָא דְּכִימָא
יִדְעֵה אִיךָ לֹחַ נְשִׁימָה בְּנִי הָאֵלִים
הָאֵלִים לְמַלְאכָא לְדִקְיָעָא וְרוּחַ נְשִׁימָתָא
דְּבִי אֵל הִנְחָתָא הִיא לְדַע לְאֲרַעֲמָא
וְחִזְיָת הָרוּם לֹת טַב בְּעַלְמָא
הָיוּ מִלְחָמָא אֲנֵשׁ בְּעוֹבְדֵי טַב וְיִיכּוֹל
וְשִׁמְעֵה וְיִסְמִינָה לְבִיךָ הָרוּם הִיא הַלְקִיָּה טַב
בְּעַלְמָא הָיוּ לְמַקְעָה בִּיה עַלְמָא דְּאֲרַעֲמָא
וְלֹא יִיחָד אֲנֵשׁ בְּלִבִּיהָ לְמַא דִּין אֲנִי
מִכְזָּבִיז מִמּוֹנָה לְמַעַבְדִּי צִדְקָתָא טַב
לִי דְאֲשַׁבְּרִיָּה לְבָרִי בְּתֵרֵי אֲרַעֲמָא
מִנִּיהָ בְּעַדָּן קִיבֵרְתִּי הָרוּם מִן הָאֵלִים
יִעֲלִנִיהָ לְמַחֲזִי מִן דְּעֵתִיד לְמַחֲזִי
בְּתֵרֵי וְיִשְׁכֵּב וְתִבִּית אֲנִי וְחִזְיָת
וְתִכֵּן אֲתַעֲבִידִי לְעִדִּיקָא
בְּעַלְמָא הָיוּ תַחֲתֵי עַמִּיָּא מִן יָד דְּחִזְיָהוּ וְלִית דִּימִנִּיל לֵהוּן תַּנְחֻמִּין וְלִית לְמַפְרִיקָא
מִן יָד אֲנִי וְהוּן בְּתִקְוָה יִדָּא וְכִלְמָא וְלִית דִּינִיָּים לֵהוּן וְשִׁבְחָה נְשִׁבְחָת אֲנִי יִרְתֵּי
שְׂבִיבִיָּא דְהָא כְּבֹד מִיתֵּו וְלֹא חֲזָו פֹּרְעִנִיתָא דְאֲתֵי בְּעַלְמָא בְּתֵרֵי מוֹתִיקָא וְתֵרֵי מִן
חִיָּוִא דְאֲנֹן קִימִין בְּעַלְמָא הָיוּ בְּעִקָּא עַד בְּעִין וְשִׁבְחָה מִן תְּרִיקָא וְתֵרֵי עוֹד
בְּעִין לֹא הָיָה וְלֹא אֲתַבְרִי דְלֹא חֲלָא יִת עוֹבְדָא בּוֹשָׁא דְאֲתַעֲבִידִי בְּעַלְמָא הָיוּ יִת
יִתֵּר מִן הִבְהֵמָה אִינוּ נִרְאָה מַעֲמָת כִּי הִכַּל נִהַפֵּךְ לִהְיוֹת הִכַּל לְעוֹבֵל אֵל הַעֲפֹר תַחֲתֵי
וְיִי יִדְעֵה בְּמִן מִי יִדְעֵה יִשׁוּב מִי הוּא אֲשֶׁר מִכֵּין וְנוֹתֵן לֵב שְׂרוּחַ בְּנֵי הָאֵלִים הִיא הַעוֹלָה
לְמַעֲלָה וְעוֹמֶדֶת בְּרִךְ וְרוּחַ הִבְהֵמָה הִיא הַזֹּרֶדֶת לְמַעֲלָה לְמַחֲזִי וְאֵין לֵה לִית דִּין אֲחֵבִין
לְמַחֲזִי עַלֹּה לְהַתְנַהֵג בְּהֵמָה שְׂאֵיָה מִקְבִּצָה עַל מַעֲשִׂיָּה וְרִאשִׁיתִּי בְּכָל אֵלִי כִי אֵין טוֹב
לְאֵלִים מִאֲשֶׁר יִשְׁמַח בְּמַעֲשֵׂיו בִּיגִיעַ כִּפִּין יִשְׁמַח וְיִאכֹל וְלֹא לְהַרְחִיב בְּשִׂאֹל נִפְשׁוֹ לְחַמּוֹד
לְהַתְעַבֵּד לְהַרְבּוֹת לֹא לֹו כִּי הוּא חֲלֹקִין יִגִיעַ כִּפִּין הוּא חֲלֹקִין הִנִּיתִּי לֹו מַעֲשִׂים וְכִי
יִשְׁמַח כִּי מִי יִבְיָגֵנוּ לְרִאשִׁיתִּי לְאַחַר שְׂמַת בְּמַה שִׁיְהִיָּה לְבִנִּין אִם יִצְלִיחוּ קָם הִם בְּעוֹלָם
שְׂאֵקִי הוּא וְהִנִּיחָו לֹו יִצְלִיחוּ וְשִׁבְחָתִי אֲנִי וְחִזְיָהוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ חֲתָבִל הַעֲשׂוּקִים
הַנְּעִשִׂים עֲשׂוּקִים בְּגִיָּהִם בְּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַחֲתֵי הַשָּׁמַיִם תַּחֲתֵי חֲלִיקָה עַל תּוֹרָה
וְהִנֵּה דְמַעַת הַעֲשׂוּקִים בּוֹכִים עַל נַעֲשׂוֹתֵם הַעֲשׂוּקִים בִּיד מִלְחָמָה מַעֲשִׂיתִי וְאֲכַזְרִים
וְכִי הוּא אֹמֵר עוֹבְדֵי בְּעַמִּי הַכֹּכָא מַעֲשִׂי וְשִׁיְהוּוּ אֵל יִוְכְּדִי גִיָּהִם וְחִזְיָהוּ מִקְרָאֵהֶם כְּדִלְעַ
בְּסַפְרִי וְיִמִּיד עוֹשִׂיקֵיהֶם כֹּחַ עוֹשִׂיקֵיהֶם מִכְרִימִים וְתוֹקֵפִים אוֹתָם בְּכַח עֲכָדִי מִתּוֹ יַעֲד
שְׁלֵמָה עַלֹּה בְּהִם יַעֲד הִרְעֵה הִנֵּה לְדַחֲוִסָּתָם מִן הַקֶּבֶד בְּגוֹן אֲבוֹת הַרְאִשׁוֹנִים שְׁלֵמָה
נַעֲבִיר

אֲחִידִי הַכֹּלִיָּה מִקְרָאֵהֶם וְהַכֹּלִיָּה שֶׁב־אֵל
וְשִׁבְחָתִי אֲנִי וְחִזְיָהוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ חֲתָבִל הַעֲשׂוּקִים
הַנְּעִשִׂים עֲשׂוּקִים בְּגִיָּהִם בְּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַחֲתֵי הַשָּׁמַיִם תַּחֲתֵי חֲלִיקָה עַל תּוֹרָה
וְהִנֵּה דְמַעַת הַעֲשׂוּקִים בּוֹכִים עַל נַעֲשׂוֹתֵם הַעֲשׂוּקִים בִּיד מִלְחָמָה מַעֲשִׂיתִי וְאֲכַזְרִים
וְכִי הוּא אֹמֵר עוֹבְדֵי בְּעַמִּי הַכֹּכָא מַעֲשִׂי וְשִׁיְהוּוּ אֵל יִוְכְּדִי גִיָּהִם וְחִזְיָהוּ מִקְרָאֵהֶם כְּדִלְעַ
בְּסַפְרִי וְיִמִּיד עוֹשִׂיקֵיהֶם כֹּחַ עוֹשִׂיקֵיהֶם מִכְרִימִים וְתוֹקֵפִים אוֹתָם בְּכַח עֲכָדִי מִתּוֹ יַעֲד
שְׁלֵמָה עַלֹּה בְּהִם יַעֲד הִרְעֵה הִנֵּה לְדַחֲוִסָּתָם מִן הַקֶּבֶד בְּגוֹן אֲבוֹת הַרְאִשׁוֹנִים שְׁלֵמָה
נַעֲבִיר

וְיִי יִדְעֵה בְּמִן מִי יִדְעֵה יִשׁוּב מִי הוּא אֲשֶׁר מִכֵּין וְנוֹתֵן לֵב שְׂרוּחַ בְּנֵי הָאֵלִים הִיא הַעוֹלָה
לְמַעֲלָה וְעוֹמֶדֶת בְּרִךְ וְרוּחַ הִבְהֵמָה הִיא הַזֹּרֶדֶת לְמַעֲלָה לְמַחֲזִי וְאֵין לֵה לִית דִּין אֲחֵבִין
לְמַחֲזִי עַלֹּה לְהַתְנַהֵג בְּהֵמָה שְׂאֵיָה מִקְבִּצָה עַל מַעֲשִׂיָּה וְרִאשִׁיתִּי בְּכָל אֵלִי כִי אֵין טוֹב
לְאֵלִים מִאֲשֶׁר יִשְׁמַח בְּמַעֲשִׂיו בִּיגִיעַ כִּפִּין יִשְׁמַח וְיִאכֹל וְלֹא לְהַרְחִיב בְּשִׂאֹל נִפְשׁוֹ לְחַמּוֹד
לְהַתְעַבֵּד לְהַרְבּוֹת לֹא לֹו כִּי הוּא חֲלֹקִין יִגִיעַ כִּפִּין הוּא חֲלֹקִין הִנִּיתִּי לֹו מַעֲשִׂים וְכִי
יִשְׁמַח כִּי מִי יִבְיָגֵנוּ לְרִאשִׁיתִּי לְאַחַר שְׂמַת בְּמַה שִׁיְהִיָּה לְבִנִּין אִם יִצְלִיחוּ קָם הִם בְּעוֹלָם
שְׂאֵקִי הוּא וְהִנִּיחָו לֹו יִצְלִיחוּ וְשִׁבְחָתִי אֲנִי וְחִזְיָהוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ חֲתָבִל הַעֲשׂוּקִים
הַנְּעִשִׂים עֲשׂוּקִים בְּגִיָּהִם בְּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַחֲתֵי הַשָּׁמַיִם תַּחֲתֵי חֲלִיקָה עַל תּוֹרָה
וְהִנֵּה דְמַעַת הַעֲשׂוּקִים בּוֹכִים עַל נַעֲשׂוֹתֵם הַעֲשׂוּקִים בִּיד מִלְחָמָה מַעֲשִׂיתִי וְאֲכַזְרִים
וְכִי הוּא אֹמֵר עוֹבְדֵי בְּעַמִּי הַכֹּכָא מַעֲשִׂי וְשִׁיְהוּוּ אֵל יִוְכְּדִי גִיָּהִם וְחִזְיָהוּ מִקְרָאֵהֶם כְּדִלְעַ
בְּסַפְרִי וְיִמִּיד עוֹשִׂיקֵיהֶם כֹּחַ עוֹשִׂיקֵיהֶם מִכְרִימִים וְתוֹקֵפִים אוֹתָם בְּכַח עֲכָדִי מִתּוֹ יַעֲד
שְׁלֵמָה עַלֹּה בְּהִם יַעֲד הִרְעֵה הִנֵּה לְדַחֲוִסָּתָם מִן הַקֶּבֶד בְּגוֹן אֲבוֹת הַרְאִשׁוֹנִים שְׁלֵמָה
נַעֲבִיר

עֲדֵן לֹא הָיָה אֵשׁ לִפְנֵי אֱלֹהִים
הַמַּעֲשֵׂה הָרַע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה
הַשָּׁמַיִשׁ וְרֵאִיתִי אֲנִי אֶת כָּל עֲמָלִי
וְאֶת כָּל פְּשָׁרוֹן הַמַּעֲשֵׂה כִּי הָיָה
קִנְיַת אִישׁ מִדַּעְהוּ גַם זֶה הֵבִיל
וְרַעוּת לִוְחִי הַכְּסִיל חִבֵּק אֶת יָדָיו
וְאָכַל אֶת בְּשָׁרוֹ טוֹב מִלֶּחֶם בָּקָה
נָחַת מִמֶּלֶךְ חֲפָנִים עֲמָל וְרַעוּת
רוּחַ וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאֶרְאֶה הַבַּל תַּחַת
הַשָּׁמַיִשׁ יֵשׁ אַחֲדִי וְאֵין שֵׁנִי גַם
בֶּן וְאֶחָאִין לוֹ וְאֵין קֶץ לְכָל עֲמָלָיו
גַּם

דְּרוֹת שָׁמַיִם וְרֵאִיתִי וְחִזִּיתִי עֲנֵה יָרֵךְ
כָּל טוֹרַת וְיָת כָּל מַשְׁמַע עֲבָדֶיךָ
וְעֲבָדֶיךָ כִּי אֲנִי חָלוּס הִיא קִנְיַתָּה
וְדָנִי גִבֹּר לַחֲבֵרִיהַ לְמַעַבְדְּךָ כֹּתֶיךָ
וְמִקֵּנִי לִי לְמַעַבְדְּךָ טַבָּח כֹּתֶיךָ
מִימָדָא דְשָׁמַיִם וְנָפִיב לִי וְדִמְקֵנִי לִי
לְבוֹשׁ לְמַעַבְדְּךָ כְּבִשְׁתִּיהַ מִימָדָא דְשָׁמַיִם
וְכֹאִישׁ לִי נֶחֱם דִּין הִבְלִי וְתִבְרִית כֹּחָא
הַכְּסִיל שְׁטִיחַ אֲזִינִי וְחֲגָפִים יָת אֲדֹנִי
כְּקִיטָא וְלֹא צָבִי לְמַמְדָּח וְכִפְתָּא וְיִבְכֹּל
יִתְכַלֵּם דֵּאִית לִי וְחֲמֵלִן כְּסֹן מַעַר
מִשָּׁךְ בְּסִרְיָה טוֹב טַב לְגִבֹּר מִרְיָה
חֲפֵנִי מִיכְלָא בְּהִנִּית כְּכֶשֶׁר וְכִלָּא גְזִילָתָא

וְחֲטוּפִין מִן תְּרִין חֲפָנִין מִלֵּיךְ מִיכְלָא בְּגִזְלָא וְחֲטוּפִין וְעֵתִיךְ לְעִלְמָא בְּרִינָא בְּטִרְחָא
וְכִתְבִּירֹת רֹחָא וְשִׁבְתִּי וְתִבִּית חֲנָא וְחֵדִית הִבְלִי דֵּאִתְגַּלְדֵּר לְמִהוּי בְּעִלְמָא תַּחַת
שָׁמַיִם אֵי אֵית גִּבֹּר יְחִידָאִי וְלִית תִּנֵּין בְּרִי מִנִּיהַ אֵף בְּרָא נֶחֱם אֲחָא לִית לִי
לְמִידָת יָת כְּכִפּוּי וְלִית פֹּקֶה לְכָל טוֹרְחִיהַ וְחֵף עֵינֵיהַ לֹא סָבֵב תִּיכּוֹל לְמַסְבֵּעַ עֵתִיךְ
נַעֲשֶׂה מַעֲשֵׂה אֲעַל יְדִיהֶם וּכְבֹן דּוֹד אֲבִי שְׁלֹא נַעֲשִׂיתִי חֲנִי בַעֲזָרִים וְשִׁתִּים רַנְנוֹת עַד
שְׁגַמְרִיתִי זְכָרָה לְחִסְדֵי דּוֹד עֲבָדֶיךָ עֲדִין אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת הַמַּעֲשֵׂה רֵאִיתִי בְּמִדְרַשׁ
קְהֵלֶת לֹן תִּתְקַעַד דּוֹרוֹת שְׁקוּמָטוֹ לְהִבְרָאוֹת וְלֹא בִּצְאָן וְרֵאִיתִי חֲנִי אֶת כָּל עֲמָלִי
הַעֲבִירוֹת שֶׁהֵן עֲמָל בַּעֲיֵי הַקָּצֶה וְאֶת כָּל כַּעֲדוֹן הַמַּעֲשֵׂה שְׁאֵצוֹ לַעֲסֵם שְׁמִים לֹא לְקִבְלָת
אִישׁ מִרְעֵהוּ שְׁעִינֵיהֶם הַבִּלִּי כִּי הִיא קִנְיַת אִישׁ מִרְעֵהוּ הַכְּסִיל הַרְעֵעַ חֹבֵק אֶת יָדָיו
וְאִינוֹ יִגִּיעַ וְאִינוֹ חֹכֵל לֹא מִן הַגִּזְלִי וְאֹכֵל אֶת בְּשָׁרוֹ לִיוֹם הַדִּין שְׁלֹא צְדִיקִים
בְּכִבּוֹד וְהוּא בִידוֹן כִּךְ נַדְעֵה שְׁפָרִי טוֹב מִלֹּחֶק נָחַת לִהְיוֹת קוֹנֵה נְכָסִים מִשָּׁל
נִמְיָגִיעוּ עֵינָא בְּהַ נָחַת רוּחַ לִיוֹצָנוֹ מִמֶּלֶךְ חֲפָנִים נְכָסִים הִרְבֵּה בַּעֲבִירָה שֶׁהוּא
עֲמָל וְעֲצָבוֹת רַחֵם לִפְנֵי הַקָּדוֹם תַּחַת הַשָּׁמַיִשׁ כִּמּוֹ תַּחַת הַשָּׁמַיִם יֵשׁ אַחֲדִי וְאֵין שֵׁנִי
יֵשׁ לִךְ אֲדָם שְׁעוֹשֶׂה דְבָרִי בִּיחִידִי גַם בֶּן וְאֶחָאִין לוֹ חֵם תִּלְמִיד חֲכָמָה הוּא אִינוֹ קוֹנֵה
לוֹ תִלְמִיד שֶׁהוּא כֶּבֶן וְלֹא חֲבֵד שֶׁהוּא כֶּחֱם וְחֵם רוּחַ הוּא אִינוֹ נוֹשֵׂא אֶת־לִי לִהְיוֹת לוֹ כֶּחֱם
לְעַזְרָה וְלִהְיוֹלִיד בֶּן נֶחֱם מוֹחֵר הוּא אֲעֹן קוֹנֵה לוֹ עֲוֹתָפִים וְיֵצֵא לְדֶרֶךְ יְחִידִי וְחֵם קֶץ
לְכָל עֲמָלִי יִגִּיעַ בְּגִרְסָא וְגַם מוֹחֵר הוּא עֲמָל בְּפִרְקָא מִכָּל גַּם עֵינֵינוּ לֹא תַעֲבֹעַ עוֹשֶׂר
לֹא יֵהָא עֲבֵעַ סַעֲמִי תוֹרָה שֶׁהִרְבֵּה יוֹרָה לְמַד מִתִּלְמִידֵינוּ וְלַעֲבִי הַמִּחְסָן רוּחַ תִּמְיִד

וְאִם וְאִם שְׁלֹשָׁה לְמִנְיָן דָּבָר אֶחָד טָרַח וְאֶחָד
 יָתָּהּ כְּמִנְיָן שְׁלֹשָׁה וְאִם שְׁלֹשָׁה וְאִם שְׁלֹשָׁה
 מִנְיָן צִדְקָתָא וְאֶחָד בְּעִלְמָא דְּרִיגָא עֵס
 בְּנֵי חֲנִינָא וְלִעְלָמָא דְּאִתִּי עֵס צְדִיקָא
 חָן דִּין הִבְלִין וְאִין כִּישׁ בְּשִׁי חָא טוֹבִים
 טוֹבִין תְּרִין צְדִיקָא בְּרָחָא יִתִּיר מִן חֲדָא
 וְאִין דִּי צְדִיק בְּמִלְכָא וְאִם תְּמַנְעִין —
 מְלִיחִין דְּאִית לֵהוֹן חֲדָא טוֹב לְעִלְמָא דְּחִתִּי
 בְּטָרְחִיחִין וְטָרְחִין לְסֹבְלָא יִתִּיר דְּרִיחִין
 חֲלוֹס אֵלִין חִין יִתִּיר חֲדָא מְעִדִין עַל
 עֲדָמָא וְיִשְׁכּוֹב מִלְכָּא חֲדָא יָקִים יִתִּיר
 חֲבֵרִיָּה בְּצִלּוֹתֶיהָ דְּאִילֵּן חֲדָא דְּחִין
 זָכָא בְּלִחְוִדֻהָ דְּרִיחִיָּה דִּיפּוֹל עַל עֲדָמָא
 וְיִשְׁכּוֹב מִלְכָּא לִיתִּיָּה בְּרִיחִיָּה חֲבֵר
 תְּנִין לְעִלְמָא עֲלִיחִי אֵלִין בְּצִלּוֹתֶיהָ
 יָקִים מִמְּרִיעִיהָ אֵס חֲמִין לְמִכְּנִין

גם ציון לא תעזוב עשר ולמנוח
 גם ציון תחסד את נפשו מפני ציון
 גם זה הכל וענין רע הוא טובים
 השנים מן האחד אשר יש להם
 שכר טוב בעמלם כי אם יפול
 האחד יקים את חבילו ואין לו
 האחד שיפל ואין שני להקיקו
 גם אם ישכבו שנים וחס להם
 ולאחד איך יחס ואם יתקפו האחד
 השנים יעמדו כגדן והחוט המשלש
 לא במהרה יפתק טוב ילד מסבך
 וחכם ממוכר זהל ובסיל אשר
 לא ידע להזהר עוד כי מביר
 הסורים

תִּרְיָן גִּבְרָא וְחִנְתִּיָּה נִשְׁחִין לֵהוֹן בְּסִתּוֹחַ וְלִחְדָא חֲוִכְדִּין וְשִׁחִין יָאֵס יָקִים גִּבְרָא
 רִשְׁעִיָּא וְתִקְיָא בְּרָחָא וְעֹבְדִיָּהוּ מִקְלָקִלִין לֹא יִתָּהּ כִּלְעִלְמָא בְּעִלְמָא קִיִּכְנִין
 חֲדָא צְדִיקָא לְקִבְלִיָּה וְלִמְבִּטְלִין כִּלְעִלְמָא בְּצִלּוֹתֶיהָ וְכִמְיָה יָאֵין תְּנִינָא צְדִיקָא דְּחִין
 בְּרָחָא וְעִלְמָא בִּינִיחִין כִּתְכָא דְּמִגְדִּלָא תִּלְתָּ תִּלְתָּ נִימִין דְּלֹא בְּהִילֵּן חֲתִנְתִּין טוֹב
 טוֹב חֲלוֹס חֲבֵרִים דְּחִין לְכִיָּה מִסְכִּין וְהִית בִּיָּה לֹחַ כְּבֹלָה מִן קִדְּם נִינִי וְאִם תְּמִידִיעַ
 לִיָּה מְרִיָּה בְּמִחְוִיָּה בְּרִתְלָת שְׁטִין וְלֹא צְבִי לְמִפְלָח לְטַעֲנִיתָא יִתִּיר מִן נִמְכּוֹר
 רִשְׁעִיָּא דְּחִין מִלְכָּא סִיב טִפִּישׁ וְמִן כְּאֵל דְּלֹא צְבִי חֲבֵרִים לְמִפְלָח לְטַעֲנִיתָא דְּחִין
 לְאִין חֲתִין בְּרָחָא יָקִידִיתָא וְחִתְרִיָּשׁ לִיָּה נִסָּא מִן כְּבֹלָה עִלְמָא וְעִלְמָא מִרְכָּמִין
 וְחִפְלֵן מִן בְּתֵר הִכִּי לֹא הִית מִנְדַּעַא בְּנִמְכּוֹר לְאִגְדֵּהָרָא עוֹד בְּדִין דְּלֹא לְמִפְלָח
 לְטַעֲנִיתָא דְּחִין פִּלְחָא מִלְכָּדִיָּהוּ חֲלוֹס מִן גְּנִיסָתָא פִּלְחִי לְטַעֲנִיתָא כִּפִּק חֲבֵרִים

אחר המנוח ולמי אני עמל מאחר שאינו מעמיד תלמידים ואינו נושא אשה להוליד על
 בנים טובים הענים לכל דבר מן האחד לפיכך יקנה לו אדם חבר וישא אשה אשר
 יש להם יותר ריוח בעמלם שהרבה מלאכה בעשית בשנים שאין היחיד מתחיל בה לבדו
 כי אם יפולו במשמעו ולענין המשנה אם תקפה עליו משנה שלו חבירו מחזיקה לו
 או אם יכעל ולא יקדק את אשר צמק מפי דבו בא חבירו ומעמידו על האמת ואילו
 ואין לו וחס להם במשמעו ולענין זכר ונקבה מתחממים זה מזה ומולידים ואם
 יתקפו האחדים אם באו לסטים עליו לתקפו אם שנים הם יעמדו כגדן וכל עכ"ל משנה
 הם וחוט המשלש לא במהרה יפתק ד"א מי שהוא תלמיד חכם ובנו ובתו בנן שוב אין

הסורים יצא למלכותו
בולד דש: דאית את כל
המהלכים תחת השמש עם הילך
השני אשר יעמד תחתיו אין קץ
לכל העם לכל אשר היה לפניו
גם האחרונים לא ישמחו בו כי גם
זה הכל ורעיון דוח: שמר לגלגל
באשר תלך אל בית האלהים וקדוש
לשמוע

על ארעא דבנענא חוסה בולד
מלכותיה דאחא חוסה בולד
מלכותיה דאחא חוסה בולד
שלמה מלכא בלוח בלוח מן קדם י
חזיתו ית כל חזית דאחא בלוח
לסרצא על רחבעם בלוח תחות שמיא
ומלגין ליה ית מלכותא לאתיהבא
לירבעם בלוח בלוח שמיא בלוח
והולד הוה בלוח שמיא בלוח הוא

רחבעם בלוח דהוה תנן למלכותו דיקום ומלך באתר אחסרתיה בירשלים
לית סוף לכל עמא בית ישראל לכל עמא דהוה מלכא דלמדיהון בלוח האלון ועבדו
בחכמתא למיקל נירא מעלניהון ובטפסיה חזל וחתעט עם עולימיה והאלון ועבדו
בטפסותא ליקרא ניר מלכותא על עמא בית ישראל ושכך מלכת סביא ואחז
במלכת בתראי בלוח האלון בתראי תוהו בתראי לא חלו ביה ואלון גלמו עלוהו
לאסתקא למיהו מתפלגין מנה עשרתו שבטיא ומלך עליהון ירבעם חזיבא
חמלית חק דין הבלו לרחבעם בלוח ותביעות רוחא ליליהו שמה חנת בלוח
שלי רגלך בעדן דתוהו לבית מקדשא דיי ללנאה דלא תהך תמא מלוי חזון קלם
וי ער דלא תתוב ותהי מקדוש מדנך לקנא מלכא חזיתא מן בלוחא ותכסיה

תורה כוסקה מזרעו של לא ימושו מכיך ומפי זרע זרעך ילא חוש המשוש
במקרא ובמשנה ובדרך ארץ לא כמורה הוא חוטא בפנים אחרים נודע במודיע יש אחד ואין
עני לו אבל אין סדר כל המקראות הללו מתישב עליהם טוב ילך מסב ותכס: זה יצר טוב ותלך
בקרע שמו ילך שציון בא למדס עד יג ענה מסב: שאין האיברים שומעים לו כמו דקן
הכל: הכס: שמשל את האדם לדרך טובה: כמלך דקן: וכלי: יצר הרע שהוא שליט על כל האיברים
שמשעה שצוה הוולד הוא צליל בן שגל (מתחיל טעם רובץ: וכסיל שמתעלה בדרך געה
כך בדרש במודיע: אשר לא ידע להזהר טוה: שהרי הקץ ואינו מקביל תוכחה: בימבית הקורים
יצא למלך: ממקום הסגופות וסרחון בדמה רגמא ויבאע וסרי: כיגס במלכותו: משמלך
באוס בולד הכס המסב הטוב ממנו ובא מתוך טהרה ולא מתוך טכנות הרחס כך דרעוהו
במודיע: דא טוב ילד מסב: וא: כמשמעו: אשר לא ידע להזהר טוה: שכבר הקץ בנשעו וכסיל
בימבית הקורים יצא למלך כי הילך המסב סופו שיאמרו עליו עיצא למלך מתוך עונ:
ומתוך חסוריו שהיו סוף על הסורים נקוד רפה ורגי הוא כמו האקורים שכן מצינו ביוסף
שמלך מתוך יציאת בית האקורים וכן דוד אע לקחתך מן הכנה מחחרי הצא: כיגס
במלכותו בולד רש: כי בער והגון הוא שימלך כיגס במלכותו הוא נהפך ממנהג המדרה
ומקטין עצמו אל החכמים במדת הרעעים וכ: עיר פרא אדם שיהפך וישתנה לו ממה
שהיה בעיר פרא ויעשה אדם: בולד: געשה ולשון הוה הוא: ראית את כל החיים: משאר
במודיע הספר הזה דוד המבול של בהם מכל החיים: עם הילד העני: אשר נתקיים תחתיו

קהלת

בְּלֹא תִּלֵּי סִמְעוֹנָא דְמִקְדָּשׁ אֲרֻכְשָׁא עֲלֵךְ
 דְּחִיּוֹת וְלֹא סִמְעוֹנָא מִקְדָּשׁ דִּי יְהוֹשֻׁעַ בִּי שִׁמְשׁ
 וְחִיּוֹת בִּי דְהוֹן תִּתְּהוּ מִקְדָּשׁ דְּבִרְשָׁא
 חֲרוֹס עֲתִיחוֹן וְעֵין זַמְעָבֵד בְּהוֹן בִּיגְטָב
 לְפִינֵי עֲלֵךְ תִּבְהִיל עַל מִימֵךְ
 לְשִׁמְשָׁא וְתִמְנֵי מִומָךְ וְנִבְךְ לֹא יוֹרֵי
 לְחִיּוֹת מִמְנֵל בְּעֵדָךְ דָּאת מִדְּעֵי קִדְשֵׁי יְיָ
 חֲרוֹס וְיִשְׁלִיט עַל כָּל עַלמָא וְיִתִּיב עַל
 בְּרִסֵּי יְהוֹדִיָּה בְּשִׁמְיֵי מְרוֹמָא וְחַגְתָּ וְתִיב
 עַל חֲרֻעָא בְּגִין בִּין יְהוֹן מִלֵּי פִלְמָךְ קִלְעִי
 חֲרוֹס חִיכְמָא דָּאתִי חֲלִמָא עַל הִרְהוּרִי
 לְבָא וְסִגְמִיאוֹת קֵל שְׂטִיָּא בְּסִגְמִאוֹת פִּתְגָמִין
 בְּעוֹלֵי חַיִּי בְּעֵדָךְ דִּתְנֵדֵר גִּדְרָא קִדְשֵׁי יְיָ
 לֹא תִעֲכֹב לְעַלְמֵי וְתִיהָ חֲרוֹס בְּגִין בִּין
 לִית לְעוֹא דִּי בְּטַפְשִׁיָּא מִן בְּגִל
 דְּמַעֲכָבִין בְּדִרְהוֹן אֲלֵא מִשְׁלֵמִין וְחַגְתָּ
 יֵת דִּתְנֵדֵר שְׁלִים מִן טַב לֵךְ דְּלֵא
 תִנְדֵּר מִן דִּתְנֵדֵר אֲלֵא תִעֲלֵם
 לֹא תִנְכִּיב יֵת מִימְרָא דְּכֹלְמָךְ לְמַגְדָּם

דִּין גִּיהֶנֶס עַל בִּסְרֵךְ וּבִזִּים וְיִמָּח רָבָא לָא
דִּלְדִּי בְךָ מֵלוֹס שְׁלוֹתָהּ הִיא לָמָּה דָּנָךְ יִתְקַ
נִיחָבִיל וְתַעֲבֹד יִדְרִי כִי מֵלוֹס בִּסְרֵךְ

לְשׁוֹנוֹ מִמֶּנּוּ בְּכָל יָמָיו וְכָל בְּרִיאָתוֹ
וְכָל מַעֲשָׂיו רַע אֶל תִּבְדֹּל עַד
פֶּיךָ וּלְבָבְךָ אֶל־יְמִינְךָ לְהוֹצִיא דְבַר לִפְנֵי
הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם וְאַתָּה
עַל הָאָרֶץ עַל־כֵּן יֵהֵךְ דְּבָרְךָ מֵעַתָּה
כִּי בָא הַחֲלוֹם בְּרוֹב עָנָן וְקוֹל כְּסִיר
בְּרוֹב דְּבָרִים וּבְאִשׁוֹר תִּדְּרֶךְ
לְאֱלֹהִים אֶל־תֵּאָחֵז לְשִׁלְמוֹ כִּי יֵהֵךְ
חֶפֶץ בְּכַסְיוֹנִים אֶת־אִשְׁרֵי תִדְרֶךְ שִׁלֵּם
טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדְרֶךְ מִשְׁתַּדֵּר וְלֹא
תִשְׁלֵם אֶל־תִּתֵּן אֶת־פִּיךָ לְחַטִּיא אֶת
בְּשָׁרֶיךָ וְאֶל־תֵּאָחֵז לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי
שִׁגְיָהּ הִיא לִמֵּה יִהְיֶה הָאֱלֹהִים עַד
קִלְיָן וְחֶבֶל אֶת־מַעֲשֵׂה יְדִיךָ כִּי בְרוֹב
חַלּוּמוֹת

דין איהנם על בשרך ובוים יצא רבא לא תיבול למימר קדם מלחמא חסדא
 דרדי בך מלום שאלתה הוא למא דנך ותקף לקא דין על מיימרך דאתמחר בגלותא
 ניהביל את עובדי דרך כ מלום בקיאות הלמין דנביאי שקרא דהבלי דבעי
 אותו הדור שהם נח ובנו איך קץ לכל העם פרים ודבים היו יותר מדאי כמו שזעם
 נבון לפניהם אשת מתעברת ויולדת לשלשה ימים שז' ושלחן כצאן עויליהם לכל אשר היה
 לפניהם איך קץ לכל טוב שהיה לפניהם והכל אחד וכדקע שאלו יחתו גם האחרונים דור
 הסלגה לא ישמחו גם הם בטוב הבית בידם כי גם זה טובו על הכל ורעיון רוח כאשר
 אדם מהלך אחרי יצו שמוך רגלך כאשר תלך לבית האלים היאך תלך אם תביא תודה
 ונדבת שלמים הוא הטוב ושמוך עצמוך שלא תצטרך בהבאת חטאות ואשמות וקרוב
 הן לשמוע דברי הקבה הוא טוב וקרוב מתת הכסילים זבח שיחטא ויביא קרבן כי אינם
 מדעים לעשות רע אין הכסיל מבין שהוא עושה רעה לעצמו ליהוצא דבר לפני האלים
 לדבר קשה כלפי מעלה כי הוא נשמים ואתה על הארץ ואנצלו חלש מלמעלה וגבור
 מלמטה אימת חלש על הגבור וכל עין גבור מלמעלה וחלש מלמטה כי בא החלוס
 בדוב עיניו כי דרך החלוס לבא בדוב הרהורים שאדם מעץ ומהרהר ביום ודרך קול
 כסיל לבוא בדוב דברים כי בהרבותו דברים מוציא קול על כסילות חופין בילג יחדל
 משע לכך אני אומר יהיו דברים מעטים כי אין חכץ בכסילים אין חכץ לפע הקבה בנשעים
 שאין משלמים ליתת חת פוך בגדר לחטיא חת בערך שיפקד העון על בעך ולא תאמר
 לפע המלאך עליה הבא לתבעך צדקה עפסקת בדבים גועי בצור פרשת כאן פסוק
 כי ירחיב ידאין זהה מתן אדם ירחיב לו כי שגגה היא בשגגה פסקתיה בסבור
 היתני

חלמות חלומות ונבזים הרבה כי ארץ
 האלהים יראתם ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
 משפט וצדק תראה במדינה ~~הוא~~
 על החמץ כי גבה מעל גבה שמר
 וגבהים עליהם ויתרון ארץ בכל היא
 מלך לשדה נעבדו אהב כסף לא שבע
 בסף ומי אהב בהמון לא תבונה גם
 זה הכל ברחבות הפונה דבר אכליה
 ומה בשדון לבעליה כי אסדמות עניו
 מתוקה שנת העובד אם מעט ואם
 הרבה

חלומות חלומות ונבזים הרבה כי ארץ
 האלהים יראתם ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
 משפט וצדק תראה במדינה ~~הוא~~
 על החמץ כי גבה מעל גבה שמר
 וגבהים עליהם ויתרון ארץ בכל היא
 מלך לשדה נעבדו אהב כסף לא שבע
 בסף ומי אהב בהמון לא תבונה גם
 זה הכל ברחבות הפונה דבר אכליה
 ומה בשדון לבעליה כי אסדמות עניו
 מתוקה שנת העובד אם מעט ואם
 הרבה

קדמיותו אין לית ליה עבוד למיכל ההוא מלכא לגבר פלח בחקלא מיתעביד עבד
 מיתעבדו אהב גבר תגר דרחים למקנא כסף ומלך פדקמאמא לא יסבע למצער כסף
 ומלך דרחים למכנע למון יתיר לית ליה שבה בעלמא דאמא אין לא יעביד מניה צדקתא
 כדיל אלית ליה אהר עניל למיכל אהר דין הכלו ודכבת בזמא דקמא טיבאמא בעלמא
 סמא אהר בני אנשא ייזכנה ומה הנאה אית למרה יוצבדלה אין לא יעביד מניה
 טיבאמא בגין דמחז בעלמא דאמא יהיבת אהרמא בעלמא ממש בסומלת דמחבת
 גובדא ופלח למר טעמא צליב שלום ואית ליה כדילא על בית קבדלתה אין דעילות

היית שהיה יכולת ביד לית וחבל את מעשה ידיך מצות שהיו בידך שעשית בכר
 איבדתם כך נדדש במדרש על קולך בעביל קולך כי בדוב חלומות אשר כל מה
 שיאמרו לך חלומות ונבזים הכל ודברים הרבה לפרוש מאת המקום כי את האלהים ירא
 הדי כי משפט כלעז לא תשמוע א החלומות לא את האלהים ירא אם עשך נט וגזל
 משפט וצדק אם תראה במדינה שהם עושים את הדשים וגוזלים את המשפט וחרת
 הצדק א תתמה על חפצו של מקום כשיבא עליהם דעה בי גבה מעל גבוה שומר
 ודואה את מעשיהם וגבוהים מעליהם העושים שליחותו של מקום וידם תקיפה ליפרע
 מהם גזל משפט גזל של משפט לפי שקרא דבוק הוא בקוד גזל כחם קטן שאם לא
 היה דבוק היה בקוד גזל קמץ ענין אחר אם תראה שהם עושים דשים וגוזלי משפט
 ודואה את הצדיק בא לעי שקקכה משכיע להם טובה ואינו נדדע מהם א תתמה על
 חפצו של מקום כי כן דרכו להאריך אפוא כי גבוה מעל גבוה שומר ממש עד שתמלא
 סאתם וגבוהים יעל עליהם ליפרע מהם בבוא עת פקודתם כמון לא תשמור על חטאתי
 שומר אמונים שמר את הדבר ויתרון ארץ בכל הוא ויתרם של יושבי הארץ שכן מתגא
 ומכעיס למקום בכל הוא בכל דבר הוא עושה שליחותו ליפרע ואפלו עליו יצבא
 בדרך שעשה לטיטוס מלך לעדה נעבד הקבה נעשה כועל לציון לתבוע עולבונה מחבונה
 ולאס שבר לבונה אהב כסף לא יעבע כסף גודב מצות לא יעבע מין ומי אהב
 כמדת

הוא

קהלת ה

שבע ימים חיי סביאות שני בתר דכלח למר
עלמא בעלמא דיי לעלמא דאית דאית
עלמא דיי דיי דיי דיי דיי דיי דיי
למא דיי דיי דיי דיי דיי דיי דיי
בא בעלמא דיי דיי דיי דיי דיי דיי
תכוח עלמא על על על על על על על על
תעבד על על על על על על על על על על
חיתתא לבבד על על על על על על על על
חית בשתא מרעיתא חית בשתא
הדין תחות שמעא ונית לה חסן גבר
דוכנש עלתרא ונא עבד מעה טב
לסוף ונחיה הוא עתרא כטור לאחא

הרבה יאכל והשבע לעלמא דאית
מנחם עלמא דיי דיי דיי דיי דיי דיי
שמש עשר שמור לבד
לרעתו ואבד העשר יהוא בעני
רע והוליד בן ואין בידו מאומה
כאשר יצא מבטן אמו ערו
ישוב ללכת בשבא ומאומה לא
ישא בעמלו שילך בידו וגס זר
רעה חולה כל עומת שבא פן ילך
ומה

למה לעלמא דאיתו ואבד והוא עתרא דישבוק לבדו בתר מותה יהוא על
דקנח לה בגון פיש ונא ותקיים פיד בדיה דיונא ונא אשתא ליה בידו מדעס
היכמא דנפק ממעו אמיה ערפלאו בלא סן וכלא מדעס טב כדן
יתנב למחיל לבית קבולתיה חסיד מן זכותא היכמא דאיתא בעלמא דיי ומדעס
חגד טב למחיל בטרחה לפונדא עמיה בעלמא דאיתא חסיד למחיל לזכור בדיה
וגס ונא דא בשתא מרעיתא ונית לה חסן דבן קבול דאיתא בעלמא דיי חסיד
בהמון מצות רבות לא תבואה וזין באחת מהן מצוה מסוימת כגון בנין ביה
ובית הכנסת וספר תורה נא גס זה הכל כך נדרשים שני מקראות הללו כמדרש ועוד
פנים אחרים הגונים אך זה הקדמתי לפי שהוא מענין וגבוהים עליהם סמך הכתוב
יחד דא ויתרון ארץ בכל הוא עכר עבודת האדמה חשוב הוא על הכל שאפילו
הוא מלך צריך להיות נעבד לעדה אם עתה האכז פירות יש לו מה יאכל וגם לאו
מת ברעב חובב כסף לא יעבעב כסף וזו חובב בהמון בהמון לא תבואה שאינו אוסף
לו פירות גס זה הכל לא ויתרון ארץ בכל הוא שכן של יעקב בכל דברי תורה הוא
בין במקרא בין במשנה בין בתלמוד מלך לעדה נעבד מלך במקרא ובמשנה עוד
צריך להיות נעבד לבעל התלמוד שהוא מקדר לכבו הוראות איסור והתר טומאה וטהרה
ודיני חובב כסף חובב תורה חיון שבע בה ונא חובב בהמון תורה לא תבואה שיש לו
מקרא ומשנה ואין לו תלמוד מה הנאה יש לו כל לו בויקרא רבה ברבות הטובה פשיטא
מטיב מעשיהם רבו מוכליה מתן שכר המצות ומה כשרון לבעליה להקצו בכל
הטבת מעשיהם כי אם ראות עיניו שרואה שהם כפופים לו ונחת רוח לפניו שאמר
ונעשה כצונו וכל לענין הקרבות הרבות הטובה רבו אנכליה שמכאים נדבות הרבה
רבו הכהנים אוכליה ומה כשרון לבעליה הקצו כי אם ראות עיניו שאמר ונעשה
כצונו מהוקה שנת העובד עובד האדמה יען וערבה שנתו עליו בין שהוא חופר
מעט וכי שהוא חופל הרבה כי בכר הורגל בכך והשבע לעשיר אינו מניח לו לשון
ושבע נבקים של עשיר בעל פרקמטיאות הרבה אינו מניח לו לשון וכל הלילה מהרה

מִן זְכוּתָא דְדִין וְיִזְיָן לְעַלְמָא דְחַיִּים
מִזְדֵּן הִיא לִיה לְמַדְבָּה לְמַדְבָּה
דְּלַחֲמִיָּה בְּלַחֲמִיָּה פְעִים וּבְנִסִּים מִן חַיִּים
וּבְמִלְעִין וְרַגְזֵהוּ חַיִּים

וְהָא דְחַיִּים אֵינָה טַב הוּא לְבָנִי אֲנִי
וְלִשְׁפִיר לִהוֹן לְמַעַבְדֵּי בְעַלְמָא דְחַיִּים
דְּיוֹכְלוֹן חַשְׁתָּון מִן טַרְחֻתִּיהוֹן בְּדִין
דְּלֵא לְחַשְׁטָא דְלֵא בְּאֵנְסָא וְחַשְׁטָא
וְלִמְיָמָר כְּתָמִי אֲדִיָּתָא וְלִמְיָמָר עֲנִין
נִכְסָא מִן בְּגִלָּה דְחַשְׁטָא טַבְתָּא בְּכָל

טַרְחֻתִּיהוֹן דְּטַרְחֵן בְּעַלְמָא דְדִין תַּחֲוֹת שְׁמַעָא בְּנִיָּה יִמְיָ חַיִּים דְּגַבְדֵּי דִיהָב לִיה
יִי כְּמִלְכָּה אֲדָם הוּא חֹלְקִיהָ לְלִית אֲחֵרָן בְּדִ מַעֲנִיהָ בֵּס אֵף כָּל אֲנִשָּׁא דִיהָב
לִיה יִי עֹתֵר וְעַסִּין וְאֲשַׁלְּטָיָה יִי לְמִיכָל מַעֲנִיהָ בְּעַלְמָא דְדִין וְלִמְעַבְדֵּי מַעֲנִיהָ

בה: דא כמחוקה שנת העובדי את האלים: אמס מעט: ימי שניו: ואס הרבה: ימי שניו: יאכל
שכרו המועט כמחוקה: משה פרנס את ישראל: אכעס שנה ושמואל הנביא פרנס עשר
שנים: ושלם הכתוב זה כזה של משה ואהרן בכהנו ושמואל בקוראי שמו כן נדרש
בתגחומין: והעבד לעשיר: בעל שמועות: איבנו מניח לו לישון: בקבר של דובש שפרצו
שנים כל תלמיד חכם: דאומין: דבש שמועה מפיו שפתותיו דובשות בקבר: עושר שמור
לבעליו לרעתו: בעשור שלקוח ב: נתגלה ויכד לשאול: ואיך ביצו מאומה: אף זכות אבות:
ומאומה לא ישא בעמלו: כשימות לא ישא בידו שום זכות: עדקה שעשה מממונו בחייו כל
עומת שכר אותו הממון ב: הלך: וחלו: כמו חולי: והוין יתירה כמו ויין של חיתו יער:
לאכול ולשתות ולראות טובה: לעסוק בתורה שהיא לקח טוב ולא יקבוץ הון רב לא בחריק
הניתן לו: יעמח כי הוא חלקו: והשליטו למכול ממנו: בחייו: ולשאת את חלקו: במוט
שיזכהו לעסוק בתורה ובמצות בחייו כדי שיקבל שכר: כי לא הרבה: שאין אורך ימים:
בעולם הזה: יזכור את ימי חייו: כי מעט הם ולא הרבה ולמה יטרח לחסוק הון יטרח
בדבר העומד לו לעולם הבא בחייו: ביהאליס מענה: הקבה עדות קבועה לזה לעולם:
בשמחת לבו: ששחק לעשות טוב בחייו: וראית במודע זה לקנה שמדריך את ישראל
לעלות לשילה ברגלים ובדרך שמעלה אותם לשנה זו ולא היה מעלה אותם לשנה האחרת
כדי לפרנס הדבר ולהרגילן לפיכך יחסו הסתובב נעלה האיש ההוא מעיכו וגו' ואומר אע
שהמודע הזה סוף המקרא הוא כי האלים מענה בשמחת לבו זה לקנה שקבע לו הקבד
עדות בכתובים והעיד עלין ועלה האיש ההוא מעיכו וגו': מענה: בקוץ פתח קטן לכך אע
מפכעו שם דבר כמו כי אין מענה בפי שלעת האנשים ריעי איוב: בשמחת לבו: שהיה
שמח ברגל: ורבה היא על האדם: בהרבה בני אדם היאבדה: עושר ונכסים: לפי
פשוטו כמשמעו: ולא יעליטו האלים למכול ממנו: שיהא שמח בחלקו למצא קורת
רוח בעשורו כי שואף לעסוק ולהרבות הון בענין של הוא ימות ולא יעבד וגם לא ישליטו

בעשות

קהלת ו

על דעתו של כל אחד מהם לעולם לא ידע
 (ולא ידע כל אחד מהם) כי לא ידע
 מהו זה דבר וזהו זה דבר
 קדש יי' הוא: ^{הוא} ^{לא} ידע
 סגיאין חיי הנשא וידבר ות' וימי חיוהי
 כלם מנהון עתידין למהוין כלן וכמה
 מנהון עתידין למהוין בישין מנהון כלם
 חתמם לכו לבטא הנשא חרום מן קדש יי'
 חתמם עלוהו יומין חתמם וכמה
 יומין יי' בחדות לבוהו ^{הוא} ^{לא} ידע
 בשתח דחיות בעלמא הדין תחות
 שמשא ורבתא היא על כל בעא אנשא
 איש גבר ויהב ליה יי' במזל
 עותר ויקר אנכסין ולייתוהו מחסר
 לנפשיה מכל דיתדעו ולא השגותיה
 ויי' על חובתיה למטעם מניה להין

ולשאת את חליו ולשמש ^{מענה} ^{מענה}
 מתן ^{מענה} ^{מענה} לא הרבה יזכר
 איש חיוכי האלהים בשמחת לבו
 יש רעה אשר ראיתי תחת השמש
 ורבה היא על האדם: איש אשר
 יתן לו האלהים עשר וכסף
 וכבוד ואיננו חסר לנפשו מכל
 אשר יתאוה ולא ישליטנו האלהים
 לאכל ממנו כי איש נכרי יאכלנו
 זה הכל וחלי רע הוא ואסיוני איש
 מאה ושנים רבות יחיה ורבו שני
 ימי שניו וכטשול לאת שבע מן הטובה
 וגם קבורה לאה יתה לו אמרתי טוב

ממנו
 ימות בלא זלזול חס קדישיה לאחסנוהו ליה חרום אנתתיה תהי מתקשר
 לגבר חילוני ויהסנניה ויכנניה כל דין גדמו ליה חובוהי ולא עבד מניה מרעם
 טוב וחתהפך עתדיה למהוין ליה להכלל לנמרעא בישאן ^{אם} ^{חין} ויוליגבר מאה
 בנן ושני סגיאין ויחי ובעלטנותא ורבותא הוא דיהון יומיו שנוהי אנפשיה ליה
 קבעת מן טובתא דהות ליה על זרחים ות עתדיה ולא קנא מניה שמוא טבא
 חק בית קבורתא לא מומונה ליה אמרית חנא במימרי דלא מניה שני

לעשות הימנה לעתיד ואיש נכרי יטול חנותו ממנו ויעשה בו צדקה ויהנה ממנו ולא
 ומדרש אגדה בדברי תורה: עושר ונכסים וכבוד: מקרא מעשה אגדה: ולא יעלישבו
 שלא זכה לתלמוד ומתוך כך חין הנחמ ממנו בשום דבר הוראה: כי איש נכרי יאכלנו
 זה בעל התלמוד: אם יוליג איש מאה בנים: ורב עוהיו ימי שניו: לו ורב לשון די: די
 לכל טובה: ונפשו לא תשבע ממחותה הטובה שאינו שמת בחלקו להתקדר רוחו
 במה שבידו: וגם קבורה לא היתה לו: פעמים שנהרג וכלבים חוכלין אותו וכל הדברים
 האלו במצאנו באחאב שהוליד בנים הרבה וממנו הרבה והיה חומד על אחרים ולא מצא
 קורת כוח בממנו וכלבים חכלוהו: טוב ממנו הכל: של אשה כי הנפל בהלבא והלך
 ולא ראה טובה ולא טמאה לה ואין לו להצטער: ולא חיהיואם חיה אפיס שבה מה יתנו
 לו הואיל וטובה לא ראה הלא סוכן לעובד העפוי בשאר העניים: כל עמל האדם
 לפיהו: בעביל פיהו הוא שיהנה ויאכל בעולס הזק והבא לא נהנה בחייו: וגם
 הנפש לא תמלא: בתמיהה כלומר וזה אפילו תמות לא מלאה בהנאה בועטור
 כמו תמלאו נפשי לשון השגת תחזה ואחרי עכ) הוא מה יותר לו בחכמתו
 מעגס

ממנו כי יעשה דבריו ומה מרבים
הוא שיהיה אדם כי מוריד על מה
שחבר אדם בחיים מספר ומחייב הכל
ויעשים בצל אשר מוריד לאדם
מה יהיה אחריו תחת השמש
טוב שם משמך טוב ויום המות מיום
הולדו טוב ללבית אל בית אבל מלבית
אל בית משתה באשר הוא סוף כל
האדם והחיי יתן אל לבו טוב בעם
משחוק בידוע פנים ייטב לב
לב חכמים בבית אבל ולב בסלים
בבית

הוא שיהיה אדם כי מוריד על מה
שחבר אדם בחיים מספר ומחייב הכל
ויעשים בצל אשר מוריד לאדם
מה יהיה אחריו תחת השמש
טוב שם משמך טוב ויום המות מיום
הולדו טוב ללבית אל בית אבל מלבית
אל בית משתה באשר הוא סוף כל
האדם והחיי יתן אל לבו טוב בעם
משחוק בידוע פנים ייטב לב
לב חכמים בבית אבל ולב בסלים
בבית

גבול אפילו לנהל מותה מלמדין לבית משתה דחמלא דמתלעבין לבית אפילו תלמן
הוא סוף כל הנשא למיטל דעל כולהו מתגדלת גזירת מותה ומה בגלל דיהך לבית אפילו
גבול צדיק ורע ויתן לנפיה מלי דמותה ומה אית בודיה מלעם פוש ושבקיה ויתב
בתוכה דלם מלי ענמא טוב דגז דגז מלי ענמא על צדיקא בענמא דדין
מחנכא דהוא מחייך עם רשיעא דלום באבאשות חפי שפיתא חתי ביצורתא
ומלענמא בענמא פגין לאיטבא לב צדיקא ויצלן דלם מלי ענמא והוא מלך חיים
עליוהו לב לכהן דחכמא אעל על חלב בית מלך אעל על גלות בית ועל
מספר ימי חיי הבן שהן מעט מספר ויעשים בצל לאות מעשה
חי שהוא זמן קצר בצל עוק העובר וחעל שאמר שלמה בצל סתם ולא פירש כל דקל או כל
כותל שהם קבועים כבר פירשו דוד אביו ימין בצל עובר זהו צלו על סוף היום כך נדרש במדרש
בימי ימי לחם במה יתקיים הוא שיקבץ מעושה לבנו אחריו תחת השמש טוב שם מעשה
טוב ופה לאדם שם טוב מעשה טובות טוב השם מיום האליו לב הנקד שם טוב לעמו
יותר מעשר מעשן אתה נותן לתוכו מים והוא צד ועולה ונוכר אבל שאר מעשן אתה
נותן לתוכן מים והן בולעין שם טוב משמן טוב שמן טוב יורד למטה של כעמ הטוב
היורד על הזק שם טוב עולה למעלה של ואגדלה שמיר שמן טוב לשעה ושם טוב לעולם של
ימי שמו לעולם שמן טוב הולך מקיתון לטרקלין ולא יותר ושם טוב לסוף העולם חל יהודה
בזר סימון מצבו בעלי שמן טוב נכנסו למקום החיים ויצאו שרופים והם נדב ואביהו שנמשחו
בעמ המעשה ומצינו בעלי שם טוב שנכנסו למקום המיתה ויצאו חיים חכיה מיעל נעזריה
שיצאו מכבשן האש ויום המות מיום הולדו נולדה מרים חי הכל וידעין מה האמת
בסתלקה הבאר וכן אהרן בעמוד הענן וכן מעשה במן טוב ללבית אל בית אבל מדה הנוהגת
בחיים ובמתים מלכת ל בית משתה שהיא מדה שאינה נוהגת לא בחיים באשר הוא סוף
כל האדם בשביל שהאכל הוא סוף כל האדם סוף של כל אדם לבוא לידו כך לפיכך החיות ל
לבו כל מה שאגמול חסד עם המת מצטריך אע שיגמלו לו במותו וידל ידוניה דייטען יענניה
דיספר יספדיה דילוי ולוניה לא באשר הוא סוף כל האדם שהמיתה היא סוף כל ימי האדם
ואם

וְלִבְּךָ שֹׁמֵם בְּחִלּוֹת בָּיִת לִיצְנוּתָהוּן חֲזָלָה שֶׁהָיָה
מִתְכַּכֵּץ וְלֹא יִשְׁכֵּן עַל לִבָּהּ מֵאֲדָם —
חֲחִיקָהּ יִשְׁכֵּן מִבֵּית לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּית
אֶלֶּכָּה כְּמִשְׁמֹעַ גִּבּוֹר בְּבֵית חֲסִידָהּ
בְּאֹרֵיתָהּ מִבְּרֵךְ דְּאֵלֵּי לְבָבָהּ קֵל
מִבְּרָא דְעֵשְׂרִין : חֲדָשׁ סֶפֶר הַבִּינָה
בְּזִבְיָה דְּמִתְוֹקֵדִין תַּחֲתָהּ לֹא עֲדִין קָבֵל
חֹכֵם דְּעֵשְׂרִין חֲדָשׁ הַבְּנֵי : חֲדָשׁ
חֲנֻסָּה יִהְיֶה כְּחִימָה בְּגִין דְּלֹא אֲזִיל
בְּאֹרֵחָתֶיהָ וְהִתְוֹקֵד בְּחֵלְוֵי בִישׁוּא וְרַת
חֲכָמִת לֵב חֲכִימָה דְּאִתְהוֹב לִירָה
בְּחִתְנָהּ מִן שְׁמִיָּה : טָב סוֹפֵר
טִפְסָה מִן שִׁכְוִיָּה דְּבִישׁוּיָהּ —

אשתמו'ע לגבר מה דעתיד למהוי בסופיה להן סוף מלתא טוב אשתמו'ע לגבר
 דטב הוא וטב מן קרס יני גבר דעליט בדוחיה ודכיש וצדיה מגבר דאיל בגסור
 דוחיה: ובעדן דתיתי עלן אוכחותא מן שמיא לא תבדיל בנפשו צמדתח ונמיהמך
 פתאמי קדצנותא כלפי שמיא אלוס אס אנת סבינ ישתעך לך ואס אנת מסניס ומדתח
 דע ארי לתחא בעכוף שכינ יכוח עד כלון דיהובד ותהון: ובעדן עסקך לא תירכס
 מא דהיה מן קדמת דנח טוב בעלמא דיומא דקדמאין הון טבין ואנשי דלא יהא דא
 שפיר עובדא ותעד מן אילן דא' כיג טבא הוא מפרו להון אנת לא על חכמתא שאותח
 ואס לחוש עשיוגומל לו חסד לא יגמול לו עור אבל ביות המשתה זימנו ולא הנך יכול לומר לו סומך שטנך
 לך בן וצס אהיה עמך תבוא לך שמחת חתונת בניך ושם לך: והחי יתג ל לבו הדבר הזה שאס לו עכשן
 יגמול לו חסד לא יגמול לו עור: טוב בעס משחוק מן עדונת מדת הדין אחריו ל וצטעד טוב היה
 להם לדוד המבול אס הראס הקצה בעס זעומות על עבירות שבידס משחוק שחוק עמהם שאס
 הראה להם המעה דוע פטס היו חוזרים למוטב טוב היה לאדועתו אס עצבו אצון על כל יתרה
 שהיה עושה משחוק שהראה לו ובקוף נהרג עליו: יטב לבי יהפוך לב האדם להיטיב דרבין: לב
 חכמים בבית אבלי מחשבתם על יום המיתה: ולב פסילים בבית שמחה: אין חרדים מיום המיתה
 ולבם ברא כאולם: כי קאל הקורים: עצי קוצים: תחת הסיד: תחת סיד נחשת הכפיו על
 תבערת קוצים והן מקשקשין לתובה: אל יהושע בן נוי כל קוסיוא בדאנק דנתן לנת קלהן אגיל
 ברס איל סידא קלהן אגיל למימד אב אט מן קוסוא מודיעין אט אגו מן העצים ויש צורך בן
 אט הכסילים מרבים דברים לומר אס אגו מן החשובים: אס זה הבן ועמלי שמסר הקצה לבירות
 להיות יאגים ומקנתדן בהם: כי העשך יהולל חכם: כשהכסיל מקנתר את החכם מעדב אר
 דעתו וגס הוא כבעלי דתן ואבירס קנתרו את משה לומר יראיין עטכס וישכוטאן ערבבורהן
 ואובדן לו את לבו ואגמו לו שהקפיד כנגד הקצה: ואמר והצל לא הצלת את עמיך ונענה בדבר
 שהציבון עתה תראה ולא תראה במלחמת צא מלכים: לב מתנה לב חכמה שהיה מתנה לאדם
 של כי יני יתג חכמה: עשך: לשון ריב וקנתודין יש פטס אחרים אין מסבדין קמקדאות זה מזה
 (כ) החמוד בלאש המקרא מוכיח שמחובד למקרא של פגוי: טוב אחרית דבר מראשית: משמען
 בדאשית דבר אין אגו וועין מה יהא בסופו אבן בשאחריתו טוב נמר בטובה: לא טוב אחרית דבר
 מראשית

קהלת

זֶה טוֹבָה בְּכִסֵּי עֲוֹנוֹתָיִךְ לִרְאִי
 הַפֶּסֶק בְּכָל הַחֲכָמָה בְּכָל הַפֶּסֶק
 וַיִּתְּרוֹן וַעֲתָה הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעַלְיָהּ
 רֵאָה אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי כִי
 יוֹכֵל לִתְקַן אֶת אֲשֶׁר עָוְנוֹ בְּיוֹם
 טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רֵאָה
 גַּם אֶת זֶה לַעֲמִית זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים
 עַל דְּבָרֵי שְׁלֵא יִמָּצֵא הָאָדָם
 אַחֲרָיו מֵאוֹמָה אֶת הַכֹּל רֵאִירֵי
 צִיּוֹן

[illegible]

בְּיוֹמָא דְּיוֹנָטוֹב לְךָ יְיָ תְּהִי חֵן חֲסִידָת בְּטוֹבוֹתָא וְתוֹנִיב לְכֹל עַלְמָא בְּגִין דְּלֹא
 יִיְהִי עֲלֶיךָ יוֹבָא בִּישָׁא חָזִי וְחֲסִידָתְךָ דִּין כֹּחַ קִינִי דִּין עֲבָד יְיָ בְּגִין לְאַחֲרָא
 אֲנֵשׁ עַלְמָא כֹּחַ כְּגֹל לֹא יִשְׁכַּח אֲנֵשׁ בְּתַלְמוּדֵי מִלְּעֵס בִּישׁ לְעַלְמָא הָרוֹחַ
 יִתְכַּוֵּן חֲזִית בְּיוֹמֵי הַבְּלוֹת דְּמַח קִדְּשׁ יְיָ מִתְגַּזְרִין טַב וְבִישׁ לְמַהוּי בְּעַלְמָא

מראשיתו בזמן שהוא מראשיתו טוב שנתכוננו לטובה כשהתחילנו בו רבי מאיר היה קמים ודניש
בולה מלתא בלישע בן אבוייה בבד במדנש קהלת ובמרא עין יעקב חגיגה ע"א טוב חקך דוחי—
המאריך דאזו ואיבו ממחר לדיבנו א תבהל א תמהר א תחמר מה היה שהימים הראשונים וא' .
א תתמה על הטובה שהיתה באה על הצדיקים הראשונים כדור המדבר ודורן שניהושע וזרן על
דודי' כי לא מתכמה עלת' שהכל לט זכות הדורות' טובה חכמה . חכמתם עמדה להם עם נחלת
זכות אבותם' כי טובה היו החכמה ויותר לרואי העממי' יתרון הוא החכמה לכל הדורות' דואי
העממי' הן כל הדורות בדעתן הנודר מראי החמה חסור אף בסומין לא נתבונן זה לא במי שהחמה
רואה אותו' כי בצל החכמה בצל הכסף . כל מי שישנו בצל החכמה יעצו בצל הכסף שהחכמה
גורמת לעושר עיבוא' ויתכן דעת החכמה תחיה בעלה . ועוד החכמה יתירה על הכסף שהחכמה
תחיה בעלה' ראה את מעשה האלים . הואך הוא מתוקן הכל הוא לטי הפעולה של אדם א' עת לצדיקים
ואיהנם לדעו ראה לך באיזה תודבק' כי מי יוכל לתקן . לאחר מיתה את הדבר אשר עוותו בחייו .
בזו הטובה היה בטוב' ביום שיש בידך לעשות טובה היה בעושי הטובה' וביום רעה ראה' כשתבואה לעה
על הרשעים אתה תהיה מן הרואים על' ויצאו וראו בפגרי האנשים ולא תהיה מן הרואים והיו דראין
לכל בעד' גם את זה לעומת זה . הטובה ושכר פעולתה' שלא ימצא האדם מחנמה להרהר אחריו
של הקב"ה' יש צדיק אחד בצדקו מעלי' שהוא מובד עורנו עומד בצדקו' מעשה בוסק בן פתח הכר
שענה נומה בדמלו קראו לדופא לחתוך רגלו מ"ל כעאתה מגיע לחוט השערה הודיעני (כ) עשה'
קרא לחוטא בנו גל' בע' עד כאן הייתה ליטלבי עאל' בה' מיטמא לאמר מן החי מאביו' א תהו
צדיק הדבה . כשאלו שדימה להיות צדיק וריחם על הרשעים' ולא תתחכם' ותר' לך קל וחומר
על נאטות ומה על נפש אחת אחרת תורה הביא עגלה ערופה וא' : א תדע הדבה' אפי' רשעת
מעט א' תוסף להרשוע' למה תמות בלא עתך . כשאול על' וימת שאול במעלן אשר מעל ביי'
בבוב עיד הכהנים ובעמלק' טוב אשר תאחוז בזה' אחוז בצדק וכדע' אם אמר לך הנביא

הערה

בִּימֵי הַבְּלִי יַעֲצֵה אֱבָד בְּצִדִּיק
וַיִּשְׁדֵּשֶׁ מֵאֲרוֹן בְּרַעְיוֹנָתוֹ
צִדִּיק הָרַבָּה וְאֵל תַּחֲכֵם יוֹתֵר לָמָּה
תִּשְׁוֹמֵם: אֵל תִּרְשַׁע הָרַבָּה וְאֵל
תְּהִי סָכֵל לָמָּה תִּמּוֹת בְּלֹא עֵרֶךְ:
טוֹב אֲשֶׁר תֵּאָחֵז בָּזֶה וְגַם מִזֶּה אֵל
תִּנַּח יָדְךָ כִּי יֵרָא אֱלֹהִים יֵצֵא אֶת
כּוֹלָם: הַחֲכָמָה תַּעֲזֹ לַחֲכָם מַעֲשֵׂה
שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הֵיוּ בַּעִיר: כִּי אִדָּם

עַל עֵסֶק מִזְלָה דַּחַת בְּלִיָּא בְּהֵן בְּגִי
חֲלָשָׁה דַּחַת בְּבֵר זְכָא וְיִבֵּד בְּצִדִּיקוֹתָהּ
בְּעֵלְמָהּ חֲדָן וְכַבְּתֵי מַלְאָכָה לִיָּהּ
לְעֵלְמָה דַּחַת מִלְּפָנֶיךָ חֵיט דַּחַת לֹא
וּמִן בְּחֹבֹבֵהּ וְחֲשָׁן עֹבְדֵי הַיָּם
כְּטָרִין לִיה לְעֵלְמָהּ דַּחַת לְחֻמְרָהּ עַתָּה
מִנֵּה בָּיוֹם דִּיכָא לְכָא: אֵל לֹא יִתֵּן זְכָא
יִתֵּר בְּעֵדָן דַּחַת חֵיט חֵיטָא קְטָוֹל בְּבִית
דִּיכָא בְּדִיל דְּלֹא לְמִיחָם עֲלֵהּ לְמִקְטָלוֹ
אֵל תַּחֲכֵם בְּבֵן יִתֵּר חֲכָמָה לְשִׁיעָא
דְּקִיָּמִין בְּדִלְךָ וְלֹא תִלָּק מִדַּחַתָּהּן לְכָא
דִּין תִּתְּלִי וְתִּתְּ מִדַּחַתְךָ: אֵל לֹא תִהְיֶה

בְּתֵר הָהוּר לְבָךְ לַחַת חֵיטָא קְטָוֹל וְלֹא תִרְחִיק מִן אֲלַפְךָ מִדַּחַתָּהּ דִּין לְמַהֲנֵי שְׁפִי
לְכָא חֲכָמָה גְּדִים מִוִּתָּא לְכַפְשֵׁךְ וְיִתֵּךְ צָלוֹן שְׁנֵי וְנָמוּ חֵיטָא לְמַמַּת עַד דְּלֹא מִטָּא זְמַנְךָ
לְמַמַּתוֹ: טַב טַב דִּתִּיחוּר בְּעֵסֶק לְכָא דִּין לְמַמַּת טַב לְכַפְשֵׁךְ כְּמִוִּתָּהּ תִּגְלִי
וְחֵט מִדִּין סָפֵר מִדַּחַתָּהּ לֹא תִשְׁבֹּחַ חֲלָלְךָ חֲלוֹם גְּבֵר דַּחַת מִן קִיָּם יִי כְּפִיק וְרַת
חֲבִית כְּלָהֵן: הַחֲכָמָה וְחֲכָמָה יוֹסֵף בְּרַעְיוֹנָתוֹ הִיא מִסְתַּיֵּעָא עֲלֵהּ לְחֲכָמוֹתֶיהָ
כָּל קְטָוֹל עֲסָרְתִּי מִחוּהוּ עֲלִיָּהּ דַּחַתָּהּ דִּין וְלֹא עֲלֵטָהּן יִצְלָא
בִּישָׁא בְּעֵדָן דִּהּוּ יִתְּבוּן בְּדַחַתָּהּ דַּחַתָּהּ וְלֹא קְטָלוֹ דַּחַת יוֹסֵף מִחוּהוּן דִּהּוּרָה
מִלְּפָנֶיךָ לִהּ בְּזִמְנָא הָהוּא בְּקָל מְלוּוֹ: חֲלוֹם לִית גְּבֵר דַּחַת בְּחֵטָא דִּיעָבִיד

הַצִּדִּיק דָּבָר שֶׁהוּא דוֹמָה לָךְ לְרַעְיוֹנָתוֹ שֶׁחֲמַד עֲמוּן לְשִׁחוּל לִי קֵץ בְּעִיטְךָ לְסִרְפָּתוֹ יֵצֵא אֶת
כּוֹלָם: וְדִי עֲנֵהם וְקִיָּם הַצִּדִּיק וְהַרְשָׁע בְּהַנְכַּתָּ: הַחֲכָמָה תַּעֲזֹ לַחֲכָם: לִפִּי שֶׁחֲמַד אֶת
תִּרְשַׁע הָרַבָּה אֵם רַעְיוֹנָתוֹ מַעֲלָא תַּחֲסִיק עֲלֵיוֹ אֵם מַעֲשֵׂה בְּמַעֲשֵׂיךְ וְתִהְיֶה תוֹהָה עַל הַחֲטָא מִי
הַחֲכָמָה תַּעֲזֹ לַחֲכָם שֶׁהִיא יוֹעֲצָתוֹ לַעֲזֹב בְּתַשׁוּבָה: מַעֲשֵׂה עֲלִיטִים: מִצִּינֵן בִּישָׁא עֵינֵי הַמֶּלֶךְ
שֶׁהֵעִיד עֲלֵיו הַכֶּתוּב וּכְמוֹהוּ לֹא הִיא לְסֵטוֹ מִלֵּךְ הִיא עֲמִידָה לִּי חֲכָמָה שֶׁמַּעֲשֵׂה בְּמַעֲשֵׂיךְ וְטוֹב
לִי מַעֲשֵׂה מִלְּפָנֶיךָ שֶׁהִרְשִׁיעוּ וְלֹא עָבַד מִדַּחַתָּהּ: אֲשֶׁר הֵיוּ בַּעִיר בִּישָׁא עֲלֵם: רַחֲבָנִים מִבִּיה
מִחֲזִיָּה וְאֲשֶׁר אֲחֵרֵי סוֹת יִהְיוּ עַתָּה מִצִּדִּיק חֲמַד מִנְּעִה אֲמִין וְהַיָּקִים צִדִּיקוֹתָהּ כִּי אִדָּם חֵט צִדִּיק
בְּחֵט: לִפִּיכָךְ צִדִּיק לְפַעֲמַת בְּמַעֲשֵׂיךְ: גַּם לְכָל הַדְּבָרִים: לִפִּי שֶׁנִּדְבַּר בְּשָׂאוֹל שֶׁהִבֵּל לְשֶׁן
הָרַע עַל כּוֹב שׁוֹר הַכֶּהֱנִים וְעֲלֵיו נִצְמַד לְרַעְיוֹנָתוֹ הָרַבָּה חֲמַד גַּם לְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבְּרוּ לִיךְ
הַוֹלֵכִי כִּי לֹא תִתֵּן לְבָךְ לְהַבִּיל: אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע אֶת עֲבֹד מִקְלָנֶךָ: חֵט טוֹב אֲשֶׁר תִּטֵּה חֲזָנְךָ לְעֲמוֹע
אֶת עֲבֹד מִקְלָנֶךָ: דַּחַת מַעֲשֵׂה עֲלִיטִים: אֲשֶׁר עֲשֵׂה דְּבָרִים חֲמַד יוֹבֵן אֶת הָאִדָּם שְׁנֵי עֲלֵיו
מִדָּאן: אֲוֵהוּ דְּבָרֵי עֲבִידָה שֶׁתִּיאָזְנוּ מִשְׁמִיעַן: אֲוֵהוּ דְּבָרִים בְּסִלִּים שְׁנֵי: דִּין שְׂגוֹלָל וְחֻמְסָא בְּהֵן
שְׁנֵי רִבְּלוֹן מִרְבִּילֵן: אֲוֵהוּ לְדָבָר עֲבִידָה וְפִיו וְלָבוֹ: דַּחַת הַחֲכָמָה תַּעֲזֹ לַחֲכָם: זֶה כְּחֵי מַעֲשֵׂה
עֲלִיטִים: מַעֲשֵׂה דוֹדוֹת עֲלִיטִים: דַּחַת לַחֲכָם זֶה חֲכָמָה: מַעֲשֵׂה עֲלִיטִים: מַעֲשֵׂה דוֹדוֹת
עֲלִיטִים: דַּחַת לַחֲכָם זֶה יוֹסֵף: מַעֲשֵׂה עֲלִיטִים: אֲוֵהוּ אֲחִין: דַּחַת לַחֲכָם זֶה מִשָּׁה: מַעֲשֵׂה
עֲלִיטִים: עֲשֵׂה דְּבָרִים מִשְׁמִיעַן: אֶת הָאִדָּם עַל יְדֵי מִחְבָּל מִן פּוֹמָן לְוִשְׁטָא מִן וְשִׁטָּא
לְכַדָּסָא

קהלת

אין איין זאך וואס איז געווען
גם לכל הדברים אשר
ידברו אליהם לבין אשר לא תשמע
את עבדך מקללך כי גם פעמים
רבות ידע לבין אשר גם אתה קבלת
אחרים כל זה נסיתי בחכמה
אמרתי אחכמה והיא לחוקה ממני
לחוק מה שתיה ועמק עמק מי
ימצאנו: סבותי אני ולבי לדעת
ולתור ובקש חכמה וחשבון ולדעת

רשע
כבר חתלתה מבעד למדע כל מה דעה מן ונמי עלמא ורזיוס מורתא ורז -
יוס דיוותה מבעד למדע כל מה דעה מן ונמי עלמא ורזיוס מורתא ורז -
כלבו ולמדע ולחללא ולמעתב חכמתה ואשכח חגד עובדי צדוקיה ולמדע פלענותא

חוכא

לכססא וכו' כדאיתא בפר פדש ויקרא פג ובמדע קהלת ופדשמתו עמדה לו למשה שלח
בצורך למאכל ארבעים יום וארבעים לילה כל הפנים הנלו במדרש ואני יכול לישב
עליה מקרא שלמחרין כו אדם אין צדיק במרץ כל זה נסיתי בחכמה על מקראות
של מנן על מעל נסיתי בחכמה בתורה אמרתי אחכמה לדעת את החכמה והיא
רחוקה ממני ומה היא זה רחוק מה שהיה את הדברים הרחוקים שהיו ביצירת בראשית
ועמק עמק מי ימצאנו שאין לו רשות להרהר בה מה למעלה ומה למטה מה לפנים
ומה לאחור ועוד סבותי אני ולבי לדעת ולתור ובקש חכמה וחשבון קץ
הגמולה ולדעת כעס כסל לעמוד על סוף דעתה על מצוה והסכלות הוללות מעורבב
ומצוה עבה ומוצא אני מר ממות שהיא קשה מעשרה דברים קשים שנבראו בעולם
מאיתא בכל בהשותפין ומוצא אני מר וקשה ממנה את האשה דן עליוחמים לכה לשון
מאורות כמן וגורו בחרמו וואספהו במכירתו אסורים ידיו ומשהחזיקה באדם הרי הויה
צנקה בקשורי עבותות אסורים שסדבד עלקשורים כמן וימסן אסורין קשור וכפישן
מנחם ראה זה מצאתי אמרה קהלת וגו' כל המצות שהצדיקים עושים והעבירות שהרשעים
עוברים נמנים לפי הקצה אחת על אחת עד שמצטרפות לחשבון גדול כך פירש רבותינו
במשנת סוטה אמרה קהלת אמרה קבוצת החכמה ואמרה נפשו המשכלת המקבצת
החכמה קהלת לשון נקבה הוא וכשהוא אומרו בלשון זכר מוסב על הקבוצה והוא שלמה
ובמדע מצינו א"ל ירמיה ב לעזר רוח הקודש פעמים משיחה בלשון זכר ופעמים בלשון
נקבה כתוב אחד אומר עזרי ומפלטו לי וכתוב אחד אומר מבשרת ציון אשר עוז בקשיה
נפשי לבד לה האמורים למעלה שבעה עשרים ולא מעמיתים בקשה עוד נפשי כשרה בנשים
ולא מצאתי כי בוך דעת קלה עליה אדם אחד מלף מצאתי בכוהן שבעולם אף נכנסין
למקרא אין יוצאין מהן להצליח שראויים למשנה לא מזה ואחרת מאה שבעה עשרים למשנה

א

רִשָּׁע כָּסַל וְהַסֵּס לֹא יִשְׁכַּח
 אֶת־יָמָיו מִמּוֹת אֶת־הָאִשָּׁה אֲסִירָהּ
 מִצֹּדִים וְחֹרָמִים לְבָהּ אֲסוּרִים יָדֶיהָ
 טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמְלֹא מִמֶּנָּה וְחוֹנָן
 יִלְכֹּד בָּהּ: רֹאה זֶה מִצָּאתִי אִמְרָה
 קָהֳלֶת אַחַת לְאַחַת לִמְצֹאת חֶשְׁבֹּן:
 אֲשֶׁר עוֹד בִּקְשָׁה נַפְשִׁי וְלֹא מִצָּאתִי
 אָדָם אֶחָד מֵאַלְפֵי מִצָּאתִי וְאִשָּׁה
 בְּכָל־אֱלֹה לֹא מִצָּאתִי: לְבַד רֹאה
 זֶה מִצָּאתִי אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים
 אֶת־הָאָדָם יִשְׂרָאֵל וְהֵמָּה בִקְשׁוּ—
 חֲשׁוֹנוֹת רַבִּים: מִי כִהְחֹכֵם וְכִמִּי
 יוֹדֵעַ בְּשֶׁר דְּבַר חֲכָמַת אָדָם תֹּאמַר

[illegible]

בְּגִין יֵלֶךְ מֶלֶכְכִּי וְאֵת כְּנֻטְךָ לִמְעַבְדֵּךְ מִקִּדְלָא דְּבִבְלָא וְחִתְתָּהּ בְּכָל מְלִין נְשִׂיהָ דְּמִלְכָּא
כְּעֵדָה לֹא מִשְׁפָּחוֹת: ^{לְבָד} לְחֹדֶץ חֲדָי לַיִן מִשְׁפָּחוֹת יִעֲבֹד יְיָ וְתִּי מִיָּד הִיא מֵאֵל
תִּקְיָה קִדְמוֹי דְּכָא וְחַיִּים וְחַיָּה חֲנוּן מְטַעֲמָא יִתֵּיהָ לְמִיכָבֵּל מִן פִּידֵי מִילָא דְּאֶפְסֵי
פִּידֵי חֲכָמִין לְמַדְעָא בִּין טַב לְבִישׁ וְגִדְמֹו לְמִסְתַּקְטָא עֲלוּהִי יוֹסֵם מִוְתָּא וְלִכְלֵל דְּיִידֵי
מִדְעָא וְחֲנוּן תִּבְעֹו לְמַשְׁכַּח חֲשִׁבוּנִין קִמְוִיִּין בְּגִין לְאִיִּיתָא מִלְּחִתָּא עַל כָּל דְּיִידֵי
מִדְעָא יְהִי בִּתְּךָ הוּא חֲפִימָא דְּיִוְכָל לְמַקְסֵי קְבִילַחְכְּמָתָא דְּיִידֵי וְלְמַדְעָא עֲשֵׂה

מניח

(א) יוצאין מהם לתלמוד לא עשרה ואות עשרה שבנשים לתלמוד אין מצליח מהם לא
 אחד להנדה הרי אחד מאלף מצאתי: ואשה בכל לה. אפלו בלף לכך אתה צריך להזהר בה
 לבד ראה זה מצאתי. שבחה לעולם תקנה על ידי אשר עשה. הקצה את חסד הראשון
 ושריהמה. מעצדווגה לו חוה אשתו ונעשו ונקראו המה: בקשו חשבונות רבים מזמנות
 ומחשבות של חטא כך נדרש במדרש: מי בהחכם ומי יודע. מי בעולם חשוב באדם חכם
 ומי יודע פשר דברי פסלון של דבר כמו שמצינו בדניאל מיתוך חכמתו שהיה חכם בידי המלכים
 נתקנו לו דרי פארים. מי במטה עושה פארים בן ישרל לאביהם שבנשים: ועל פטו יעצמו
 משאר הצרכות עד כי יראו מאשת לין בי קרן עוד פטו יאמי פי מלך שמור. לפיכך אני
 צריך וכן לנאמר פי מלכו של עולם שהיא הטובה שכולי ועל דברת שבועת להי
 שנשבענו לו בחורב לעמור מצותיו. דא חט נכון לעמור פי מלכי החומות המושלים
 כנו באלגליות וארנונות: ועל דברת שבועת להים. ובנכד עלא יעבירונו את העבועה
 שנשבענו למקום: ועל דברת ואצל דברת שבועת להים משמור פי המלכים וכן מצינו

בחניה

קהלת

פְּנִינָה פְּנִינָה אֵלֵינוּ מֶלֶךְ
 אֱלֹהֵינוּ דְּבָרָת שְׂבֹעַת אֱלֹהִים
 אֶל־תְּבַהֵל מִפְּנֵי תִלְךְ אֶל־תַּעֲמֹד
 בְּדִבְרֵי רַע כִּי כָל־אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יַעֲשֶׂה
 בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֶלֶךְ שְׁלֵטוֹן וְמוֹי יֹאמַר
 לֹו מַה־תַּעֲשֶׂה שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע
 דִּבְרֵי רַע וְעֵת וּמִשְׁפָּט יֵדַע לִב־חֶסֶד
 כִּי לִכְל־חֶפֶץ יֵשׁ עֵת וּמִשְׁפָּט כִּי

דעת

וְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ וְכָל יְצִיבֵי יַעֲקֹב
 בְּהִתְרַדְּתָם רָאִיתָ גְזֵרֹת מִלְכָּם מִיִּמְלַחַת דְּשִׁלְיָם עַל כָּל עַמֵּי
 הָאָרֶץ מִתְעַבְדִּים בַּבְּהִילֹן (מִן) הָאֵל
 גְּבִרָא דִּי וְהָאֵל בִּידְיוֹהִי הָיִתְלַח לִיה מִן עַבְדֵּיהֶם
 גְּבִרָא דְנַפְיֹר פְּקֻדִּיאָא דִּינִי צִלָּה וְנָדַע מִדְּעֵס בִּישׁ עַלְמָא דְאֵתִי (עֵדִי) צְנוּתָא
 וְדִין וְקִשּׁוּט מִשְׁתַּמּוּדַע בְּלִיב חֲכִימָא
 וְבִישׁ נַעֲלָא דִין דְּקִשּׁוּט מִתְדַלָּךְ כָּל עַלְמָא וְכִדְ אֵתְגַדֵּד מִן קֳדָם יְיָ לְמַהֲוִי פֹדֵר עֲנוּתָא
 בַּעֲנוּתָא

בחנוה מישל ועזריה ש אמרו לבבוכד נצר נך אמרין מלכא נבוכד נצר לא חשתי אהנחא
על זנא מתאם להתבנותך אם מלכא למה נבוכד נצר ואם נבוכד נצר למה מלכא לא כך
אמרו לו נך אמרין זאת מלכא לנו לעבודה ולמקום וגבולות אך על דנא זאת חומר עלנא לעבוד
עך נבוכד נצדאת ולא מלך ואת וכלבא שוין: א תיבהל מפני תלך: א תהי נבהל לומר שתכלך
ותברח מפניו למקום שאינו שליט שם שכל מקום הוא שליט: א תעמוד בדבר דע: א תעמיד
עצמך עוסק בדברים רעים בו כל אשר יחפץ להפרע ממך ויבולת בידו לעשות: באשר
דבר מלך שלטון: בשביל אשר דבר הקצה מושלת הוא ומי ואמר לו מה תעשה ואם עומד מצוה
אתה לא תלע דבר דע ולא תבואך רעה: ועת ומשפט ידע לב חכם: החכם יודע שי' ש
עת קבוע לפקודת רשעים ומשפט יש לפני הקצה שסופו להפרע מהם: משפט: והיא
הפדענות: כי לכל חפץ שהאדם עושה חפצו ועובר על דתו עת להפרע ומשפט
ופורענות מוכנת: כי דעת האדם רבה עליו: כאשר רבה דעת האדם וסאתו גדושה אז
בזה פקודתו כי משמע בלשון באשר כמו בו יהיה להם דבר בא לו: כי איננו יודע מה
שיהיה יכשהרשע עובר עבירה איננו נותן לבו למה שעתיד הקצה להביא במשפט
ואז לו בכך: כי כאשר יהיה הפורענות מי יגיד לו להמלך בו ולטול בו עזה וליטול
רשות פתע מתאוס יבואו: א' אדם שליט ברוח: ברוח יצאו שלטוהו של מקום לכלוא
ולמנוע ממנו את הרוח שבגופו שלא יטלנו מלחך המות: ואין שלטון: של שום מלך טבר
ביום מותו בכל מקום את מוצא והמלך דוד וביום מותו ויקדשו ימי דוד למות לא הוזכר
מלכותו כח: ואין משלחת במלחמה: זו לומר מעלה בע אונעבדי במקומי: את כל זה ראיתי
האמור למעלה: ונתן את לבי לכל מעשה: וגם לכל מעשה בע אדם נתתי: ואת לט וראיתי
עת אשר שלט אדם בחייו ואבר עליו וסופו נהפך לרעתו עמלק עגבר על ישראל וסופו -
ואחריתו עדי אובד בן פרעה כך בן נבוכד נצר בן סנחריב: וכן ואז ראיתי רשעים
קבולרים בבואה זק ראיתי רשעים קבולרים שהיו ראויים להיטמן בעפר שהיו נבזים בן

רעת האדם דעה עליו: כי איבד
 יודע מה שיהיה כי כאשר יהיה מי
 יגיד לו: אין אדם שליט ברוח לכולם
 אתה לוח ואין שלטון ביום המור
 ואין משלחת במלחמה ולא ימלט
 רשע את בעליו: את כל זה ראיתי
 ונתון את לבי לכל מעשה אשר
 נעשה תחת השמש עת אשר שלט
 האדם באדם לרע לו: ובכך ראיתי
 רשעים קברים וצאן ומקום קדוש
 יהלכו וישתכחו בעיר אשר בן עשו
 גם זה הכל: אשר אין נעשה פתגם
 מעשה

בעלמא על חובת חננין עבדי ביש
 רגליהם עליו: חננין עליו
 מאד רגליהם למחוי במה שחננין
 בעלן דיה רגליהם חננין
 ליה מן הוא דיה חננין
 חננין רגליהם ברוח נשמתה למחנני
 ות נשמתה דחיו בגין דלמחנני
 גופא דאשא ולית שלטון במחנני
 לעינניה בבר לחבריה ולית מנן זינא
 מסוינא בקרבא ולא ישינא חוב ירת
 מלוהו ביום דינא דכח: את
 כל דין חזית דהוה בעלמא הוה
 ויהבית ית לבי למרע ית כל עובדא
 דאתעביד בעלמא הדין תחות שמשא
 בעלן רגליהם חננין באנא לאחמא

ליה: וכקטטח חזית חייבא דאתקבדו חשתי ציאו מעלמא מאתר קדוש —
 דצדיקא שריין תמן דאזלו לאתוהדא ביהלם ומתנשא מבי יתב קרתא והיבמא
 דעבדו מתעביד להון חק דין הבנו: אמר ומן בגלל דלית מתעביד פתגם ביש
 פורענות דעבידא בפלוע על עובדיהון בישא בגין בן חתמל נכא דבנ חנניא
 בהן

שאר האומות שכל עליהם זה העם לא היה ועלנו בביתו עליהם זה הוא מקום קדוש ובלבד משם
 לארצם היו משתבחים בעירם אשר כך וכך עשו בביתו על מקום ל תגרי ונשתכחו לא וישתכחו בן
 דרשוהו דל ולענן השכחה נדרש באדה וסופן שישתכח שמים וזכרם בתוך העיר עצמה אשר
 טע עשו בה שכל וקבצתי את כל הגוים ל עמך יהושפט במקום שניחצן לפניו ופדע מהם וכן הוא
 אומר יין בעיר צמח טובה: גם זה אחד מן הדברים שנמסדו לעולם לייגע את הדעות שגגין
 הקצה מזהר לפדע בעושי הדעה והבריות סוברין אין דין ולית דין: אשר אין נעשה פתגם
 מעפא מעשה הדעה מהרה שאין הקצה ממנהר (הפדע מעושה הדעה נעלם) הם קבודים
 שאין דין ומלא לבם בקדש לעשות דע: אשר חוטא ואי: לט ערואים שהחוטא עושה דע מארת
 לפים וריבונות ומחריך לו הקצה ואינו כפדע ממנו: מאת מקרא קצר ודבור לפני לומר
 מאת מים מאת שנים מאת אף וכך ושכורת מקרא קצר וחסר שכורת כעסי ולא מניין
 כשאר עבדות: כיגם יודע אני: כי אף בכל שאין ממנהר להפדע מן הכשעים ולהיות הפרע
 בן צדיקים לרשעים יודעאע שסוף כל אחד ואחד ליטול שכרן (לידאין הברכות) אשר יש
 צדיקים: שמגיע ליהם דעה כמעשה הרשעים ויש רשעים שמגיע ליהם טובה כמעשה
 הצדיקים ומרת שגם זה אחד מן הדברים הנוראים בעולם ורבותינו דרשו (כצד אחר במסכת
 הוריות ואינו מיושב לי על שיטת דיבור שסיים החכם לומר שגם זה הכל: את הממחר
 שיהא שמח בחלקו ועוסק בפיקודים ישרים משמחי לב ולא יהא שטוף אחר הרבות הן בגשך
 ומדבית

ביתו למעבד בית בעממא הדין
בביתו דהייבא בעבדו פישא דמחיה
והי קדש יי ויהיבא ליה חייבא בגין
והיבא חילוסא דמחיה ליה בלח קודשא
ויהיבא ליה טוב לעממא דאית ליה חילא
דיין דמחיה מן קודמיה ועבדין רעותיהו
וטוב לא יהי לעממא ונא יהי
חייבא לעממא דאית ובעממא הדין
חיתקטעון ונא חיוהי ועדקון ונחלפון
מטלל בגין דליתוהי דחיל מן קדש
יי. חית הבן דאתגדר למחיהו
מתעבד על חפי חרעא דאית צדיקא
דמטו להון פושטלאו אנון עבדין בעובדי
חייבא ואית חייבין דמטו להון טוב
כלא אנון עבדין בעובדי צדיקא וחיות
בדוח קודשא דבישא דמטו לצדיקא
בעממא הדין לא על חוביהון חלדין
למגבי מנהון חובא קלילא למחיהו חגרהון שלום

כעשה הרעה מחדה על פני מלא לב
בניהאדם בהם לעשות רע אשר
חפא עשה רע מאת ומאריך לזכר גם
יודע אני אשר יהיה טוב לראי
האלהים אשר יראו מלפניו וטוב לא
יהיה לרשע ולא אריך ימים בצר
אשר איננו ירא מלפני אלהים יש
הבל אשר נעשה על הארץ אשר
יש צדיקים אשר מגיע אליהם במעשה
הרשעים ויש רשעים שמגיע אליהם
במעשה הצדיקים אמרתי שגם זה
הבל ושבחתי אני את השמחה אשר
אין טוב לאדם תחת השמש כי אם
לאכול ולשתות ולשמח והוא ילוג

בעממא
לעממא דאית וטוב דמטו להייבא בעממא הדין לא על זכותו לא למפלדע להון
חגרה על זכותיהון קלילא לעבדו למחיהון חילא חגרה בעממא הדין ולהנבוא
מנהון חולקהון לעממא דאית חמדות במימרי דאג דין הבן ושבחתי ועבדתי
חנא ית חרות חוריתא חרוס לית טוב לאנש בעממא הדין תחות שמעא חרוס
להין למיכל ולמשת ולמחרי בטרחיה ובחולקה דאיתוהיב ליה סך שמיה וכל
חשיב ודוק בחטאין וחונסין והנא ולוניה לשלם לעממא הדין ויקפיל חגר שלום
ומרבית וגל כל מי שאין שמח בחלקו (שטוף אחר המון בא לדי עבירות גדול ואופא נדבית
ושאין שמח בחלקו לעבן מהבת אשתו שטוף אחרי הנשים להרהר אחרי אשת איש : לחכוכ
נלענתותי ממה שחנן לו הקבה ולשמח בחלקו ימלא כל אפילה ושתיה עבקהלת אינה לא תלמוד
תורה בעטן של לכן עבדו (אכולו וגל : והוא ילוג : יתחד עמו בעטן של והכך לפטך צדיק : מי
חיין אשר טעם לו הלהים יעשה כך וסוף המקרא מוסב עלראשו ומקרא מקורם הוא אין טוב לאדם
ימי חיין אשר טעם לו הלהים כי אם לחכוכ ולשתות ולשמח והוא ילוג בעממא : כאשר נתתי את
לבי : אין כאשר זה מעממא לשון דממא כמון כאשר תעממן יעשה לא לשון זמן כמון כאשר
בא יוסף כאשר כלו בחכוכ מן זה כן כשהייתי נותן לבי לדעת ולחור וגל חו וראיתי כל מעשה
הלהים : יצינה בעיניא יבנו חאה : הדשע העטוף אחר הממון והערנות : וראיתי את כל מעשה
הלהים : שמסר לבדיות : כי לא יוכל האדם למצוא וגל חו : הכריות יכולות לעמוד ערסוק
דכונעל הקבה מה שכל כל המעשה אשר נעשה תחת השמש שרוא רשעים מצליחים
וצדיקים נרדים : בשל אשר יעמול האדם לבקש : בעיני אשר ראיתי הרבה עמלים

בַּעֲמָלוֹ יָמֵי חַיָּו וְאִשְׁרֵי גִתְּלֹו הָאֱלֹהִים
תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּאֲשֶׁר נָתַתְּ אֶת לְבָבִי
לְדַעַת חֲכָמָה וּלְרֹאוֹת אֶת הָעֵנָן אֲשֶׁר
נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ כִּי גַם בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה
שָׁנָה בָּעֵינַי אֵינְנִי רֹאֶה וְרֵאִיתִי אֶת כָּל
מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוֹכֵל הָאָדָם
לַמְצוֹא אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת
הַשָּׁמַשׁ בְּשֵׁל אֲשֶׁר יַעֲמֹל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ
וְלֹא יִמְצָאוּם אִם יֹאמֶר הַחֲכָמִים לְדַעַת
לֹא יוֹכֵל לִמְצֹא כִּי אֶת כָּל־זֶה נָתַתִּי
אֶל לִבִּי וּלְבֹד אֶת כָּל־זֶה אֲשֶׁר הִצְדִּיקִים
וְהַחֲכָמִים וְעַבְדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים גַּם
אֶהְיֶה גַם־שֹׂנְאָה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל
לִפְנֵיהֶם הַכֹּל כִּאֲשֶׁר לִכְל מִקְרָה

טוֹרְחָה לְטַרְחָה בְּעַלְמוֹתָה כָּל יוֹמִי
בְּיָחִיד וְיָחִיד בְּעַלְמוֹתָה הָיִין תַּחֲוֹתַי וְגַם
כִּשְׁמַיִם יִהְיֶה פִּתִּי יֵת לְבָרִי לְמִדָּה
חֲכָמִים חֲוִרְתָּה וְלִמְחֹזִי יֵת חֲוִן
דָּאֵת עֲבִידִי עַבְדִּי מִנְּעֵא־הָרֹם הֵן חֲכָמִים
דִּי צִבִּי לְמַעַסֵּךְ בְּחֹרְתָה וְלִמְחֹזִי
חֲכָמִים טוֹרְחָה הֵן לִיהֲרֹם הֵן
בְּיָחִיד לֹא יִכָּוֶה וְלִבְנֵיהֶם שִׁיעָתָה בְּעֵינֵיהֶם
לֹא חֲוִין וְהֵן וְחֲדָתִי חֲנִנָה יֵת כָּל עוֹבֵד
גְּבוּרָתָה דִּינִי מִרֹם דִּי לֹא הוּא וְלִי
לִי רֵעִי לְחַנְּשִׁי לְמַעַסֵּךְ יֵת עוֹבֵד
גְּבוּרָתָה דִּינִי דָּאֵת עֲבִידִי בְּעַלְמוֹתָה
הָיִין תַּחֲוֹת עַמְשָׁא כִּי יִטְרַח חֲנִנָה
לְמַתְבַּע מֵא דְעֵתִיד לְמַהֲוִי אֲלֵא וְשִׁכַּח
וְהֵן חֵם יִמְלֵךְ גְּבוּרָה חֲכָמִים בְּמִימְרֵיהֶם
בְּמַנְדֵּעַ מֵא דְעֵתִיד לְמַהֲוִי בְּסוֹף יוֹמֵיהֶם
וְלִי לִי רֵעִי לְמַעַסֵּךְ מִרֹם יֵת

כָּל דִּין יִהְיֶה עַל לִבִּי וְלִמְצוֹת וְתַּחֲוֹת דִּין דְּצִדִּיקִים וְחֲכָמִים וְחֲלָמִים וְהֵן דְּמַשְׁתַּעֲבָדִין
לְהוֹן עַל עֵינֵיךְ לִפְנֵי חֲוִרְתָּה מִסִּידִין בִּידָא דִּינִי וְלִמְצוֹת חֲתָלָד עַל כָּל עַלְמוֹתָ כִּי
מֵה דִינִי בְּיָחִיד מֵה דְּחִימָתָה דִּי דְּחִימָתָה דִּי סְנִינִין גְּבוּרָה לִי כִּי
בְּעַלְמוֹתָ דִּינִי עַמְשָׁא דִינִי בְּחֵן לְמַהֲוִי דְּחִימָתָה דִּי כֹלָא בְּחֵן לִי
מֵה שְׁלֵמָה חֲתָלָד מֵה דְעֵתִיד לְמַהֲוִי בְּכֹלָא מִדְּעוֹן חֵד חֵד לְכָל־זֶה וְלִחְוֹתָה לְדִתְקָה

לְבַקֵּשׁ וְלִמְצוֹת חֵת סוֹף הַמַּדָּה וְאֵין יוֹכֵל וְגַם אִם יֹאמֶר הַחֲכָמִים שֶׁהוּא יוֹדֵעַ לֹא יוֹכֵל שֶׁהִי מַשְׁדֵּה
רַבִּינוֹ לֹא עָמַד עַל הַדָּבָר בְּחֵן הַדְּיוּעִי בְּחֵן מֵה דְּרַבִּין וְלִבְדֹּר מֵה כְּלָזִה בִּיכְרָתִי וְהַבְּחִירִי
מֵה הַצְדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְעַבְדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים הוּא עֲקָדָם וְהוּא שׁוֹכֵטָם כִּדִּי לְהַטִּיבָם בְּחֵן חֲדָתִי
וְעַבְדֵיהֶם הֵם תַּלְמוּדֵיהֶם מַעֲמֵייהֶם הוֹלְכֵי חֲוֹרְחוֹתֵם גַּם אֶהְיֶה גַם־שֹׂנְאָה מֵה יוֹדֵעִין שְׂאֵר
הַצְדִּיקִים וְהַחֲכָמִים לְתַתֵּל בְּמֵה וְהֵן לְמַקְוֶה וְנִמָּה הֵם שְׂנֵאִים הַכֹּל לִפְנֵיהֶם לִפְנֵי
אֶחָד וְיוֹדֵעִים שְׁסוֹף דְּבַר לְתַתֵּל לְכָל אִישׁ בְּדִרְכֵּי מִקְרָה אֶחָד וְיוֹדֵעִים שְׁסוֹף הַכֹּל אֶשֶׁר
צָדִיק וְאֶשֶׁר רַעַע לְמֹנֹת וּמִקְרָה אֶחָד יֵשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה לְכֹלָא כְּלָזִה הֵם יוֹדֵעִים וְחֵן
בְּכֹחֵיהֶם לְהֵם דְּקִי הַטוֹב לְפִי שִׁינְדֵּעִים שִׁיעַ הַפֶּדֶשׁ בִּינֵיהֶם לְעוֹלָם הַבָּא לְצָדִיק כְּבוֹן גַּח
לְרַעַע פֶּדֶשׁ כְּכֵה זֶה כְּצֹלֶע וְזֶה כְּצֹלֶע לְטוֹב זֶה מַשְׁה וְלִבְהוֹר זֶה אֶהְיֶה וְלִבְהוֹר
מִרְגָּלִים לֹא אֶמְדֹּן עֲבָחָה יִשְׁכֵּל וְלֹא אֶמְדֹּן אֲנִיתָה לְכֹלָא בְּכֹחִי לְכֹלָא בְּכֹחִי
מִקְרָה אֶחָד לְהֵם וְלִבְהוֹר זֶה יִשְׁכֵּל וְלִבְהוֹר זֶה יִשְׁכֵּל וְלִבְהוֹר זֶה יִשְׁכֵּל

זכרם: גם אהבתם ופחדם אתם
קנאתם בכר אברה וחלק איך לכם
עוד לעולם בכל אשר עשה תחת
השמש: לך אכול בשמחה לחמך
ושותה בלב טוב יינך כי בכר רצה
האלהים את מעשיך: בכלעת יהו
בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל
יחסר: ראה חיים עם אשה אשר
אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן
לך תחת השמש כל ימי הבלך כיהו
חלקך בחיים ובעמלך אשר אתה עמל
תחת

אתרע יקדים יי עובדך טבא: בכל
סוהבות חובתא ושמא טבא ומתיל למשה רבאנא קני בגין דומטון ברב
עב יושך וטובותך ד יחסר: דא חזי חיי טבין עם מתתא דרחימתא כל
זומי חיי הבלותך דיהב יי לך במדלמא בעלמא הדין תחות שמעא חלוס היא
חולקך בחיין ובטחאותך דאנת טבח בעלמא הדין תחות שמעא

בכל שעה במעשה טוב שגם תמות היום תבכס בעלום ומעל שלמה החכם את הדבר הזה
לאדם שהזמין המלך ליום סעודה ולא קצב לו זמן חס חכם הוא או קצח מיד מכבס בסותו
ורוחץ וסך כך דרעוהו רבותינו במסכת שבת ראה חיים עם אשה אשר אהבת ראה והב
ללמוד מומנות להתמננס ממנה עם תלמודאורה אשר בידיך כי הא חלקך בחיים אם
עשית כן יהיה חלקך בחיים בעולם הזה להתמננס מן האומנות ובעולם הבא שיגיעת עניהם
מעבחת עון כל אשר תמצא ירך לעשות דעין קאך בעוד שאתה בכוחך עשה כי אין
מעשה בשאול מעשמות וגם עשית כן אין לך שום חשבון בשאול שתדאג ממנו וכן
המקרא מסודר כי אין מעשה ודעת וחכמה בשאול לדשעים ולא חשבון לצדיקים כשירדבו
החוטאים דין וחשבון וכן בדרש במדרש והבא לבותו בלא סירוס כמשמעו פותר חשבון
לעין מחשבה מה יוכל עוד לעשות להפטר מן הדין שבת וראה כמו זכור ולא לקיים
המרוץ לא עמדה לעשל קנותו מעשה גיעה מקודתו ולא לבקורים המלחמה לא עמדה
לאבנר גבורתו מעשה גיעה שעתו וגם לא לחכמים לחס בגון אני עהיה לחמי ליום
ששים חס סולת נעבשו זה חלקי מכל עמלי מקל ומקידה וגם לא לבבונים עושר בגון
חיוב חסלה ויהי מקנהו שבעת לטי זאן וגו' וכעבאה שעתן אמר חבוב חנוכי אתם ריעי
וגם לא לזעירים חן הרי מעשה חן יודע ונכון ממנו ביעול לא מצאח בתפלתו שיבנס
לארץ

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
לְעֹשֵׂי בְּחֻקֵּי עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה
וְהַשְׁבִּיחַ וְרַעַת וְחִכְמָה בְּשֵׁאוֹל אֲשֶׁר
אֵתָה הַלֵּךְ שָׁמָּה שִׁבְתִּי וְרָאָה תַּחֲרֹב
הַשְׁמִיט כִּי לֹא לֵק לִים הַמְרוֹץ וְלֹא לַמְּבֹרִים
הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם
לֹא לַבְּכִיִּים עֵשֶׂר וְגַם לֹא לַיָּדַעִים
חֵן כִּי עֵת וּפָגַע יִקְרָה אֶת כָּלֵם כִּי גַם
לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ כִּי יָבִי
שְׂמֵחָה חֲזִים בְּמִצּוֹדָה רָעָה וּבְצַפְרִים
הָאֲחֻזּוֹת בְּפֶחַ בָּהֶם יִקְרָשׁ בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה בְּשִׁתְּפוֹל עֲלֵיהֶם פֶּתְאוֹ
גַּם זֶה רָאִיתִי חִכְמָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
לְעֹשֵׂי בְּחֻקֵּי עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה
וְהַשְׁבִּיחַ וְרַעַת וְחִכְמָה בְּשֵׁאוֹל אֲשֶׁר
אֵתָה הַלֵּךְ שָׁמָּה שִׁבְתִּי וְרָאָה תַּחֲרֹב
הַשְׁמִיט כִּי לֹא לֵק לִים הַמְרוֹץ וְלֹא לַמְּבֹרִים
הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם
לֹא לַבְּכִיִּים עֵשֶׂר וְגַם לֹא לַיָּדַעִים
חֵן כִּי עֵת וּפָגַע יִקְרָה אֶת כָּלֵם כִּי גַם
לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ כִּי יָבִי
שְׂמֵחָה חֲזִים בְּמִצּוֹדָה רָעָה וּבְצַפְרִים
הָאֲחֻזּוֹת בְּפֶחַ בָּהֶם יִקְרָשׁ בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה בְּשִׁתְּפוֹל עֲלֵיהֶם פֶּתְאוֹ
גַּם זֶה רָאִיתִי חִכְמָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
לְעֹשֵׂי בְּחֻקֵּי עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה
וְהַשְׁבִּיחַ וְרַעַת וְחִכְמָה בְּשֵׁאוֹל אֲשֶׁר
אֵתָה הַלֵּךְ שָׁמָּה שִׁבְתִּי וְרָאָה תַּחֲרֹב
הַשְׁמִיט כִּי לֹא לֵק לִים הַמְרוֹץ וְלֹא לַמְּבֹרִים
הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם
לֹא לַבְּכִיִּים עֵשֶׂר וְגַם לֹא לַיָּדַעִים
חֵן כִּי עֵת וּפָגַע יִקְרָה אֶת כָּלֵם כִּי גַם
לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ כִּי יָבִי
שְׂמֵחָה חֲזִים בְּמִצּוֹדָה רָעָה וּבְצַפְרִים
הָאֲחֻזּוֹת בְּפֶחַ בָּהֶם יִקְרָשׁ בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה בְּשִׁתְּפוֹל עֲלֵיהֶם פֶּתְאוֹ
גַּם זֶה רָאִיתִי חִכְמָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
לְעֹשֵׂי בְּחֻקֵּי עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה
וְהַשְׁבִּיחַ וְרַעַת וְחִכְמָה בְּשֵׁאוֹל אֲשֶׁר
אֵתָה הַלֵּךְ שָׁמָּה שִׁבְתִּי וְרָאָה תַּחֲרֹב
הַשְׁמִיט כִּי לֹא לֵק לִים הַמְרוֹץ וְלֹא לַמְּבֹרִים
הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם
לֹא לַבְּכִיִּים עֵשֶׂר וְגַם לֹא לַיָּדַעִים
חֵן כִּי עֵת וּפָגַע יִקְרָה אֶת כָּלֵם כִּי גַם
לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ כִּי יָבִי
שְׂמֵחָה חֲזִים בְּמִצּוֹדָה רָעָה וּבְצַפְרִים
הָאֲחֻזּוֹת בְּפֶחַ בָּהֶם יִקְרָשׁ בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה בְּשִׁתְּפוֹל עֲלֵיהֶם פֶּתְאוֹ
גַּם זֶה רָאִיתִי חִכְמָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם

והחלה היא אלי: עיר קטנה ואנשים
 בה מעט ובא אליה מלך גדול וסגן
 אותה ובעה עליה מצודים גדולים
 ומצא בה איש מסכן וחסד ומלך
 הוא אתה עיר בחכמתו ואדם ל
 זכר את האיש המסכן ההוא ואמרת
 אם טובה חכמה מגבורה וחכמת
 המסכן בזיה נדבדיו אינם נשמעים:
 ודברי חכמים בנחת נשמעים מזעקת
 מושל בפסילים: טובה חכמה מפלי
 קרב וחוטא אחד יאבד טובה הרבה:
 זבוב

והחלה היא אלי: עיר קטנה ואנשים
 בה מעט ובא אליה מלך גדול וסגן
 אותה ובעה עליה מצודים גדולים
 ומצא בה איש מסכן וחסד ומלך
 הוא אתה עיר בחכמתו ואדם ל
 זכר את האיש המסכן ההוא ואמרת
 אם טובה חכמה מגבורה וחכמת
 המסכן בזיה נדבדיו אינם נשמעים:
 ודברי חכמים בנחת נשמעים מזעקת
 מושל בפסילים: טובה חכמה מפלי
 קרב וחוטא אחד יאבד טובה הרבה:
 זבוב

לקרוא מעיזוב ות יתבי קרתא בחכמת לביה ואנש לא דכר בתרבי לוי צדא
 טבא דעידכיה להן וזמר בלביה דכחה חנא היכמה דיתבי קרתא ההיא לא
 דכירן ות ענא האו דעייזב ויתרון: ואמרתי חנא במימלי טבא חכמת
 צדיקא מוכח גבורת רשיעא דחכמת צדיקא וזכותיה מעידכא ליה דלחנא
 דדיה ותקוף רשיעא דקאים בתוקמא דלביה דיל דלא צמח דר בתובתא מחנא
 ליה בלחונא וחכמת צדיקא ענא מזדלגלא בעינ רשיעא דלוי ובעל דיוכח
 ויתרון על גבדויהו ביעא ונתגלי חוכמותיה ליתלן מקבלין ודכר מלי דעלותא
 דחכימא בחנא מתקבלין קלס מלי ענא יתיר מקבלין רשיעא דהוא שליט
 על שטין דפיא ולית מקבלין: טבא חכמת חכימא בעלן עקתא ותיר מ
 מני קרבא בעלן חכמות קרבא וגברא חייבא חר דאיתיה בלדא גלויס להבדא
 צדיקא ומחצה רשעים וכא אחד וחטא (עשא) מרובי נמצא עהכדיע את כולן לחובה: זבוב

מות יבאיש יביע יבאן בימי החוקה שאי בזבובי כח והן קרובי למות גם אם בא לתוך
 עמך דוקח ומתערב בשמים הוא מבאישו והוא מעלה קצף ונראה בו כמי אבעבועות
 והו מעמנו שליביע הכי דבר קל שהפסיד דבר חשוב. כך יקר מחכמה ומכבד
 סבלות מעט שהרי הכריע את כולם הכי שהיה אדם זה שקול במחצה עבירות ומחצה
 זכות וכא ועבר עבירה אחת והכריעתו לכף חובה נמצאת סבלות זה שהוא דבר
 מועט יקר ועוקר יותר מכל החכמה והכבוד שהיה בו שהרי הכדיע את כולן
 יקר לשון כבוד והוא כבד ועקל יותר מן החכמה וכבוד שבו ומדדע אגדה מושל יצר
 הדע לזכותאות יבאיש יביע שם טוב שהוא ערב מעמך דוקח: לב חכם לימינו חכמתו
 מזומנת להחיותו דרך המיומנת לטובתו ולב פסיל לשמלו ילעקשו מן הדך המיומנת
 שהיא תפארת ונוחה לו: ואמר לכל סכל הוא בהליכתו ובדיבורו הכל מכירין שהיא

קהלת

זבובי מות יבאיש יביע שמן דוקח
יהר מחבמה ומכבד סבלות מעל
לב חכסלי מינו ולב פסיל לשמאלו
וגם צודך כשסכל הולך לבו חסר
ואמר לכל סכל הוא אסדרה ומושל
תעלה עליך מקומה אל תנח כי מלפא
יפח חטאים גדולים יש רעה ראית
תחת השמש כשגגה שיצא מלפני
השולח

סְרִיפָה בַּעֲוֹתָיִךָ דַּעֲטָאִים חֲזוֹל לְבִיָּה חֲסִיד מִן חֲכָמֶיךָ דִּיעֲבֹד מְלִין דְּלֹא תִקְנִין —
 לְמַתְעַבְרָא וְכֹלָא חֲמִין דַּעֲטָאִים הֵוָּה אֵם חֵין רֹחֵם דִּי צִרָא בִישָׁא מִשִּׁין בְּךָ
 וְלִמְתַּגְבֵּר צְמִיקָה עֲלֶיךָ חֲתִירָךְ טַב דְּהֵוָּיתִיָּה נְהִיג צְמִיקָס בִּיהֵוָּה תַּעֲבֹק חֲרוֹם —
 פִּתְגָּמֵי חוֹרֵיתָ חֲתִירָיוּ אִסֵּן בְּעֵלְמָא צְמִיקָה וְלִמְנִשִּׁין מִן קָדָם יְיָ חֹבִין לְבִרְבִּין
 יֵשׁ מֵית בַּעֲתָה דְּחִזָּא בְּעֵלְמָא הָדִין תַּחֲוֹת שְׁמֵיָהּ וְלֹא נִזְקָא בְּעֵלְמָא בְּפִתְגָּמָא
 דַּעֲלֹתָהּ דְּנִפְקָא מִהֲחֻצָּא עַל גְּבִרָא וְיָן קָדָם שְׁלֵמִין :
 בַּת

יוהב
 שוטה: אם כוח המושל: מושל העולם: תעלה עליך: לדקדק אחריו במדת הדין: מקומך
 ל תנח: מדתך הטובה: לתנח: לומר לו מה יועיל דקדקי לך: כי מרבא דקדוקי הדין
 בייסודין הבאין עלך מרבא הוא לעובותיך ויביח לך חטאים גדולים: כעגלה שיוצא מלפני
 העלני: דומה הוא לעלני שהוציא דבר עגלה מכין עגלה ואי אפשר לתזור כך הקצה
 אומר ואין להשיב: ניתן הקבל במרומים רבים: זו היא הרעה שהיא כעגלה שיוצא
 מלפני העלני ענית העטות והרשע במרומו גובה עגלה הרבה את הכסילים
 ואת הרשעים שאני חאה כוח הקודש שהם עתידין לפשוט יד בהיכלו ולעוֹסֵם
 אותות וחותות: ועשירים בשכל יסח: ישכל שכל הגדולה והכבוד שיש להם עכשיו
 בימי עתידין לישב בשכל שכל יעשו לארץ ידמו וגו': ראית עבדים על סוסים כשדים
 ק שץ בהם זה העם לא היה יתעלו להיות על סוסים מוליכין את עבדי ישראל
 חסורים בקולרין: הולכים כעבדים על האדמה לפני קרונן של כשדים: חוכד גומץ
 שוחה: בויפול: פעמים שהוא בוגל בו כלומר ישלך חורש רעה וסופו לשוב עליו
 בסוף שכלה זרעו של עבד נצר על ידו כלו בית המקדש שץ ועל מרי שמיית
 הקדוממת וגו': ופודץ גדר: סייג של חכמים לעבור על דבריהם: ייטבבו נחשי
 מיתה ביה שמים ולפי שדבר בלשון פריצת דבר הזכיר בתעלומת לשון נשיכת
 נחש שהוא דר בחורי נקבי בתים פרוצים: מסייע חכמים יעצב בהם: מסייע חכמים
 ממחצבתם בהרים מתייגע בהם: יעצב: לשון יגיעה כמו בעצבן ומהכללה
 כלומר כל אדם לפי מלאכתו עבדו או חפ עושה רעה לפי זריעתו יקצור: יסכל בהם
 יתחמס בו כמו ותהי לו סוכנת אך העוסק בתורה ובמצוות קומץ ליהנות מהם:

[illegible]

אָנן גַּלְמֵי לֵהוֹן כֹּל דָּא הוֹכְמָא דְגַבְרָא דְכָרִי עֲזָחָא בְּכַרְעָת מְוֹרָחָא בִּיה אַתְחִיב
בְּמֵיכָל אֲמֹרָא דְעֵבְרִית עַל גְּדִירֵת מִימְרָא דִּינִי וְתִקְיָא גִּוְרָא דְעֵלְמָא כְּעַל בְּיָד
מִלְכָּא דְעֵינְעָא דְנִבִּית לֵהוֹן כְּמֹוִיָּא ^{מִסַּע} מְמֹר עֵלְמָא מִלְכָּא כְּפִיָּא גִּוְרָא דְקָדְמִי
דְמַעֲלָה בְּרִי וְחִזְקִיָּהוּ עֵתִיד צִמְחָא וְלִמְסַגְד לְעֵלְמָא דְמִכְּבִּין בְּגִין פֻּן אַתְמַסְרִי בְּיָד
מִלְכָּא דְאַתָּר וְכִפְכַּתְיָה בְּדִמְמִין עַל דְּצִייל פִּתְגָמִי מְוֹרִיתָא וְכַתִּיבִין כְּלוּחִי מִכְּבִין
מִן עֵינֵי לֵהוֹן בְּגִין כִּין יִצְטַעַר בִּהוֹן וְדִבְשָׁה מְחֹוִי עֵתִיד לִמְסַגְד לְעֵלְמָיָא דְקִיסְרִין וְלִמְסַגְד
פִּתְגָמִי מְוֹרִיתָא דְאַתְיָהִיבִין בְּמִלְכָּא דְקִיסְרִי שְׁטִין בְּגִין כִּין עֵתִיד לְחַתּוּקָא כְּגֹוֹרָא עַל
וְדִ מִלְכָּא כָּא דִּינִי ^{הֵם} דְכָר וְחֹוֹבִין עֵלְמָא בִּית יִשְׂרָאֵל וְזִתְעַבְדִּין עֲמֹיָא תִקְיָא כְּבַרְעָלָא
מִלְכָּא חֲתָא מְטַרָא וְהָוָא לָא עֲלֹא קִדְשִׁין בְּגִין כִּין אַתְתָּלֶקֶל כֹּל עֵלְמָא אֲכֹד
תִּיבִין וְזִתְכְּנִשִׁין מְכֹוֹסִין וְזִתְכְּבִין עֵלְיֻצְרִיָּהוֹן וְזִתְכְּבִין בְּרִדְרִיָּהוֹן לְמַכְּבִין לְחִמִּין
קִדְשִׁיָּא עֲמֵיָא מִית בִּהוֹן לְעֹוָא עַל מְוֹתֵר מְכֹוֹת חֲכִמְתָּהוֹן ^{הֵם יִשְׂרָאֵל} כְּדִין
מְתַגְדִּין חִיּוֹן קִדְשִׁין לְטַרְקָא וְלִנְדָּא בְּעֵלְמָא עַל חֹוֹבִיָּהוֹן דְּבִית יִשְׂרָאֵל עַל מְכֹוֹת

אם קהה הדבדל יתרבות צורחם שקה פיהם וחיצודם והוא לא פעם קלקל ואין
 לטועים ומרוטים למען היות להם בדה מעפין וחילים יגבר מגביר הוא במלחמה
 את גבורי החילים לנצח ויתרון הכשר חכמה ומעלות בשחק יש עוד לחכמה יותר
 מן הדבדל אם תלמיד חכם מעמידו פניו בדעב ואתה דווקא מסבב העשירים
 הרבה חילים מתמכרין על ידו ולא תתמה עלם וזן של וחילים בבי הרבה וזן נפול
 בן כלעין עבדית כמו אם לאית קבב ותכרץ עמו עזי ונמרת יה ויהי לי נשנועה
 והרבה מפורעים בזה אם ישך הנחש את איש בלא לחשי מחמת שלא לחשו
 חכמה שלא ליעוז ועוד הוא נדדש בפנים אחרים בבד פדשת זאת חקת ואין יתרון
 לחכמה חרשע שהיה רגיל ללחשו בלא לחש כך אם כע עיכך נכעלן באיסורים
 מחמת שלא תכס דוכש להם ומלמדס את חוקי התורה אין יתרון לו בשתיקורתו
 ולא יצתכל דברי כי חכם חן על שומעיהם ונשמעין לו וטוב שנוטל

לחשוואן יתרון לבטל הלשון : דברי
פחכסחן ושפתות כסיל תבלענו
תחלת דברי פיהו סכלות ואחרית
פיהו הוללות רעה : והסכל ירבה
דברים לא ידע האדם מה שיהיה
ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו :
עמל הפסילים תיגענו אשר לא ידע
ללכת אל עיר : אי לך ארץ שמלכך
נער ושריך בבקר יאכלו : אשריך
ארץ שמלכך ברחוקים ושריך
בעת

זיה עך דלח חילוף צמיח לזה רתח דחכי מח עלי בגוה למתבע מניה לעמל
וי לך חרעמ דויעל בלחן דימלחך ערך ירבעם היבא ויבטיל מניך תקרבתי לרעא
ורבבניך עך דלח יקרבאן תמיילא דרעא יבטיל לעמל : אשריך טוב לך חרעא
דויעל כעין דימלחך ערך חזקיהו בר אלה דהוא מן יחאס בית לוח מלכא דויעל
דהוא גיבר תקף בחוריתא ונפיק ידיו חובת פקאדיא ורברבניך ברת למקדבין

תמידא
גדולה עליהם ושפתות כסיל תבלענו : זה המסית את חביון מדרך טובה כאן
בלעם שפדך גדוה על חומות עבדן עצמן מן העדיות מן המבול ואילך והוא יעץ
להם להיות מפקירין בשותיהם לזנות תחלת דברי פיהו סכלות בשאמר לו יקבה מי
האנשים הזה עמך היה לו להשיב יש אתה יודע והוא אמר בלך צנור מלך מואב
עלח לי כלומר אם בעיניך אני נבזה חשוב אני בעיני מלכך הארץ ואחרית פיהו הוללות
לעמוס וערבוב לכה איבעך זמת חולות : והסכל ירבה דברים שהוא מתפאר בעצמו
שהוא יודע דעת עליון כי לא ידע האדם מה שיהיה לו לאחר זמן שהרי הלך לטור
עבדן במדין ולא ידע שיפול בחרב ולפי פשוטו הסכל ירבה דברים גוזר ואומר
מחר אעשה בך לפלוג ואינן יודע מה יהיה מחר ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו לומר
לא סוף דבר שאינו יודע מה יהיה לאחר זמן לא אף ההווה עכשיו מאחריו עת
כנגד עיניו לא מאחריו ערפן מרחוק צריך הוא שיהא מי יגיד לו : עמל הכמילים
תיגענו כסילותם גורם להם עמל המייגע אשר לא למדו דרכי מבואות העיר ומתייגע
ליכנס דרך פתחים וישעו המים ויגע בטבעות דגלן בבוץ כלומר עצלות של עוזבי התורה
גורם להם יגיעת עמל בגיהנם אשר לא ידע ללכת לא נתיב אמת לפרוש מן העבירות לצי
עלם למד תורה שכל כד לדגל דבדיק ואור לנתיבתי : אי לך ארץ שמלכך נער : בזמן
שמלכך ודייניך מתנהגים בנעלות בגבורה ונח בשתי שפוסקין בגבורה החכמה והבינה
ולא בשתיית היין בעצלותם ימך המקרה : בשאדם מתעצל ואינו מתקן כדעה קטנה שבתורה
הבית : ומך המקרה : ופעל הבט המקרה את הבית והמסכך עליו : ודלוף : ופסע : וכלף בשמים
כלומר כמישרל מתעצלים בתורה הם כמקדים (בית גאון) עמס חרב ומך : ובאמא מסכת
מגלה

בפתחיו וזכיותו כחילוף צמיח לזה רתח דחכי מח עלי בגוה למתבע מניה לעמל
וי לך חרעמ דויעל בלחן דימלחך ערך ירבעם היבא ויבטיל מניך תקרבתי לרעא
ורבבניך עך דלח יקרבאן תמיילא דרעא יבטיל לעמל : אשריך טוב לך חרעא
דויעל כעין דימלחך ערך חזקיהו בר אלה דהוא מן יחאס בית לוח מלכא דויעל
דהוא גיבר תקף בחוריתא ונפיק ידיו חובת פקאדיא ורברבניך ברת למקדבין

תמידא
גדולה עליהם ושפתות כסיל תבלענו : זה המסית את חביון מדרך טובה כאן
בלעם שפדך גדוה על חומות עבדן עצמן מן העדיות מן המבול ואילך והוא יעץ
להם להיות מפקירין בשותיהם לזנות תחלת דברי פיהו סכלות בשאמר לו יקבה מי
האנשים הזה עמך היה לו להשיב יש אתה יודע והוא אמר בלך צנור מלך מואב
עלח לי כלומר אם בעיניך אני נבזה חשוב אני בעיני מלכך הארץ ואחרית פיהו הוללות
לעמוס וערבוב לכה איבעך זמת חולות : והסכל ירבה דברים שהוא מתפאר בעצמו
שהוא יודע דעת עליון כי לא ידע האדם מה שיהיה לו לאחר זמן שהרי הלך לטור
עבדן במדין ולא ידע שיפול בחרב ולפי פשוטו הסכל ירבה דברים גוזר ואומר
מחר אעשה בך לפלוג ואינן יודע מה יהיה מחר ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו לומר
לא סוף דבר שאינו יודע מה יהיה לאחר זמן לא אף ההווה עכשיו מאחריו עת
כנגד עיניו לא מאחריו ערפן מרחוק צריך הוא שיהא מי יגיד לו : עמל הכמילים
תיגענו כסילותם גורם להם עמל המייגע אשר לא למדו דרכי מבואות העיר ומתייגע
ליכנס דרך פתחים וישעו המים ויגע בטבעות דגלן בבוץ כלומר עצלות של עוזבי התורה
גורם להם יגיעת עמל בגיהנם אשר לא ידע ללכת לא נתיב אמת לפרוש מן העבירות לצי
עלם למד תורה שכל כד לדגל דבדיק ואור לנתיבתי : אי לך ארץ שמלכך נער : בזמן
שמלכך ודייניך מתנהגים בנעלות בגבורה ונח בשתי שפוסקין בגבורה החכמה והבינה
ולא בשתיית היין בעצלותם ימך המקרה : בשאדם מתעצל ואינו מתקן כדעה קטנה שבתורה
הבית : ומך המקרה : ופעל הבט המקרה את הבית והמסכך עליו : ודלוף : ופסע : וכלף בשמים
כלומר כמישרל מתעצלים בתורה הם כמקדים (בית גאון) עמס חרב ומך : ובאמא מסכת
מגלה

תמידא
גדולה עליהם ושפתות כסיל תבלענו : זה המסית את חביון מדרך טובה כאן
בלעם שפדך גדוה על חומות עבדן עצמן מן העדיות מן המבול ואילך והוא יעץ
להם להיות מפקירין בשותיהם לזנות תחלת דברי פיהו סכלות בשאמר לו יקבה מי
האנשים הזה עמך היה לו להשיב יש אתה יודע והוא אמר בלך צנור מלך מואב
עלח לי כלומר אם בעיניך אני נבזה חשוב אני בעיני מלכך הארץ ואחרית פיהו הוללות
לעמוס וערבוב לכה איבעך זמת חולות : והסכל ירבה דברים שהוא מתפאר בעצמו
שהוא יודע דעת עליון כי לא ידע האדם מה שיהיה לו לאחר זמן שהרי הלך לטור
עבדן במדין ולא ידע שיפול בחרב ולפי פשוטו הסכל ירבה דברים גוזר ואומר
מחר אעשה בך לפלוג ואינן יודע מה יהיה מחר ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו לומר
לא סוף דבר שאינו יודע מה יהיה לאחר זמן לא אף ההווה עכשיו מאחריו עת
כנגד עיניו לא מאחריו ערפן מרחוק צריך הוא שיהא מי יגיד לו : עמל הכמילים
תיגענו כסילותם גורם להם עמל המייגע אשר לא למדו דרכי מבואות העיר ומתייגע
ליכנס דרך פתחים וישעו המים ויגע בטבעות דגלן בבוץ כלומר עצלות של עוזבי התורה
גורם להם יגיעת עמל בגיהנם אשר לא ידע ללכת לא נתיב אמת לפרוש מן העבירות לצי
עלם למד תורה שכל כד לדגל דבדיק ואור לנתיבתי : אי לך ארץ שמלכך נער : בזמן
שמלכך ודייניך מתנהגים בנעלות בגבורה ונח בשתי שפוסקין בגבורה החכמה והבינה
ולא בשתיית היין בעצלותם ימך המקרה : בשאדם מתעצל ואינו מתקן כדעה קטנה שבתורה
הבית : ומך המקרה : ופעל הבט המקרה את הבית והמסכך עליו : ודלוף : ופסע : וכלף בשמים
כלומר כמישרל מתעצלים בתורה הם כמקדים (בית גאון) עמס חרב ומך : ובאמא מסכת
מגלה

בעת יאכלו בגבולה ולא בשתי
בעצלותם ימך המקרה ובשפלות
ידיים ירץ הקרבת לשחוק עושים
לחם ויין ישמח חיים והכסף יענה
את הכל גם במדעך מלך את
תקלל ובחדרי משכבך אל תקלל
עשיר כי עוף השמים ילך את הקול
ובעל בנפים יאיר דברו שלח לחמה

מורקנהו יסוד עניהו זכור לא עבדו ההוא דאיתו בחדו כולו ב
במנדעך בחייו לבך מלכא לא תלוט ובחדו בית משכבך לא תלוט חכמה
מרוס רזיא מלכא מברז כל ונאח מן עמיה על שורא דחורב ומהנד קניה
בכל עלמא דחורב פהלא רבא חזיל ופלח בחור שמיא בנשרא מרי גלפן נמחו
מלך דמתעבדין בטחורתא לכל דהיו מדעא: שנה מונינו לחים פלסותך
בעני

דע

תכדא ומהלך הוא הזמן שבו
מו עניו דהו במונה ומהלך
בהנעות ובחיות ומהלך
בהנעות עמך ומהלך
גבר מנען ובמכיוון ומהלך
דאתפקדת חתמה למנטא ומהלך
סוחבת דמח ולא נטרא מלכא
דאיתא בגן ביתה: גסחג לחובא
עבדין צליקיא לחים לכל נסא עמך
בפיפן ומהלך דמלגן צליקיא ומהלך
להון לחדוא לעלמא דאיתו ובסוף

מורקנהו יסוד עניהו זכור לא עבדו ההוא דאיתו בחדו כולו ב
במנדעך בחייו לבך מלכא לא תלוט ובחדו בית משכבך לא תלוט חכמה
מרוס רזיא מלכא מברז כל ונאח מן עמיה על שורא דחורב ומהנד קניה
בכל עלמא דחורב פהלא רבא חזיל ופלח בחור שמיא בנשרא מרי גלפן נמחו
מלך דמתעבדין בטחורתא לכל דהיו מדעא: שנה מונינו לחים פלסותך
בעני

מגלה פא כדדש פסוק זה בפנים אחדים יעני לשחוק עושים לחם. לחדות מדמוני חתנים ומלכים
עושים סעודה ופתס סעודה גדולה קדויה לחם כלא בלשאר מלכא עבד לחים דב' ויין ישמח חיים
משקים בסעודה אשר ישמח החיים והכסף יענה את הכל וחס אי כסף אין סעודה לפיכך לא יתעצל
אדם מן המלאכה כדי שיהא לו מה להוציא גם במדעך מלך חפלו במחשבותיך בלא זכור גם חפלו
מלך לתקלל ל תרגז למלכו של עולם דא כמשמעו מלך בער ודס כי עוף השמים נעמה הנתונה
בך שקופה לעוף להשמים ובעל הבנפים מלחך המלווה חותך בעש כי מלחכו יבזה לך ולפי משמך
העובדים והשבים יש לך לדאג מכל בדיה שמה ושעומעין ויגיון לאחדים: שלח לחמך על פני המים
עשה טוב וחסד לאדם שיחמר לך לבך עליו ל תרגזו עוד באדם שמעליך מעותיו על כס המים כי
בדוב הימים תמצאנו עוד ימים באים ותקבל תשלומיך ראה מה נאמר בידו קרא לו ויחבל לחם
וסבור שהוא מצדי ולא יראנו עוד מה היה סופן נעשה חותנו על מלך ומלך עליו שלל והבגיון תחת
כנפי העכינה וזכו בניו ובני בניו ליעב בלשכת הגזית: תג חלק לעבדה ואם לעמונה חילק
מלחמך ומלך לעבדה צדיק חסד חלק עוד לעמונה שיבואו אחיהם ואל תאמר די כי לא תדע
מה יהיה העה שמה עוד ימים באים ותצטרך לבולס אז תינצל על ידי הצדקה מן הדע
ואם לא עכש אימתי ודבותינו אחת תג חלק לעבדה לו שבעת ימי בדאשית תג אחד מהם חלק
ליוצרך לנח בשבת ואם לעמונה לו שבעת ימי המילה דא תג חלק לעבדה קרבנות צבור
שבעת ימי המסח ואם לעמונה לו שמונת ימי החק: כי לא תדע אם יחדב הבית ולא תקריבו
עוד וינעילו הראשונים לא כולא תדע מה יהיה לא ידעת מה נגד על הגשמים בחג וינעילו
הקרבנות וכל גידות דעות אם ימלאו העבים גשם אם ראית עבים מלחים גשם ידעת
שפופס יתא גשמיים על הארץ במקום שהטובה צומחת ופיכרת שם סופה לנחמך כי דע
שאם יבול בצוגו אם ישכן אדם חכם וצדיק בעירו או במדינה מקום שישכן שם יהיו שפופס
כדאן מעשיו אחרי מותו וחבמותיו ומדות תבומותיו ותשלום טובה ליושבי המקום על מנת

העוב

קהלת יא

[illegible][illegible]

הטוב שהדדיכם בדרך ועדה. יכולי ועבדו כמו על פני כל חמיו נפלי עץ תלמידים חכם שמא
 ידעו כעץ המצוי על האדף. אומר דוח ממתן ומצפה עד בוא הדוח. לא ידעו פעמים
 ידעו בא ודואה בעבים ינות עינו בעבים וכשרואה אותם קודרים ירא לקצור מפני
 הגשמים ובעולם לא יקצור לפי שירא תמידו כאשר אינך יודע מה דרך הדוח בעצמים בבטן
 המלואה. דברים הנסגרים בבטן המלואה נחשפי שכולטת לחוץ. כאשר אינך יודע ידרי זה מקרה
 מסודר בדדע מסוכן לדאעו כאשר אינך יודע דרך הדוח כלומר ידיעות שנים אלו שוות לא זולתה
 כך וזה זולתה לך פעמים אתה סבור להפיר בעבים שיכוח הדוח ואינו בא כאן כי עובד והולך
 לו לא אדך אחרת והכי פשוט זה כמו בא יי באדך מצדים בשפחה באכרתה בקונה כמובר
 ופעמים שהוא משנה מוקדם ומאוחר מה כאן לימד ידיעת הדוח מידיעת הבטן כלומר אין
 לך לעמוד את הדוח לדאות בעבים. בעצמים כמו עוצה עינו מלאות בדע' ככה
 לא תדע. את אידותיו של מקום לענין עניות ועשרות כך עלומות הן עמך ולא תימנע
 מן החסד לדאג שמא אחר מן נכסי ואעני לא אעסוק בתורה ואתבטל ממלאכתו ואעני
 לא משא אשה ניהיו לי בנים ואצטרך להוציא עליהם בבקר זרע את זרעך. אם למדת תורה
 בילדותך למוד בזקנותך אם היו לך תלמידים בילדותך יהיו לך תלמידים בזקנותך נשאת
 אשה בת בנים בילדותך לא אשה בת בנים בזקנותך עשית צדקה בילדותך עשה צדקה
 בזקנותך. כי אינך יודע איזה יכשרי אם תלמידים ובנים שבינדותך יתקיימו לך או נעמד
 לא יתקיימו לא שבזקנותך מצינו בד' עקיבה שהיו לו כל אף תלמידים מאבת ועד אנטפולת
 וכולם מתו מפסח עד עצרת וזו ארבותינו שברדוס ושנאה להם ולענין הבנים מצאנו באבא
 שלשים בנות שלח החוצה ושלשים בנות הציא לבניו וכולן מתו בח"ו ובזקנותו הוליד את עובד
 ומתוך האור מתוך הוא אודה של תורה וטוב לעינים לדאות את השמש והודי התלמידים
 שעיניהם רואין הלכה מלובנת ומחווה על בוריה כך נדדע באהדה בעולם. כל
 בכולם ישמח יהי שמח בחלקו וכלבד שיזכור ימי החושך וייטוב מעשיו שנגזל מהם

הָרוּחַ כְּעֶצְמִים בְּכֶטֶן הַמֵּלֶאכֶּה פָּבֵד
 לֹא תִדַּע אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
 יַעֲשֶׂה אֶת הַבֵּל בַּבֶּקֶר זֶרַע אֶרֶץ
 זֶרַע וְלַעֲרֹב אֶת תַּפְתִּי יִדְיָךְ כִּי
 אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵיזָה יִכְשַׁר הַזֶּה אוֹדָה
 וְאִם שִׁנְיָהם כְּאַחֵר כְּאוֹכֵס וּמִתּוֹךְ
 הָאֵוֶר וּמִוֹבֵּל עֵינַיִם לִרְאוֹת אֶת
 הַשָּׁמַיִם כִּי אֲשַׁכֵּם הַרְבֵּה יַחִיה

יִהְיֶה לָּךְ שֶׁלֹּא תִּשְׁכַּח לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
 שְׁוֹנֵא דְעֵדִי שֶׁלֹּא תִּשְׁכַּח לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
 אֵיכָמָר לֹא תִּשְׁכַּח לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
 עַד דְּמִן דִּיתְלִיד הִיבְדִּין לִפְנֵי יְדֵי
 יִתְעוֹבֵדָא דִּיין לְעַבְדִּי בְּחַסְדִּי
 יִתְכַּלֵּם בְּכֹחַ: בְּכֹחַ בְּיוֹמֵי עוֹלָמְךָ
 תִּשְׁכַּח וְתִתֵּן וְהוֹלִיד כִּנְיָ וְלַעֲדָן סִיבּוֹתֶךָ
 לֹא תִשְׁכַּח אֶתֶּת חוֹלְקֶךָ מִלְּמִילָךְ

הָאֱלֹהִים בְּנִיךְ אֲרוֹס לֹא אִשְׁתַּמּוּדֶּע לְךָ חֵי יִין
 מִנְהוֹן וְחִבְּתָהּ לִמְהוֹן לֵב הָיִין אִין חוֹ תִּרְוִיהוֹן כְּחֵדָא לִבִּין: וְכִסִּים
 כְּחֵדָא דְאִוְרִיתָהּ וְלֵב לִתְהֵלָא עֵינֵן חֵי יִין לִמְחֵי יִתְרָה חֵי עֵכִינְתָה דְעֵאשֵׁר
 לִתְהֵלָא חֵי לִי יִתְרָה מִלִּין עֵכִינְתָה וְלִמְחֵי עֵכִינְתָה כְּעֵמֶשׁ: בְּ אֲרוֹס
 חֵי יוֹמִין סְמִינִין חֵי אֲנֵשׁ כְּכִלְהוֹן חֵי לִי לִמְחֵי וְלִמְעֵקָה כְּחֵדִיתָה דִּי יִין
 וְיִה

וְהָיָה יוֹמִי מִיתַת עוֹלָם הַסִּימִי הַרְשָׁעִים: כִּי הִדְבָּה יִהְיֶה בְּמֵיתוֹת הַיּוֹמִים וּמִתְרֵי מִימֵי הַחַיִּים
 כֹּל שֶׁבָּא עָלָיו יִהְיֶה הַבֵּל וְחֶשֶׁךְ יִשׁ הַבֵּל שְׂהוּא לַעֲדָן פִּדְעֵנוֹת נִשְׁדּוֹת כִּמּוֹן בִּי בִּהְבֵּל בִּיא וּבְחֹשֶׁךְ יִלְךְ
 עִמָּה בְּחוֹר בְּלִדּוֹתֶיךָ בְּמֵדֶה הַחוּמָר לַעֲבָדוֹ וּלְכַנּוֹ חֲטָא חֲטָא בִּי כַּעַם תִּלְקָה עַל הַבֵּל חֵי כֹחַ הַחֶסֶם
 חֵי עִמָּה בְּחוֹר בִּילְדוֹתֶיךָ וְהִלְךְ בְּדַכְּוִי לִבְךָ וּבְטוֹחַ תִּהְיֶה כִּי עַל כֹּל לֵה וּבִיחֹךְ הַשּׁוֹכֵט כְּמִשְׁפָּט
 וְהִסֵּר כַּעַם: דְּבָרִים הַמְכַעֲסִים אֶת הַמָּקוֹם: וְהַעֲבָד דַּעַה יִצֵּר הַרְעָמִשְׁדִּיךְ: שִׁיחֵה לְךָ לֵב בְּשֵׁר
 וְהַשְׁחָדוֹת: נִשְׁדּוֹת שְׂרָאשׁ אֲדָם שְׁחֹרְדִּימִי עֲלֹמִין: וְזִכּוֹר אֶת בּוֹרְאֶיךָ תִּמְלִי תִּעֲבֹד: עֲקִיבִיבִי מִהֲלָלָה
 אֲנוֹמֵר הַסְתַּכֵּל בְּג' דְּבָרִים וְאֵל: וּמִמְקָרָא זֶה דְּדַשׁ (זִכּוֹר אֶת בּוֹרְאֶיךָ שְׁתֵּת) דִּין וְחֵשְׁבֵן לִכְנֹן וְזִכּוֹר
 אֶת בּוֹרְךָ: קִבְּדֵךְ מִקּוֹם עַכְרָה רְמָה וְתוֹלַעַה: וְזִכּוֹר בְּחֹרְךָ: בְּחֹר שְׁנִבְעֵתָה מִמְקוֹרָה הִיא טַפְּה
 סְדוּחָה שֶׁלֹּא זֶדֶע וְשֶׁל לֹבֵן: יוֹמִי הַדַּעַה: יוֹמִי הַזִּקְנוֹת וְהַחֲלָשׁוֹת: עַד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵּׁךְ הַשָּׁמַיִם חֲמוֹה
 כְּבֹאֲתִינוּ זֶה כְּדָחַת שְׂהִיא מִקְרִיהָ (מִצְהָבֶת בְּמֵדֶה בְּחוֹר וּכְשִׁמְזִקְנֵת הִיא מַעֲלֵת קִמְטִים וְאִיכָדָה
 מִצְהָבֶת: וְהָאֵד: זֶה הַחוּטֵם שְׂהוּא תוֹאֵד קִלְסֵת פֶּטֶם: וְהִירְחִי: זֶה גִּשְׁמָה שְׂמִיחָה: לִמְדָם שְׁכִין
 שְׁכִיטָה הַיִּמִּין חֵי לֹן מִחוֹר עֵינֵם: וְהַכּוֹפֵבִים: לוֹ הַלְסָתוֹת
 רוֹמֵנִי וְאֵפִי עַל לַחִים שְׂמִיחִיבִין: וְשֶׁבֹן הַעֲבִים אֶחָד הַגֵּשֶׁם: תְּבֹאָה בְּהִיִּת הַמִּחוֹר אֶחָד דְּמַעֲרָה
 הַבִּי מִכְמָה צְדוֹת שְׁעִבְכוּ עֲלִין: עִיזוּעוֹ: יִדְתִּיחוֹ: שׂוֹמְרֵי הַבֵּית: לוֹ הַצִּלְעוֹת וְהַכְּסִלִים שְׂמִיחִים
 עַל כֹּל חֹלֵל הַגּוֹף: וְהַתְּעוּנוֹת: מִחֲזָס־עוֹנוֹת: וְהַתְּעוּנוֹת וְהַחֲלִי: לוֹ הַשּׁוֹקִיִים עַל הַגּוֹף כְּשֶׁלֶךְ
 עֲלֵיהֶם: וּבְשֶׁן הַטּוֹחָנוֹת: לוֹ הַשִּׁינִיִּים: כִּי מִיֵּעֲטוֹ: לַעֲתִי זִקְנָה כּוֹב שִׁינֵן כּוֹשְׁרוֹת: וְחֵשְׁבֵן
 הַרְאוֹת בְּאִקְבוֹת: לוֹ הַעֵינִים: וְסִגְכוּ וְלֵתִים: לוֹ בְּקִבְיִן: בְּשֶׁפֶל קוֹל הַטַּחְכָּה: קוֹל רִיחִים הַטּוֹחְכִים
 מִחוּבֵל שְׂמִיחֵי וְהוּא הַדְּרָקֵב וְהַמִּסּוֹס: וְיִקּוֹס לִקּוֹל הַצִּפּוֹר: שְׂאִפִּיל קוֹל צִפּוֹר מִנְּעֵדָתוֹ מִשִּׁינֵתוֹ
 מִשְׁהִזְקֵן: וְיִשְׁחוּ כֹל בְּנוֹת הַשִּׁיר: כֹּל קוֹלוֹת שֶׁל פִּלְחָיִיד צוֹמֹת עֲלִין כְּשִׁיחָה וְלֵב מִדּוּטוֹ -
 כְּמִשְׁמֵנוּ: שְׂחוּ כִּמּוֹ יִשְׁפְּלוּ כֹל שְׂרִים נִשְׁדּוֹת יִהְיוּ שְׂפִלִים בְּעֵינֵינוּ וְכִי כִדְלִי הַגִּלְעָדִי אֲמַר לְדוֹד
 חֵי אֲשֶׁר עוֹד בְּקוֹל שְׂרִים וְשִׁנּוֹתֵי גֵם מִגְבוּהָ יִדְאֵן: מִגְבוּשִׁיחֵי וְלִנְלוֹת שְׂבָחָנוֹת הֵא

קהלת

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַח בְּכֹלם וְיִזְכֹּר אֶת יְמֵי
הַחֹשֶׁךְ כִּי הִרְעָה מֵהֵן כָּל שְׂכָא הַכֹּל
שִׂמְחָה בַּחֹר פִּילֹדֹתֶיךָ וְיִטִּיבֶךָ לִפְנֵי
פִּי מִבְּחֹרֹתֶיךָ וְהִנֵּךְ בְּדֶרֶךְ לִפְנֵי
וּבְמִדְרֹא עֵינֶיךָ וְלֹעַ פִּי עַל כָּל אֱלֹהִים
יִבְיֹאךָ הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט וְהִסֵּר
בְּעַם מִלִּפְנֵיךָ וְהִעֲבֹר רַעַה מִבְּשָׁרֶיךָ
כִּי הִינֵלֶצֶת וְהַשְׁחִית הַכֹּל וְזָכֹר
אֶת

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַח בְּכֹלם וְיִזְכֹּר אֶת יְמֵי
הַחֹשֶׁךְ כִּי הִרְעָה מֵהֵן כָּל שְׂכָא הַכֹּל
שִׂמְחָה בַּחֹר פִּילֹדֹתֶיךָ וְיִטִּיבֶךָ לִפְנֵי
פִּי מִבְּחֹרֹתֶיךָ וְהִנֵּךְ בְּדֶרֶךְ לִפְנֵי
וּבְמִדְרֹא עֵינֶיךָ וְלֹעַ פִּי עַל כָּל אֱלֹהִים
יִבְיֹאךָ הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט וְהִסֵּר
בְּעַם מִלִּפְנֵיךָ וְהִעֲבֹר רַעַה מִבְּשָׁרֶיךָ
כִּי הִינֵלֶצֶת וְהַשְׁחִית הַכֹּל וְזָכֹר
אֶת

עֵינֶיךָ לֹא תִסְתַּכֵּל בְּבִישׁ נִמְשָׁת מִלִּפְנֵי הָאֱלֹהִים עַל כָּל אֲנִי עֹתִיד יִיְיָ עֲלֹתֶיךָ
בְּיָמֶיךָ בְּיוֹם לִינֵה רָצָא וְהִסֵּר
הָאֱלֹהִים עֲלֵימֹת יוֹם מִכְמוֹת סֶעֶר הַכֹּל וְתִהְיֶיךָ לִכִּיר יָת בָּרִךְ
לִיקְחָתָהּ

דְּוָא לִצְחָת צִשׁוֹךְ מִיכְעַל בָּהֶם וְחִתְחָתִים בְּדֶרֶךְ אֲמִנוֹת וְחִתְחָתִים הַדְּבָה בְּדֶרֶכִּים יִשְׁלֹחַ חִתְחָתִים
לְשׁוֹן בְּכֹל בְּחִיבָה כְּמוֹ גִּלְגָּלִים קִשְׁקִישִׁים לְעֵלִים וְיִנֵּץ הַשָּׁדִי לְשׁוֹן הַנֶּשֶׁן הַדְּמוּנִים שֶׁהֵרִי הָאֵף
לֹא נִקְרָאת בְּהַחֲמִדֵן כְּבוֹתֵינוּ זֶה קְלִיבֹסֶת שֶׁעֲצָם הִידֵךְ תִּקְוָעָה וּבְזִקְנוֹתָו בְּשֶׁדֶן כֹּחֹשׁ וְהַעֲצָם
כֹּלֵט כְּמוֹ כֵּץ הָאֵינִן שֶׁהוּא בֹלֵט הַשָּׁדִי אֵינִן שֶׁל שָׁדִים כְּלוּמָד שֶׁתִּקְנֹץ הַזָּקֵנָה עֲלֵינוּ כְּשָׁדֵךְ זֶה
הַחֲמִידֵךְ לְהִנֵּץ לִפְנֵי כָּל הָאֵלִינוֹת וְיִסְתַּכֵּל הַחֲבִי לֹא הַעֲבָבוֹת שֶׁהֵיוּ עֲבָבוֹת וְחִתְחָתִים עֲלֵינוּ כְּסֹבֵל
מִשָּׁה כְּבִדִּי וְתִכְרֵד הַחֲבִינָה חֲמִידֵת תִּחֲמוֹת נִשִּׁים שֶׁאֵינִן נִזְקֵק לְנִשִּׁים לְתַשְׁמִישׁ אֲבִיוָנָה יִחֲמוֹה
כְּמוֹ וְלֹא חֲבִיתִים תִּחֲבִיתִי לִישׁוֹעַתֶךָ יְיָ יֵעֵד אֲשֶׁר לֹא יִדְתֶּךָ חֲבִל הַכֶּסֶף זֶה חֹטֵא הַשָּׁדִדָה שֶׁהוּא
לְבָב כְּכֶסֶף וּבְחִתְחָתֵי חֶסֶד מִמֶּנּוּ מִחוּץ וּמִתְדֹקֵךְ וּבִשְׁמֵת עֵקֶם בְּתוֹךְ הַחֲוִלִּיּוֹת וְנַעֲשִׂיתָ בְּשִׁלְשֵׁלֵת
יִדְתֶּךָ לְשׁוֹן דְּתִקְוָת כֶּסֶף וְתִדְוֹץ גִּוֹלֵת הַדֶּבֶר זֶה הָאֵמָה שֶׁהִיָּתָה מִקְלָחַת מִיִּם וְנֹבַעַת כְּמַעֲרִי
עִמּוֹן גִּוֹלֵת עֲלִיוֹת וְתִדְוֹץ לְשׁוֹן רִצְצָה וְתִשְׁפֹּר כִּד עַל הַמִּבְּוֹעַ זֶה הַכֶּדֶס שֶׁהֵיָא עֲבָה וְנִכְפָּעַת
בְּחִתְחָתֵי וְתִדְוֹץ הַגִּלְגָּל אֵל הַבּוֹר יִתְדֹוֹץ גִּלְגָּל הָעֵץ בְּתוֹךְ גִּוִּמָּה שֶׁלֹּן וְלִפִּי כְּשׁוֹכֵן גִּלְגָּל הַדִּוּלִין בִּן מִיִּם
מִן הַבּוֹר כִּד בְּדֶרֶשׁ כָּל הָעֵץ בְּגִמְרָא מִסְכַּת שְׁבִית וּמִדְרֵשׁ קִינֹת כֹּתֵדוֹ כְּגִלְגָּל כָּל יִשְׂרָאֵל וְזָכֹר
אֶת בֹּרְאֵיךָ בְּיָמֶיךָ בְּחִתְחָתֶיךָ בְּעוֹד שֶׁהַחֲדוֹת שְׁבִכָם קִימַת בְּעוֹד שֶׁהַכְּהוֹנָה קִימַת שְׁנֵי בָהֶּ
וּבְתוֹר אֹתוֹן מִכָּל שְׁבִי יִשְׂרָאֵל לִי לִכְתֹּב בְּעוֹד שֶׁהַלְוִיָּה קִימַת שֶׁכֵּן כִּי בֹבַחַר יְיָ לְהִיךְ מִכָּל שְׁבִי
בְּעוֹד שֶׁמִּלְכּוֹת בֵּית דָּוִד קִימַת שֶׁכֵּן וּבְחִתֵּךְ בְּדָוִד עֲבָדֵן בְּעוֹד שִׁיר וְעֵלִים קִימַת שֶׁכֵּן בְּהַעֲרִי
אֲשֶׁר בְּחִתְחָתֵי בְּהַעֲרִי שְׁבִית הַבְּחִירָה קִימַת שֶׁכֵּן בְּהַעֲרִי בְּחִתְחָתֵי וְהַקָּדֵשׁ הַבֵּית הַזֶּה בְּעוֹד
שְׁבִיתֵי קִימַת שֶׁכֵּן וּבְכִד בְּחִתֵּךְ קִימַת שֶׁכֵּן לֹא יִבְחֹן וְיָמִי הַרְעָה יִלְוִי הָאֵלֹהִים יֵעֵד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵּׁךְ
הַשָּׁמַשׁ יִזְן מִלְכּוֹת בֵּית דָּוִד שֶׁכֵּן וּבְכִסָּו בְּשִׁמְשׁ נִגְדִי וְהָאֹדֵר זֶה תוֹרָה שֶׁכֵּן כִּי כִד מִצְוָה וְתוֹרָה
אֹדֵר וְהִירָח זֶה סִנְהֶדְרִין שֶׁהִיָּתָה כְּחִצִּי גִוֵּר עֲגוּלָה וְהַכּוֹכָבִים לֹא הַרְבֵּנִים שֶׁכֵּן וּמִצְוָה קִימַת הַרְבֵּים
כְּכּוֹכָבִים וְשִׁבֹן הַעֲבִים אֲחֵר הַגֵּשֶׁם יִצְרָה אֲחֵר יִצְרָה קֶשֶׁה אֶת מוֹצָא כָּל הַנְּבוֹאוֹת הַקְּשׁוֹת
שֶׁנִּתְנַבְּא עֲלֵיהֶם יִכְמִיָּה לֹא מִן עֲלֵי הַשָּׁמַיִם לֹא מִן הָאֲדָמָה לֹא מִן הַבְּחִירָה הַבֵּית בְּיוֹם שִׁיזְעוּ שׁוֹמְרֵי הַבֵּית
לֹא מִשְׁמִדוֹת כְּהוֹנֵי וְלֹא מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר הִחִיל לֹא הַכְּהֵנִים שֶׁהֵם גִּבּוֹרִים כְּכּוֹחַ אֲחֵר דְּבִי
אֲבָא בִר כְּהֵנָה כִּי לֹא לְוִיִּם הִנִּיךְ אֲחֵר בְּיוֹם אֲחֵר דְּבִי חֲנִינָא הַמּוֹרָאָה הַזֶּה צָרָה

קול

240

7

